

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK ASSASSIN ROMANCE

ONCE A

VILLAIN

REVENGE DUET

SAIGE PARKER

A DARK ASSASSIN ROMANCE

ONCE A VILLAIN

SAIGE PARKER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İÇİNDEKİLER

[Yazar Notları](#)
[Oynatma Listesi](#)

1. [Balta](#)
2. [Rory](#)
3. [Balta](#)
4. [Rory](#)
5. [Balta](#)
6. [Balta](#)
7. [Balta](#)
8. [Rory](#)
9. [Rory](#)
10. [Rory](#)
11. [Balta](#)
12. [Balta](#)
13. [Balta](#)
14. [Rory](#)
15. [Rory](#)
16. [Rory](#)
17. [Rory](#)
18. [Balta](#)
19. [Rory](#)
20. [Balta](#)
21. [Balta](#)
22. [Rory](#)
23. [Rory](#)
24. [Balta](#)
25. [Rory](#)
26. [Rory](#)
27. [Balta](#)
28. [Balta](#)
29. [Rory](#)

30. [Rory.](#)
31. [Rory.](#)
32. [Balta](#)
33. [Rory.](#)
34. [Rory.](#)
35. [Rory.](#)
36. [Balta](#)
37. [Rory.](#)
38. [Balta](#)

[Yazarın Son Notu](#)
[Yazar Hakkında](#)

Bir Zamanlar Kötü Adam

(İntikam Düeti Kitap 1)

Telif Hakkı© 2025 Saige Parker tarafından

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni alınmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla - elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka türlü- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, kişiler veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Editör: The Blue Couch Edits'ten Zainab M.

Düzeltilen: Athroneedits'ten Alysha Thornton

Kapak tasarımı: JAB Tasarım Stüdyosu

İç mekan biçimlendirme ve tasarım: JAB Design

Studio Alfa ve Beta okuyucularına özel olarak

teşekkür ederim.

AUTHOR NOTE

Bu, simsiyah bir MMC'nin yer aldığı karanlık bir aşk romanıdır. Tamamen kurgusaldır ve bu kitapta tasvir edilen karakterlerin eylemlerine göz yummuyorum. Yalnızca yetişkinlere yöneliktir ve on sekiz yaşın altındaki okuyucular için uygun değildir.

Axel Hawthorne-Axe-ahlakı, vicdanı ya da ruhu olmayan, akli dengesi yerinde olmayan bir psikopattır. Tek bir amaç için yazılmıştır: Ondan nefret etmediğiniz için akıl sağlığınızı sorgulamanızı sağlamak. Sizi uyarıyorum.

İçerikle İlgili Hususlar: Bu kitap, bazı okuyucuların üzücü veya rahatsız edici bulabileceği çok sayıda tema ve sahne içermektedir. İçerik uyarılarının tam listesi için lütfen yazarımın web sitesini ziyaret edin.

PLAYLIST

Bad Guy-Falling in Reverse, Saraya Do It
Like A Dude-Jessie J DESTROY-Teddy
Slugz
ateşli kız bummer-blackbear
River-Bishop Briggs Motely
Crew-Post Malone
AMERİKAN KORKU DİZİSİ-Karın Karısı
Melasses-YNG Şehit EGOVERT, Slip
on a Banana Clip-\$uicideboy\$
Germ, Texas (feat. Maren Morris)-Jessie Murph, Maren Morris Body-Megan
Thee Stallion
Kötü adam-Billie Eilish
Watch It Burn-SXMPRA
Kötülük Benim Göbek Adımdır-Kötüler Topluluğu, Sam Tinnesz
Beni Şimdi Hisset-Ben Olmasam
I Hate Everything About You-Three Days Grace Just
Pretend-Bad Omens Hatefuck-Cruel
Youth
Pain-Three Days Grace
Dönüştüğüm Hayvan-Three Days Grace While
You're At It-Jessie Murph
Popüler Canavar-Ters Düşüyor

Kötü adamı isteyen iyi kızlara.

CHAPTER 1

AXE

Telefon alıyır, Conrad Valentine'ın adı yanıp sönüyor ve dikkatimi dizkapağıını yere ivilediğıim piten ayırıyorum. ığlıkları odada yankılanıyor, kulaklarııma müzik gibi geliyor.

ekici tutmaya devam ederek telefonu kulağııma dayıyorum. "Ne istiyorsun?" ığlıkların arasından sesimi yükselterek soruyorum.

"Axe, bir sorunum var."

Conrad lanet olası Valentine - Hükümdar Komutan - zengin, acımasız, dosttan çok düşmanı var. Onu kendim öldürmem için teklifler aldım ama henüz yemi yutmadım.

ekici adamın diğér diz kapağıına indiriyorum. Kemik ıtırtıları bu kez daha yüksek sesle yankılanıyor, çığlıkları havayı yırtıyor. Kan ılık ve yoğun bir şekilde sıçırıyor, zemini dağıınık çizgiler halinde boyuyor. O keskin, metalik, sarhoş edici koku burun deliklerimi dolduruyor ve onu içime çekiyor.

Hiçbir şey kırılan kemiklerin sesi ya da kimsenin onları kurtarmaya gelmeyeceğini anladıklarında gözlerinde beliren dehşet kadar etkili olamaz.

"Axe..."

Conrad'ın sesi beni geri çekerek araya giriyor. Yerde kıvranan piç kurusuna yaklaşıyorum, vücudu hâlâ titriyor, geniş, paniğè kapılmış gözleri yaşlarla parlıyor.

"Senin sorunlarını sikime taktığını nereden çıkardın?"

Conrad kıkırdıyor, sinirlerimi bozan bir ses. "Bir Ölüm Bağını bırakıp gidecek biri değilsin, değil mi?"

Bu dikkatimi çekti. Bir ölüm tahvili ciddi bir iştir ve uzun zamandır bir tanesine dokunmamıştım. Ama beni çeken Bond değil, onun çaresizliği. Conrad Valentine, yardım için *bana* yalvarıyor.

Önümdeki adamdan bir adım geri çekiliyorum. Çılgınlıkları acınası iniltilere dönüştü - sonunun geldiğini bildiğini söyleyen türden.

"Ben pahalıyım."

"Para sorun değil Axel. Ne gerekiyorsa öderim."

Kibirli pislik. Bunu söyleme şekli kafasına bir kurşun sıkma isteği uyandırıyor bende. Birinin onu alçaltmasının zamanı geldi. Onun pervasız Ölüm Bağları zaten çok fazla Hükümdarın hayatına mal oldu. Ona gücünün ne kadar kırılğan olduğunu gösterecek kişi ben olacağım.

"Detayları bana gönder." Cevap beklemeden telefonu kapattım. Başına geleceklerden haberi yok.

Telefon tekrar çalıyor. Ekranı kaydırıp şifremi giriyorum ve dosyayı açıyorum. İçime bir yumruk gibi inen istihbarat karşısında gözlerimi kısıyorum.

Hayatta olmaz.

***Hedef: Marco DeLuca Örgütü:
Dolore Kardeşliği. Bilinen son yeri:
Napoli, İtalya***

Hükümdar gizli bir suikastçılar topluluğudur - gölgelerde gizlenen canavarlar, kan dökmenin mimarları. Biz adaletle uğraşmayız; intikam en iyi ihtimalle bir yan etkidir. Sadakatimiz güce, kan dökmeye ve Egemen'in dünya üzerindeki hakimiyetini genişletmeye yöneliktir. Hayatları tek bir sebep için yok ediyoruz-

Çünkü yapabiliriz.

Bizden biri olmak mı? Yeryüzünde cehennem. Bazıları bunun içinde doğar, kan bağıyla katliam için yetiştirilir. Diğerleri ise gözlerini kırpmadan öldürme yetenekleri için işe alınır. Ama kimse bedavaya gelmiyor. Eğitim, zayıfları kırmak için tasarlanmış bir kıyma makinesidir. Acı, korku, kayıp. İçgüdüden başka bir şey kalmayana kadar sizi çiğniyor. Ve eğer bunu atlatamazsanız, bir Hükümdar değilsinizdir. Kan bağı burada bir bok ifade etmez.

Sadece en güçlü ve en acımasız olanlar zirveye tırmanır. ? Yok olurlar, çöp gibi atılırlar, silinirler, unutulurlar. İkinci bir şansları yok.

Bu hayat hiçbir şeyi bedavaya vermez, ama hayatta kalanlar için ödülleri sınırsızdır. Para, güç, kontrol - ne isterseniz, sizindir.

Biz yeraltı dünyasının lanet krallarıyız. Biz hükümdarız.

Gözlerim önümdeki dosyada geziniyor-Dolore Kardeşliği. Eski muhafızlar. Yüzyıllardır kana bulanmış bir İtalyan sendikası. Organize suç sanatını mükemmelleştirmişler, erişimleri bir hastalık gibi yayılıyor. En tepede Marco DeLuca var. Krallığını düşmanlarının kemikleri üzerine kurdu, efsanevi bir şiddetle yönetiyor.

Bu piçler kontrol etmeye değer her şeyi kontrol ediyorlar ve elleri seks ticaretinin ceplerinde.

Bu görev bir ölüm cezası ve Conrad bunu biliyor. Neden DeLuca'nın ölmesini istiyor ki? Dolore Kardeşliği küçük bir operasyon değil, bir imparatorluk. Etkileri çoğu insanın gitmeye cesaret edemeyeceği yerlere sızıyor. Bir savaş beklemeden onlara ateş edemezsin. Ama Bond'u kabul ettiğim an, geri dönüş yoktu.

Sadece Hükümdar'ın en yüksek rütbelileri Tahvil verebilir ve görevler her zaman ölümcül kişisel kan davalarıdır. Tahvil vermeyi kabul edenler, hayatta kalırlarsa ödülleri belirlerler. Para. Güç. Rütbe. Ama başarısızlık? Cehenneme tek yönlü bir bilet. Hükümdar seni kurtarmayacak.

Conrad beni tek bir sebepten dolayı aradı. Adım en azılı katillerin bile altına işemesine yeter. Bir hayalet hikayesi gibi fısıldarlar. *Azrail*. Ama ben hayalet değilim; onların en kötü kabusuyum. Ölümle başa çıkmanın iki yolu var: Ya orada olduğumu anlamadan ölürsün ya da ben sana onu vermeden çok önce ölümü dilersin. İkisi de özel bir heyecan verir.

"Lütfen." Piçin sesi beni kendime getirdi. Hıçkırır hıçkırır ağlıyor, kana bulanmış, yüzü paramparça. "Benim bir ailem var," diye boğuluyor, sesinde çaresizlik var. "Lütfen, bunu yapmayın."

Buna bayılıyor. Zayıf adamlar yalvarır. Ağlarlar, sürünürler, acınacak halledirler.

Kerpeteni yavaş ve kasıtlı bir şekilde tutuyorum, merhamet için attığı işe yaramaz çığlıkların tadını çıkarıyorum. Ben sadece bir katil değilim, bir canavarım ve bundan zevk alıyorum.

Vücudu sarsılıyor, bağlar derisini ısıtırken kasları acı içinde kilitleniyor. Hükümdarı yaşayabileceğini düşünen bir başka hain. O da diğerleri gibi ölecek, cesedi bir çukurda çürüyecek, unutulacak, ölüm listesindeki bir başka çentik olacak.

Gözlerindeki ışığın kaybolduğu o anı bekliyorum. İşte o zaman her şeyin bittiğini anlıyorum. Ölüm para birimidir ve ben her seferinde paraya çeviririm. Pişmanlık yok, tereddüt yok.

Ben depodan çıkarken, şehir dışarıda uğulduyor, damarlarında dolaşan canavardan habersiz. Ara sokaklarda süzölüyorum, görünmeden, durdurulamaz bir şekilde. Ölüm benim gölgem, her zaman yanımda, her zaman yakınımnda.

Bu benim dünyam, bildiğim tek dünya. Burada doğru ya da yanlış yok. Sadece hayatta kalmak. Sadece ölüm. Ve ben onun en sadık hizmetkarıyım.

CHAPTER 2

RORY

T Ben kuliste beklerken kalabalık kükrüyor. Kalbim çarpıyor, tenim terden kayganlaşıyor.

Sahne görevlisi, "Sıra sende Rory," diye sesleniyor. Başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırıyorum. Bunu ne kadar sık yaparsam yapayım, gösteri öncesi gerginliğim hiç geçmiyor.

"Gösteri zamanı," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Sahneye adımımı attığımda müzik başlıyor; tiz bir elektro gitar sesi ve gümbür gümbür bir bassline. Kalabalık patlıyor. Bedenim sezgisel olarak ritme göre hareket ediyor. Uzun kırmızı bir kumaş şerit olan hava ipeği tavandan inerken yanıp sönen ışıklar sahneyi neon bir parlıtyla yıkıyor.

İpeği kavıyorum, pürüzsüz dokusu tenime karşı serinliyor ve tırmanmaya başlıyorum. Sırtımı eğip baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılırken kumaş bacaklarımı sarıyor. Seyirciler alkışlıyor.

Yaşadığımı hissediyorum. Özgür. Müzik nabız gibi atıyor, ışıklar göz kamaştırıyor ve bedenim ipeğin üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Hareketlerim yavaş, şehvetli.

Işıklar donuk kırmızı bir parlıtya dönüşüyor. Ben dönerken, ipek bacaklarımın etrafında sıkılaşıırken kalabalığın içinden nefesler yükseliyor. Kollarımı uzatarak kumaşı kalçalarımın arasında sıkıca kavıyorum.

Müzik kreşendos yapıyor, ben daha hızlı döndükçe içimdeki sıcaklık artıyor, ipek vücudumu koza gibi sarıyor. Işıklar bulanıklaşıyor. Kalabalık kaybolur. Önemli olan tek şey

ipek, damarlarımda dolaşan adrenalin, içimde kabaran ham güç.

Müzik zirveye ulaştığında, bırakıyorum ve düşüyorum. Nefesler odayı dolduruyor, düşerken içimi bir coşku kaplıyor.

Ayaklarımın üzerine iniyorum, dizlerimi büküp kollarımı açıyorum. Müzik azalıyor ve sahne, diğer sanatçıların gelişini işaret eden kör edici beyaz ışıkla patlıyor. Bu son dans ve kaybedecek hiçbir şeyimiz kalmamış gibi her şeyi sahnede bırakıyoruz.

Müziğin son tınları kaybolduğunda, ışıklar kararıyor ve perde iniyor. Derin bir nefes veriyorum, performansın gerginliğini üzerimden atarken rahatlıyorum. Bir gösteri daha tamamlandı.

Adrenalin hala damarlarımda dolaşıyor, sahneden çıkarken beni nefessiz ve ter içinde . Ama çok geçmeden, kol ve bacaklarıma çöken derin bir yorgunluğa dönüşüyor.

"Rory! Sana bu sefer atlamayı söylediğimi sanıyordum!" Dominic'in bıkkın sesi performans sonrası sisi yarıp geçiyor. Gözlerimi devirip baş koreografla yüzleşmek için dönüyorum.

"Karşı koyamayacağımı biliyorsun, Dom. Hepsi gösterinin bir parçası," diye karşılık veriyorum omuz silkerek.

"Bir gün kendini öldürteceksin."

"İş hayecanlı kılan da bu." Ona muzip bir sırıtış fırlatarak soyunma odama doğru ilerliyorum.

Ben bir Egemen Hizmetkârım; Egemen dünyaya hizmet etmek için yemin ettim. Egemenler ruhlarını şiddet ve ölümle dolu bir hayata adanlar. Hizmetkârlar olarak bizler, Egemenlere uygun gördükleri kapasitede hizmet etmek üzere bedenlerimiz üzerine yemin ederiz. Onlar bizim efendilerimiz, biz de onların köleleriyiz. Berbat bir durum ama seçtiğimiz hayat bu, babamın benim için seçtiği hayat.

Ben bir Siren'im, yetenekli dansçılar ve eğlendiriciler olan Hizmetkarların imrenilen bir grubuyum. Bir Siren'in amacı Hükümdarı eğlendirmek, baştan çıkarmak ve memnun etmektir. Yüksek rütbeli bir Hükümdar olan babam beni bu hayat için, bu kader için yetiştirdi. Her zaman bir Hizmetkar olacaktım, başka seçeneğim yoktu.

On sekiz yaşına bastığımdan beri Hükümdarlık sahnelerini süslüyorum. Heyecan - tehlike ve heyecanın nabızı - asla azalmıyor. Bu adrenalin patlaması, havada süzülmenin verdiği coşku ve her gösteriyle birlikte gelen sarhoş edici özgürlük için yaşıyorum. Soyunma odama adım , kaosu dışarıda bırakıyorum.

Yorgunluk beni makyaj masasının önündeki pelüş koltuğa sürüklüyor. İç çekerek yumuşak minderlere gömülüyorum ve aynadaki ışıkların sert parıltısını engellemek için gözlerimi kapatıyorum.

"Rory, bu gece kulübe geliyor musun?" Başka bir Siren olan Lana kafasını içeri uzattı.

"Gelemem. Planlarım var."

"Artık bizimle hiç dışarı çıkmıyorsun, Rory," diye sızlanıyor.

"Yoğun bir hayatım var." Omuz silkip makyajımı sildim. Kendimi açıklamanın bir anlamı yok - anlamayacaktır. Ben bile zar zor anlıyorum. Gözleri hala bana yapışmış, o sessiz, yalvaran umutla dolu. Ona bir gülümseme gösteriyorum. "Bir dahaki sefere, yemin ederim."

Kollarını kavuşturarak suratını asıyor. "Bir iptal etmesen iyi edersin."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." İkimiz de muhtemelen yapacağımı biliyoruz. "Görüşürüz, Lana."

İsteksizce başını sallayarak çıkıyor ve kapı kapanıyor. Makyaj temizleyicinin maskaradan daha fazlasını silmesine izin vererek son göz kalemimi de siliyorum. Hızlı bir duştan sonra temizlenmiş bir cilt, daha hafif bir fondöten, sadece biraz allık ve bir ruj sürüyorum; mükemmel.

Uzun platin saçlarımı fırçayla tarayıp gevşek bir at kuyruğu haline getiriyorum. Dar siyah elbise, topuklu ayakkabılar - rolümü oynamak için üniformam. Saate son bir kez baktım. Kahretsin. Geç kaldım.

Çabucak çantamı alıp arka kapıdan çıkıyorum. Gece çökmüş, sokak lambaları kaldırıma uzun gölgeler düşürüyor.

Siyah, şık bir araba yanaşıyor, renkli camları ve cilalı dış yüzeyi ile "sorma" diye bağıyor. Arka koltuğa kayıyorum, soğuk deri tenime baskı yapıyor.

"Geç kaldın."

Sesi karanlık arabayı kesiyor, soğuk ve keskin. "Ben-"

"Ne yaptığın umurumda değil," diye kesti. "Geç kalman için sana para ödemiyorum."

"Özür dilerim bebeğim. Bir daha olmayacak," diye mırıldanıyorum ve genellikle onun sinirlerini yumuşatan en tatlı gülümsememi gösteriyorum. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum.

"Umarım öyle olmaz. Ben sabırlı bir adam değilim."

Ses tonundan tehdit damlıyor ama sınırlarını biliyorum. Bana el kaldırmaz, en azından benim bir şekilde. Adam iş hayatında acımasız, ama bana karşı? Tahmin edilebilir.

Eğilerek sesimi yumuşattım. "Artık buradayım. Ve tamamen seninim."

Homurdanarak beni kucağına çekiyor, dudakları boynumu buluyor, kirli sakalları tenime sürtünüyor.

Egemen bir Hizmetkârın hayatı - onların her sapkın ve ahlaksız ihtiyacına bağlıyım. Boyun eğme yanılısamıyla yetinmiyorlar; gerçek olanı istiyorlar - kontrol, sahiplik, tam hakimiyet.

Beni yanlış anlama, seksi seviyorum. **Hem de çok seviyorum.** Bir Egemen'in merhametine kalmanın verdiği ham, elektriksel telaştan daha büyük bir heyecan yok. Onlardan biri beni ilk aldığı andan itibaren bağımlısı oldum. Bağımlı oldum.

Ama bir kez yemin mi, geri dönüşü yoktur. Sen onlarınsın. Bedenin, ruhun, *her şeyin*. Bu artık bir seçim değil, bir hükümdür. Hayatınız onların kaprisleri etrafında dönüyor, seks, partiler, ne isterlerse.

Birkaç yıl onların küçük "Egemen Sürtük "ü olduktan sonra -bize tam olarak böyle diyorlar- çatlakları görmeye başladım. Hayatı tüketen partiler. Kontrol. Güç oyunları. Hizmetkarların doğum kontrol yöntemlerini bile kontrol ediyorlar, bir Hükümdar aksi yönde karar verene kadar doğum kontrolünü veya RİA'yı zorluyorlar.

Yavaşça, sessizce, beni yiyip bitirdi. Ben de akla gelmeyen yaptım: Kendime ait bir şey inşa ettim. Benim param. Benim kurallarım. Benim müşterilerim.

Araba onun çatı katındaki dairesinin önünde durur. Tıpkı adamın kendisi gibi gösterişli ve abartılı.

"Kıyafetlerini çıkar."

"Evet efendim," diye mırıldanıyorum, her zaman yaptığım gibi itaatkâr rolü oynuyorum, ancak ikimiz de gerçekte kontrolün kimde olduğunu biliyoruz. Binaya girerken ona alaycı bir sırıtış atıyorum, aç bakışları içimi yakıyor.

Parmaklarımı elbisemin fermuarına doğru kaydırıyorum, yavaşça aşağı çekerek ona bir önizleme sunuyorum. Kırmızı dantel. İnliyor ve asansör kapıları kapandığı anda üzerime atlıyor. Elleri sert ve sabırsız, fermuarı sonuna kadar çekiyor. Elbise ayaklarımın altında gölleniyor. Beni duvara yapııştırıyor, nefesi tenime geliyor. Sert ve pis seviyor, tam istediğim gibi.

Devamlı müşterimizdir. Her zaman gece yarısından sonra. Kişisel detayları yok. Muhtemelen evde bir karısı vardır. Ama ben sormuyorum, o da söylemiyor.

"Kahretsin, Jade, çok seksisin." *Jade*. Onun için ben buyum. Bir isim, bir fantezi. Gerçekte kim olduğumu bilmiyor ve hiçbiri de bilmeyecek.

Elleri dolaşüyor, dudakları boynumda ateşin izini sürüyor. Bir gecelik zevk için on beş bin mi? Kolay para.

O sarhoş bir yığın halinde sızdığında, ben çoktan duşa girmiş, seks ve ter kokusunu temizliyordum. Ben hiç kalmam. Bu anlaşmanın bir parçası değil.

Şoför beni Starlight Pavilion'da bırakıyor, siyah G-Wagon'um sokak lambalarının altında pırıl pırıl parlayarak bekliyor.

Şehirdeki evime, özgürlüğümün bir dilimine döndüm. Egemen yaşam çoğuma sahip olabilir, ama bu? Bu benim. Egemenlik bağları yok.

Hizmetkârlar için doğru Hükümdarları mutlu etmek, paranın serbestçe akması anlamına gelir. Sağlayacaklar ama sadece ben istersem, o zaman işim biter. Sahip olduğum her şeyi -arabalar, kıyafetler, bu ev- ben kazandım. Hükümdar bunu öğrenirse çılgına döner. Ceza sadece hızlı değil, acımasız da olur. Peki ya babam? Göz açıp kapayınca kadar beni evlatlıktan reddeder ve beni felaketin parçalarını toplamak zorunda bırakır.

Ama artık körü körüne sadakat yemini eden o saf kız değilim. Büyüdüm ve arzularım çok net: Kendi hayatım üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorum.

CHAPTER 3

AXE

M Maskenin altında nefesim sabit, her nefes verişim yüzüme baskı yapan kumaş tarafından susturuluyor. Siyahlar içindeyim, silahlarım bedenim, harekete geçmek için kaşınan parmaklarımla geceye karışıyorum.

Arka sokaklarda bir gölge gibi geziniyor, kameraları ve korumaları pratik bir kolaylıkla geçiyorum. Hedef pencere üç kat yukarıda. Tuğla duvara tırmanmak çocuk oyuncağı.

Bu görev bir haftadan uzun süredir hazırlanıyor. Her ayrıntı titizlikle planlanmış; zamanlama her şey demek, hata payı yok. Muhafızlar saat tam 3'te vardiya değiştiriyor.

Karanlıkta bekliyorum, kaslarım gerilmiş, duyularım keskinleşmiş. Kalbim saniyelerle birlikte çarpıyor, adrenalın damarlarımdaki ateşi körüklüyor.

Vakit geldi.

Pencere ses çıkarmadan açılıyor ve ayaklarım mermer zemine içeri süzülüyorum. Konağın düzeni zihnime kazınmış durumda; her koridor, her köşe hassasiyetle planlanmış.

Koridorun sonunda, hedefin yatak odasının kapısı hafif aralık. Zar zor bir sesle iterek açıyorum, içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum. Oda zifiri karanlık, adamın şekli yorganın altında ancak bir gölge gibi. Yaklaşıyorum, her adımım kasıtlı, her nefesim ölçülü. Bıçak kınından kayıyor, soğuk çelik kanı tatmak için can atıyor.

Bıçağı göğsünün üzerine kaldırarak üzerine çıktım. Tek bir nefes. Son bir kalp atışı. Ve saldırıyorum.

Bıçak tatmin edici ıslak bir sesle etine batıyor. Gözlerini açıyor, eldivenli elime takılan boğuk bir nefes. Üzerindeki kafatası maskesini gördüğünde bakışlarında dehşet parlıyor. Altında kan gölleri oluşurken mücadelesi zayıflıyor, gözlerinden ışık kaybolurken çarşafı ıslatıyor. Son nefesi avucumun altında titriyor.

Bıçağı çekiyorum, bıçaktan kan damlıyor.

İş bitmiştir. Dolore Kardeşliği'nin lideri öldü ve onunla birlikte Conrad'ın pervasız hareketi güçlü bir düşman doğurdu. Misilleme yapacaklar, hem de çok sert.

Adımlarımı tekrarlayarak, görünmeden ve duyulmadan karanlığın içine süzülüyorum. Malikânenin duvarları önümde yükseliyor, tepelerinde ölümcül sivri uçlar var. Bariyeri tırmanıyorum, kendimi aşağı çekerken kaslarım geriliyor. Diğer tarafa yumuşak bir iniş yaparak gecenin içinde kayboluyorum.

Telefonumu çıkarıp Conrad'a tek bir mesaj gönderdim

Bitti.

Ölüm Senetlerinin süresi dolmaz. Ödeme benim şartlarımla yapılır, onların değil. Bu kibirli piçlerin bana borçlu olduklarını unutmalarına izin vererek henüz nakde çevirmediğim Tahviller var. Unvanlarının ve servetlerinin onları koruduğunu, dokunulmaz olduklarını sanıyorlar. Bu gülünç.

Conrad'ın cevabı saniyeler sonra ping atıyor

Demir'e gel.

Demir -Doğu Yakası Egemenlik bölümünün merkezi- New York sokaklarının pisliğinin derinliklerine gömülüdür. Egemen sadece bir örgüt değil; kıtalara yayılmış, bölümlere ayrılmış bir canavar

-Doğu Yakası, Batı Yakası, Kuzey, Güney, Avrupa. Her bölümün kendi yöneticileri var, hepsi Egemen Konsey'e hesap veriyor ama birbirlerinin gırtlığına sarılıyor, her zaman aç, her zaman entrikacı.

Benim üssüm Doğu Yakası. Conrad burada bir komutan, ama bu dünyada güç her zaman ödünç alınmış zamandır ve Conrad'ın saati işliyor.

On altı saatlik yolculuktan sonra vücudum harap olmuş durumda -kaslarım kaskatı, her kemiğim çılgılık atıyor- ama acı yeni bir şey değil. Seyahat. Savaş. Öldür. Tekrarla. Dinlenmek mi? O ölümler için ve benim işim daha bitmedi.

Demir'e giden yol sessiz. Dikkat dağıtacak bir şey yok. Tadını çıkarıyorum. Fırtına öncesi sessizlik. Conrad'ın sonunda ne kadar berbat durumda olduğunu fark ettiği an.

Demir bir kale, beton ve çelikle sarılmış egemen bir güç. Şehrin altında bir şehir - hastane, silah depoları, eğitim alanları, acemiler için yaşam alanları. Her santimi Hükümdar'ın sırlarını saklamak için tasarlanmış.

Metal kapı girişinde şifreyi giriyorum, kilit soğuk, mekanik bir klik sesiyle açılıyor. Asansörün Egemen yeraltı dünyasına inişi yavaş.

Kapılar kayarak açıldığında Demir'in çekirdeğine adım atıyorum; bir hareket ve kontrol kovanına. Operatörler saat gibi işliyor, yüzleri asık, görevleri belli. Burası disiplinle işliyor, hiyerarşi iliklerine kadar işlemiş.

Saha ajanları Hükümdar'ın can damarıdır, tereddüt etmeden öldüren ve kafataslarını parçalayanlardır. Kirli işleri onlar halleder. Onların üstünde Komutanlar oturur, ipleri elinde tutan kukla ustaları, kontrolü sürdürmek için kaynakları yönetirler.

Bir General olarak korku ve saygı uyandırıyorum, bu da bana görevlerimi herhangi bir Egemen bölümden seçme özgürlüğü veren bir kombinasyon. İtibarım kıtalara yayılır - iş başkası için çok acımasız, çok zorlu olduğunda aradıkları kişiyim. General, bir saha ajanının Komutanların siyasi lağım çukuruna adım atmadan önce ulaşabileceği en yüksek rütbedir, ancak bu daha az umurunda olamazdı. Politika ve güç oyunları beni sıkıyor. Ben gölgelerde, kan ve karanlığın hüküm sürdüğü yerlerde gelişirim.

Her Hükümdar bir İnisiye olarak başlar, şiddet ve ölümle tırmanarak yükselir. Bu acımasız bir tırmanıştır ama ödülleri buna değer; para, güç, kontrol. Her birimizin bir imzası, bizi diğerlerinden ayıran bir öldürme şekli vardır.

Benim için ölüm bir sanattır. Bana *Azrail* demelerinin bir sebebi var. Ben sadece öldürmem, yok ederim. *Saf kötülük*, beni böyle tanımlıyorlar. Korkmam, tereddüt etmem ve kesinlikle başarısız olmam.

Egemenlik hiyerarşisinin zirvesinde, nihai güç olan Yüksek Şansölyeler yer alır. Doğu Yakası Bölümü'nün Yüksek Şansölyesi Isaac Gomez, başarısızlığa ya da zayıflığa yer bırakmadan demir yumrukla yönetir. Conrad doğrudan ona hesap verir ama Isaac bile bana karşı gelemmez.

Ben geçerken hava değişiyor; saygı dolu baş sallayışlar, iri gözlü bakışlar, her bakışta kanayan korku. Şöhretim sadece artmadı, kendi kendini oydu.

bu dünyaya.

Conrad'ın ofisine varıyorum ve kapıyı çalmadan iterek açıyorum. Masasının arkasında soğuk bir kayıtsızlıkla oturuyor ama gözlerinde tedirginlik titreyiyor.

"Axe," diye başladı boğazını temizleyerek.

"Ödememi almaya geldim," diyorum ve karşısındaki sandalyeye çöküyorum.

"Hızlıydın," diye haykırıyor, sanki şaşırmış gibi.

"Ben bir profesyonelim. Bir görevi üstlendiğimde, sonuna kadar götürürüm."

"Ününüzün hakkını verdiğiniz kesin." Gülümsemesi kibirli ve sinsi bir sırıtış. Kabadayılığının altındaki tedirginliği gizlemeye çalışıyor ama ben görebiliyorum. "Peki, ne olacak? Sana ne kadar borçluyum?"

"Paranı istemiyorum."

Merak ve şüphe kaşlarını kaldırmasına neden oluyor. "Ne istiyorsun o zaman?" "Victoria. Karım olarak."

Soğukkanlılığı bozuldu, gözleri şok içinde açıldı. "Affedersiniz?" "Beni duydunuz. Kızınız. O benim fiyatım."

Bir an için oda sessizliğe büründü, zihni sözlerimi anlamaya çalışıyordu.

Sonra öfkesi alevlenir.

"Kesinlikle olmaz. Kızımı sana vermeyeceğim."

"Başka bir seçeneğin yok, onun da yok," diyorum, yavaş ve kasıtlı hareketlerle sandalyeden kalkarak. "Onu buraya getir. Ona bana ait olduğunu söylediğinde yüzünü görmek istiyorum."

"Hayır. O seninle evlenmiyor."

"Onu benim yapacağım ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Bununla birlikte, onu koltuğunda kaynarken bırakarak ofisinden çıktım.

Koridorda ilerlerken asistanına verdiği emri duyuyorum. "Rory'yi buraya getirin!" Panik sesi memnuniyetimi artırıyor. Kaçınılmaz yüzleşmeye hazır bir şekilde bekleme alanındaki koltuğuma yerleşiyorum.

Victoria Valentine, babasının küçük prensesi, onun gözbebeği.

Conrad Valentine'ı nasıl dize getireceğimi, Hükümdar'ı kendi kişisel satranç oyununa dönüştürdüğü için o piçin kanını nasıl akıtacağımı düşünerek sayısız saatler geçirdim. Tahtında oturuyor, kendisi temiz kalırken başkalarını ölüme gönderiyor. Rahat. Dokunulmamış. Bu Sovereign değil.

Ölen o hükümdarlar riskleri biliyorlardı. Conrad'dan Ölüm Bonosu alacak kadar aptal olmamalıydılar. Bu bir sır değil.

Pislik içinde boğuluyor, pisliklerini temizlemek için şeker gibi tahvil atıyor. Beni asıl düşündüren Conrad'ın öldürme işini kendisinin yapmaması. Hükümdar olmanın ne demek olduğunu unutmuş bir korkak o. Lanet olası bir hatırlatıcıya ihtiyacı var. Ve bunu sağlayacak kişi de benim.

Onun gibi piçler iki şeyi önemser: güç ve miras. Oğullar, eğer eğitimden sağ çıkabilirlerse, rollerini devralmak üzere yetiştirilirler. Ama kızlar? Kalıplanırlar, şekillendirilirler, mükemmel itaatkâr küçük sürtükler olmak için eğitilirler. Amaçları budur; hizmet etmek, zamanı geldiğinde sığır gibi alınıp satılmak. Conrad gibi babalar kızlarını diğer Egemen liderlerin, dünya hükümdarlarının, imparatorluklarını genişletebilecek herkesin önünde sallarlar. Güçlerini, ittifaklarını, miraslarını pekiştirmek için onları evlendirirler.

Ama bu sefer değil.

Kızını alacağım - onun boktan dünyasındaki parlak, dokunulmaz mücevheri - ve onu kendi kişisel oyuncağım yapacağım. Ne zaman uygun görürsem kıracağım bir oyuncak. Yalvaracak, kanayacak ve acı çekecek. Hepsisi benim eğlencem için.

Kızını yok ederken ve tutunduğu tüm kontrol yanılsamalarını paramparça ederken ona izlettireceğim. Bu sadece gücünü artırma şansını mahvetmekle ilgili değil, intikamla da ilgili. Ona acımasızca ve merhametsizce, Hükümdar olmanın gerçekte ne anlama geldiğini unuttuğunda neler olacağını hatırlatacağım.

Sarı saçlar ve mavi gözlerin tanıdık parıltısı koridorda ilerliyor. Victoria Valentine. Mekânın sahibiymiş gibi hareket ediyor, uzun bacakları ve sıkı vücudu tam teşhirde. Yıllarca dans etmek ince bedenine kas kazandırmış, bluzunun üst kısmı karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Dar pantolonu kalçalarını sarıyor ve üzerinde olmasını umursamadığı gözleri üzerine çekiyor.

Öfkeli bir şekilde babasının ofisine girdi. Davet beklemeden onu takip ediyorum ve kollarımı kavuşturarak köşeye yerleşiyorum.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Sesi keskin, öfke ve sabırsızlık dolu. "Provanın ortasıydım."

Conrad, ", Rory," diye emrediyor. Kravatını gevşetmiş, kollarını sıvamış ve o bozulmamış görüntüsü hızla kayboluyor.

"Hayır. Bana neler olduğunu söyle," diye tersliyor, sanki gerçekten kontrolü varmış gibi kollarını kavuşturuyor. Meydan okuması yangına körükle gitmekten başka bir işe yaramıyor.

Ama Conrad'ın gözleri çoktan üzerimde.

"Umarım isteğinin ciddiyetini anlıyorsundur Axe," diye tıslıyor Conrad, öfkesini zorlukla bastırıyor. "Sen istiyorsun."

bir şey... düşünülemez."

Bakışları bana kayıyor, gözleri kısılıyor, artık varlığımın tamamen farkında. Güzel.

Sırtarak bir adım öne çıktım. "*Akıl almaz* mı? Komik, koşullar göz önüne alındığında bunun oldukça şiirsel olduğunu düşünmüştüm."

Çenesi geriliyor, gözleri kararıyor. "Bunun bir tür şaka olduğunu mu düşünüyorsun?" "Hayır, Conrad. Bu bir şaka değil. Bu sonuçlarla ilgili. Bir tür kaçabileceğini sandın. Artık kaçamayacağını öğrenmenin zamanı geldi." Rory donup kaldı, bakışları aramızda gidip geliyordu.

Ona doğru bir adım daha atıyorum, hava gergin. "Benden önce DeLuca'nın peşine dört hükümdar gönderdin ve hiçbiri sağ dönmedi. İlki başarısız olduktan sonra onu kendi başına halletmeliydin."

Yüzü soluyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor. Gözlerindeki ateş saf nefretle yanıyor. Ondan besleniyorum.

"Rory, bizi yalnız bırak," diye bağıyor, sesi beni korkutacakmış gibi gür çıkıyor. Ani patlaması onun irkilmesine neden oluyor ama ondan önce ben araya giriyorum.

"Hayır. O kalıyor." Gözlerim onunkilere kilitleniyor, bana meydan okuması için cesaretlendiriyorum. "Hükümdar olmanın ne demek olduğunu unuttun, ben de sana hatırlatacağım." Tehdidin havada asılı kalmasına izin veriyorum, bıçağı çevirmeden önce anın tadını çıkarıyorum. "Ve onunla başlayacağım."

Ona doğru bir adım atıyorum ve tıpkı yapacağını bildiğim gibi geri çekiliyor. Korku içinde dalgalanıyor, gözlerimle buluşmuyor, buluşamıyor. Conrad'ın yüzü öfkeyle çarpılıyor, şakağında bir damar atıyor ama beni durduramaz. Kimse durduramaz.

"Bunun onunla hiçbir ilgisi yok! Başka bir fiyat söyle, Axe."

"Hayır, her şeyin onunla ilgisi var," diye hırlıyorum. "O da başka bir güç hamlesi, değil mi? Artık değil. O artık benim."

"Kiminle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye tehdit ediyor. "Yüksek mevkilerde arkadaşlarım var. Gücüm ve bağlantılarım var!"

"Ve yine de buradayız," diye alay ediyorum. "Çünkü dünyadaki tüm para ve güç sizi kaçınılmaz olandan koruyamaz."

"Sen öldün," diye hırlıyor.

"Belki," diyorum omuz silkerek, "ama ona sahip olmadan olmaz."

"Asla senin olmayacağım," diye tükürüyor Rory, sesi sert ve meydan okurcasına.

Conrad'ın bakışları ona kayarken yumuşuyor, yüz hatlarını öfke ve çaresizlik karışımı bir duygu kaplıyor. "Üzgünüm tatlım," diye mırıldanıyor, zayıf ve yenilmiş. "Yapabileceğim hiçbir şey yok. Axel Hawthorne'la evleneceksin. Bu son sözüm."

Bu sadece bir başlangıç.

"Hayır! Ne oluyor lan?!" Rory çığlık atıyor, sesi öfkeden çatlıyor. "Sen de kimsin be?! Hayatta olmaz!"

Her kelimenin, isyanının her anının tadını çıkarıyorum.

Conrad iç geçiriyor, titreyen elini saçlarında gezdiriyor, soğukkanlılığı bozuluyor. "Başka seçeneğin yok, Rory. Sen bir Hükümdar Hizmetkârsın, görev ve onurla bağlısın. O ne isterse onu yapacaksın."

Yüzü sertleşiyor ve sesi meydan okumayla titriyor. "Ölmeyi tercih ederim."

Sırıtarak bir adım daha yaklaşıyorum. "Beni kışkırtma, tatlım."

Elinden gelse beni ateşe verecekmiş gibi bana bakıyor. "Siktir git. Seninle evlenmeyeceğim."

"Başka seçeneğin yok," diye tersliyor Conrad, kontrolü yeniden ele almaya çalışıyor ama bu odaya adım attığım andan itibaren kendini kaybetmiş durumda.

"Hayır!" Rory'nin çığlığı odayı yıktı. "Bunu yapmayacağım. Kaçacağım."

"Benim için fark etmez. Seni bulup geri getireceğim.

Seni bulamayacağım hiçbir yere saklanamazsın. Artık benimsin." Sözlerimin ağırlığı ona bir balyoz gibi çarpıyor ve irkilmesine neden oluyor. Duvarların etrafına kapandığını, onu hiç tahmin etmediği bir kafese hapsedtiğini görebiliyorum.

Oda keyifli, boğucu bir sessizliğe gömülüyor. Conrad sıkışmış, güçsüz ve ikimiz de bunu biliyoruz. Rory'nin göğsü kabarıyor, çılgınca nefes alıp verişini düzene sokmaya çalışıyor. Geniş, panik içindeki gözleri benimle babası arasında gidip geliyor, bir kaçış yolu arıyor. Ama yok.

Onun parçalanışını müstehzi bir sırıtışla

izliyorum. Onu kırmak eğlenceli olacak.

"Her ne kadar kalıp bu aile dramının ortaya çıkışını izlemek istesem de," diyorum ses tonumdan eğlence akarken, "ben meşgul bir adamım. Bir hafta. Ayarlamaları yap, yoksa senin için yaparım. Ve güven bana, yöntemlerimden hoşlanmayacaksın."

Yüzünü hafızama kazıyarak ona son bir kez bakıyorum.

"Yakında görüşürüz prenses."

"Bunu yapamazsın! Bunu yapamazsın!" Ben uzaklaşırken Rory'nin çığlığı koridorda yankılanıyor.

Savaşı çoktan kazandığımı bilerek gülüyorum. Rory Valentine'ı yok etmenin her saniyesinden zevk alacağım, tıpkı babasının acı çekmesini izlemekten zevk alacağım gibi.

CHAPTER 4

RORY

M Sesim kısık, boğazım çığlık atmaktan çiğ. Gözyaşlarım yüzümden aşağı
akıyor, ayrılmak benim gözler şişmiş ve Kırmızı.
I yapamam inanmak Bu oluyor. Babam telefonda tartışırken
ben ofisinde köşedeki sandalyede oturuyordum.

Komutan Zane ile.

Kapı pat diye açıldı ve Spencer içeri daldı. Ayağa fırlayıp kollarımı ona doladığımda içimi bir rahatlama kaplıyor. Hıçkırıkları ikimizi de sarsarken bana sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, baba. Ne oluyor lan?!" diye bağırır.

Babam telefonunu masaya çarptı ve derin bir iç çekti.

Spencer benim üvey kardeşim, babamın ilk evliliğinin bir ürünü. Otuz yaşında, güçlü ve herkesin isteyebileceği en sadık ve koruyucu ağabeydir. Babamız gibi Egemen Komutan olmak üzere yetiştirilmiş olsa da, sadece benim için yumuşak bir tarafı vardır ve başım sıkıştığında her zaman başvurduğum kişi olmuştur.

Ona hemen mesaj attım ama ne diyeceğimi bilemedim. Ne haltlar döndüğünden bile emin değilim.

Babam odada volta atıyor, elini tekrar tekrar saçlarında gezdiriyor. Yüzü endişeyle kazınmış, sanki bu sabahtan beri on yıl yaşlanmış gibi.

"Rory neden onunla evlenmeye zorlanıyor?!" Babam
derin bir nefes verdi. "Bir Bond'u kurtardı."

"Axel Hawthorne'a Ölüm Senedi mi verdin? Lanet olası aklını mı kaçırdın?!"
Spencer'in sözleri inançsızlık ve öfkenin bir karışımıdır. Ta ki

İki saat önce Axel Hawthorne ismi benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece babamın çarpık dünyasındaki bir başka gölge. Ama herkesin gözlerindeki paniğe bakılırsa, bulaşılacak biri değil.

Onun görüntüsü beynime kazındı. İçeri girdiğim anda onu nasıl fark etmedim? Adam yürüyen bir kâbus, tank gibi inşa edilmiş, geniş omuzları ışığı engelliyor. Boynunda ve kollarında dövmeler var. Koyu renk saçları kaba bir şekilde tıraş edilmiş ve o delici kahverengi gözler? Sanki cesedi nereye gömeceğine çoktan karar vermiş gibi içinize bakıyorlar.

"Yapmam gerekeni yaptım," diyor babam soğuk bir ifadeyle, sanki ölüm fermanını değil de rutin bir sözleşmeyi imzalamış gibi.

Spencer'ın yüzü neredeyse kıpkırmızı, öfkesi saatli bir bomba gibi. Bu arada ben de şoktayım ve başıma gelenleri anlamaya çalışıyorum. Tüm hayatım alt üst olmak üzere ve en kötüsü de ne? Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Spencer ve babamın sesleri gök gürültüsü gibi çarpışıyor. Tartışmaları kaosa dönüşüyor ve tüm oda boğucu bir his veriyor. Düşüncelerim karmakarışık, son birkaç saat içinde olan her şey bir yük treni gibi üzerime geliyor.

Babam beni neden bu işe bulaştırdı ki? Bunu bana nasıl yapabildi? Ve sonra, görünüşe göre günüm yeterince boktan olmadığı için Alicia, babamın yeni karısı.

İçeri girerken topukları beton zeminde iğrenç bir şekilde tıkırdıyor - uzun ve ince, tasarımcı etiketleriyle bir manken gibi örtülü. Makyajı kusursuz, saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş; paranın sınıf satın alabileceğini düşünen zengin, sık bir kaltağın yürüyen bir stereotipi.

Alicia benden sadece birkaç yaş büyük. İğrenç. Sürekli beni geçmeye çalışıyor, arabamı, kıyafetlerimi, hatta saçıma verdiğim şekli bile taklit ediyor. Sanki benim gibi olmak için o kadar çaresiz ki nasıl olacağını unutmuş... yani eskiden her ne haltsa.

Acıması bir durum, gerçekten. Peki ya kıskançlık? Ondan sızıyor, kalın ve acı. Spencer ve benden var olduğumuz için nefret ediyor, babamın ilgisinin sadece onun olmamasından nefret ediyor. Servet avcısı havasını fark etmemek imkânsız, gözleri neredeyse dolar işaretleriyle parlıyor ve sıfır içerik. Derinlik yok. Ruhu yok.

"Conrad, sevgilim, buradayım."

Botokslu yüzüne tokat atma isteğimi bastırarak çenemi sıkıyorum. Sürünerek babama yaklaşıyor ve mükemmel manikürlü pençelerini babamın omzuna yerleştiriyor.

Sanki bölgesini işaretliyormuş gibi.

Gözlerimi devirerek, bakışları camı kesebilecek Spencer'a bakıyorum. " oluyor? Çok endişelendim." İçindeki zoraki endişe sesi beni neredeyse ögürtüyor. Tek endişesi altın bileti, yani parasını ve nüfuzunu kaybetmek.

"Bu ikimizin arasında," diye homurdanıyor kardeşim, sesi alçak ve tehditkâr. "Saçmalama. Ben artık ailedenim."

Aile. *Kusmuk*.

Buna daha fazla katlanamam. Havaya, boşluğa, bu saçmalıktan başka her şeye ihtiyacım var. Ofisten hışımla çıkıyorum, Spencer ve babamın tırmanan tartışması uzun koridorda ilerlerken arkamda kayboluyor.

Keskin hava ciğerlerime soğuk bir tokat gibi çarpıyor. Derin nefes alıyorum, kendimi topraklamaya çalışıyorum, ama ayaklarımın kendi aklı varmış gibi görünüyor, beni amaçsızca kaldırımdan aşağı yönlendiriyor. Şehrin gürültüsü arka planda parazite dönüşüyor ama bu yükselen paniği durdurmuyor. Telefonum cebimde durmadan çalıyor ama duymazdan geliyorum. Diğer Sirenler olduğunu biliyorum, provadan neden kaçtığımı merak ediyorlar. Onlar benim arkadaşlarım ama şu anda kimsenin yüzüne bakamıyorum. Yüksek sesle söylersem gerçek olur ve bu kâbusun içime işlemesine izin vermeye hazır değilim.

İçimden bir hıçkırık kopuyor, çiğ ve pürüzlü. Soğuk bir tuğla duvara yığılıp kollarımı dizlerime doluyorum. Gözyaşları artık serbestçe akıyor, durdurulamaz.

Evli mi? Tanımadığım bir pislikle mi? Hayatımı kontrol edebilmek, gibi yaşayabilmek için çok mücadele ettim. Şimdi, tüm geleceğim elimden alınıyor.

Bir araba yanıma yanaştı. Camlar açılıyor ve Spencer'ın endişeli yüzü beliriyor. "Hadi, seni eve götürüyüm."

Titreyen ellerimle gözyaşlarımı siliyorum ve arabaya biniyorum. Evimin önüne park ettikten sonra bana döndü.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Başımı sallayıp yere bakıyorum.

"Bir yolunu bulacağım," diye devam ediyor yumuşak ama kararlı bir sesle. "Endişelenme, tamam mı? Sadece ondan uzak dur."

Başımı sallayarak arabadan çıkıyorum ama sözleri bana umut vermiyor. Eğer babam bu karmaşayı düzeltemezse, kimse düzeltemez.

Evimin içindeki sessizlik boğucu, bana bir duvar gibi çarpıyor. Üst katta, hıçkıra hıçkıra ağlayarak yatağıma yığılıyorum. Yüzümü yastığa gömüyorum ve

Her kalp atışında dünya çözülüyor.
Siktir et. Dikkatimi dağıtmam lazım.

Telefonumu elime alıp gün boyunca biriken okunmamış mesaj selini siliyorum. Fazla düşünmeden Jamie'ye mesaj attım.

Ben: İyi bir şeyin var mı?

Her zaman. Neye ihtiyacın var?

Ben: Beni bir şey.

Bunu yapabilirim. Gel bakalım.

Yataktan fırladım, kapüşonumu ve eşofman altımı giydim, anahtarlarımı ve cüzdanımı aldım. Garaja doğru giderken kapı arkamdan çarparak kapanıyor. G-Wagon'um hala Demir'de park halinde ama yedeğim var. Audi R8'imın içine giriyorum, motor hırıldayarak çalışıyor, içimde kaynayan öfkenin mükemmel bir yankısı. Ben sokaklarda dolanırken siyah makine yolu kucaklıyor.

Jamie becerdiğim ilk hükümdardı. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı. Hızlı bir sikiş ve parti için her zaman hazır. Bana *gerçek* bir erkeğin nasıl sikileceğini gösterdiğini iddia ederek kendisiyle gurur duymayı seviyor. Haksız değil, ama o zamandan beri kesinlikle ilerledim.

Jamie'nin binasının garajına park ediyorum ve asansörü çatı katına çıkarıyorum. Kapılar müzik ve kahkaha sesleriyle açılıyor, bas sesleri zemini titretiyor. Tavandan tabana pencereler bir duvar boyunca uzanıyor ve ışıltılı ufuk çizgisini gösteriyor. Modern, şık mobilyalar eğlence için üretilmiştir ve diğer duvarın karşısında tamamen dolu devasa bir bar bulunmaktadır.

Jamie'nin partileri efsanevi, aşırı ve ahlaksız.

Beni hemen fark ediyor ve çeliği kesecek kadar keskin bir sırtıyla kalabalığı yarıyor. "Rory! Bok gibi görünüyorsun."

"Siktir git." Onu geçip doğruca bara yöneldim. Bir şişe kaptım, ağır bir shot doldurdum ve bir yudumda içtim. *Oh, bu yanık iyi hissettiriyor!* "Yavaş ol."

Jamie kıkırdıyor, yanıma doğru kayıyor. "Bu ne boktan ruh hali?" Sorusu karşısında gözlerim doluyor ve onları hızla kırıştırıyorum.

"Sadece unutmak istiyorum," diye cevap veriyorum, sesim kararsız.

Elini cebine atıp küçük bir torba beyaz toz çıkarıyor. "Bu iyi bir şey," diyor ve uzatıyor. "Lanet olası adını unutacaksın."

"Mükemmel." Çantayı kaptığım gibi doğruca banyoya gidiyorum.

İçeride tozu tezgâhın üzerine boşaltıyorum, bir dolar yuvarlıyorum ve eğiliyorum. Yanık burnumu yakıyor, keskin ve cezalandırıcı, ama acele anlık. Kalbim çarpıyor ve bir coşku dalgası üzerime çökerek diğer her şeyi uyuşturuyor.

Tökezleyerek oturma odasına geri döndüğümde oda dönüyor. Her şey çok parlak, çok gürültülü, dünya gerçeküstü, puslu bir parıltıyla parılıyor. İnsanlar dans ediyor, vücutları bir renk girdabında bulanıklaşıyor. Müzik sağır edici bir kükreme, duvarları sarsıyor.

"Rory, iyi misin?" Jamie'nin sesi ağır bas sesini delip geçiyor.

"Evet, harikayım," diye mırıldanıyorum, geniş bir sırıtişla. Bara doğru sendeleyerek yürüyorum ve kendime bir içki daha dolduruyorum.

Alkol ve uyuşturucu karışımı beni uçuruyor, içimi kemiren tüm korkular ve boğucu endişeler sisin içinde kaybolup gidiyor. Kalabalığın içine dalıp müziğin beni bütünüyle yutmasına izin veriyorum. Jamie tam yanımda, elleri vücudumun her yerinde, birbirimize sürtünüyoruz. Boynumu öpüyor ama ben hiçbir şey hissetmiyorum. Ve bir kez olsun minnettarım. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum.

Bir süredir görüşmüyorduk. Jamie tipik bir hükümdar: ukala, kendine güvenen ve oyuncu. Ama şu anda tam da ihtiyacım olan şey o. Dikkat dağıtıcı, hayatımdaki boktan fırtınadan bir kaçış.

Elimi tutuyor ve bizi yatak odasına götürüyor. Kapı kapanır kapanmaz dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili güçlü ve talepkâr. Aç, neredeyse çaresiz ve ben onun içinde eriyorum, pus gerçeklikle bu her ne haltsa arasındaki çizgileri bulanıklaştırıyor.

Beni yatağa itti ve sonra kıyafetlerini çıkardı. Elleri bir anda üzerimde, tenimin her santimini keşfediyor.

"Kahretsin Rory, seni özlemişim," diye nefes alıyor boynuma doğru, dudakları vücudumda ateşi takip ediyor. Her dokunuşu içimde zevk sarsıntıları yaratıyor, sırtımı kamburlaştırıyor ve daha fazlasını arzulamama neden oluyor. Sert ve ateşli öpücükleri bir his fırtınası yaratıyor.

"Jamie, lütfen," diye soluyorum, içimde olması için çaresizce. Pantolonumu aşağı çekerek derin bir iniltiyle içime giriyor.

Konuşmak yok, ön sevişme yok, sadece saf sikiş.

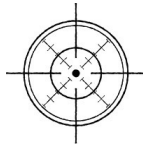
Temposu sert ve hızlı, içime acımasızca giriyor. Zevkin içinde kayboluyorum, zihnim o andan başka hiçbir şeyin olmadığı coşkulu bir girdabın içinde akıp gidiyor -saf mutluluk. Kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Homurtuları ve inlemeleri havayı dolduruyor ve orgazmım içimden geçerken haykırıyorum.

Beni takip ediyor, içime boşalırken adımı inliyor. Yüzünü boynuma gömüyor, bir süre içimde kalıyor, ağır ağır nefes alıyor.

"Amin hâlâ her zamanki kadar güzel Rory," diye pantolonunu indiriyor, dudakları boynumu sıyrıyor. Gözlerimi bile açamıyorum ama üzerimdeki ağırlığın tadını çıkarırken tembel bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Nefeslerimiz sessizlikte birbirine karışıyor.

Sonunda üzerimden kalkıyor, uzaklaşırken yatak alçalıyor.

Düşüncelerim halsiz, bana verdiği her ne haltsa onun sisi içinde karmakarışık. Her şey uyuşmuş. Kafa çok güçlü, çok baskın, beni çarpık kabuslarla dolu huzursuz bir uykuya sürüklüyor.

Güneş ışığının ilk huzmeleri perdelerin arasından keskin ve acımasız bir şekilde süzülüyor. Başımdaki çarpıntıdan ve kaslarımdaki donuk ağrıdan irkilerek inliyorum. Jamie yanıma uzanmış, usulca horluyor, kolu ağır bir battaniye gibi üzerime örtülmüş.

Telefonumu elime alıyorum, ekran aydınlanınca yüzüm buruşuyor. On iki cevapsız arama. Spencer. Tabii ya. Onun endişesiyle uğraşmaya hazır olmadığım için bildirimleri kaydırarak uzaklaştırıyorum.

Jamie yanımda kıpırdanıyor, kolu bana sarılıyor. "Nasıl hissediyorsun?" Sesi uykudan dolayı pürüzlü. "Bok gibi," diye mırıldanıyorum.

Kıkırdıyor, "Sana iyi olduğunu söylemiştim."

Dünün anıları bir gelgit dalgası gibi geri geliyor ve gözlerim yaşıyor. Ona dönüyorum, sesim titriyor.

"Jamie, Axel Hawthorne hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

Bu soru onu tamamen uyandırmış gibi görünüyor. Bana bakıyor, yüz ifadesi endişeyle gerginleşiyor. "O tehlikeli bir orospu çocuğu, Rory. Ondan uzak dur."

Boğazıma tırmanan hıçkırıklara karşı koyarak gözlerimi sıkıyorum. "Başka seçeneğim yok," diye mırıldanmayı başarıyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beni onunla evlenmeye zorluyor," diye fısıldıyorum, kelimeler gerçeküstü geliyor. "Siktir, Rory. Ciddi misin sen?" Ben başımı sallarken Jamie'nin gözleri şaşkınlıkla açılıyor, yanaklarımı çizen gözyaşlarımı siliyorum. "Nasıl?"

"Babam ona bir Ölüm Bonosu verdi. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Siktir, lanet olsun."

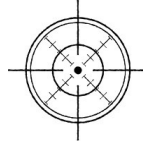
"Neden? Bu ne anlama geliyor?" Kalbim hızla çarpıyor, her atış içimde büyüyen korkuyu yankılıyor.

"Demek ki baban ondan karanlık bir iş yapmasını istemiş ve Axe'ın ödülü de sen olmuşsun."

"Ama neden?! Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum, hatta onu tanımıyorum bile! Benden ne isteyebilir ki?"

"Biliyorsam ne olayım," diye mırıldanıyor Jamie. "Axe bir hayalet. Ne isterse onu yapar. Sovereign'daki herkes ona bulaşılmaması gerektiğini biliyor. Baban o anlaşmayı yaptığı için tam bir aptaldı." Durumun gerçekliği sonunda kafama dank etti.

Başımı göğsüne yaslıyorum ama mide bulantısı çok sert vuruyor. Yataktan fırlıyorum ve midem bulanmadan önce zar zor tualete gidiyorum.

Eve dönüş kaotik bir bulanıklıktı. Prova kıyafetlerimi giymeden önce hızlı bir duş almayı zar zor başarıyorum. Pavilion önümde beliriyor ve içeri dalıp fark edilmeden soyunma odama giriyorum.

Sirenlerin kahkahaları stüdyodan yankılanıyor, keskin ve sinirlerimi gıcırdatıyor. Bunalmış bir halde lavaboya doğru tökezliyorum ve tekrar kusuyorum, akşamdan kalma ve stres kısır bir dalga halinde birleşiyor.

Derin bir nefes alarak, soyunma odasından çıkmadan önce kendimi toparlıyorum. Stüdyoya girer girmez her şey sessizleşiyor.

"Bu konuda konuşmak , " , meraklı yüzlerine ters ters bakarak.

Bakışıyorlar ama sessiz kalıyorlar. Aynalı duvardaki yerimi alıp geriniyorum ve kendimi odaklanmaya zorluyorum.

Müzik başlıyor ve koreografiye neredeyse otomatik pilotta kayıyorum, kalbim içinde değil. Bir saat sonra Dom fırtına gibi stüdyoya giriyor, sesi kafamdaki bulanıklığı dağıtıyor.

"On beş dakika içinde sahneye çıkın! Gösteriyi yukarıdan yönetiyoruz!"

Dominic bir Ortak, bir Hükümdar için çalışan ama Hükümdar'a ait olmayan biri. Hükümdar ona iyi para ödüyor.

ağız kapalı. Hem menajer hem de koreograf olarak yeteneklerine saygı duyuluyor.

Bradley hemen arkamdan geliyor ve bakışları benimkilere kilitlenince midem düğümleniyor. Onun varlığı rahatsız edici. Pavyon'dan sorumlu hükümdar ve tam bir pislik. Pavyon, Siren gösterileri için bir mekândan daha fazlası; yeraltı kumar, uyuşturucu ve diğer yasadışı faaliyetler için bir merkez.

Sirenlere kişisel seks bebekleri gibi davranır ve ne isterse alır. Hizmetkârların bir Hükümdara *hayır* demesine izin verilmezken, babam bir Komutan olarak istenmeyen ilginin çoğunu uzak tutuyor.

Ancak Bradley'nin gözleri her zaman gücünü kullanmak için bir fırsat arar.

Sesi keskin ve acımasız bir şekilde odayı kesip geçiyor. "Dünkü antrenmanı kaçırdın, Rory."

Bir özür kekeliyorum, nabzım hızlanıyor. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

"Tabii ki olmayacak." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Sen benim ilgi odağımsın, Rory. Beni buna pişman etme."

Onun saçmalıkları için enerjim yok. Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılıyor ama tartışma isteğimi bastırıyorum.

"Anlaşıldı," diyorum sinirlerime rağmen kararlı bir sesle.

Bradley son bir bakışla dışarı çıktı.

Bir şişe alarak soğuk sıvıyı yudumluyorum ve üzerimdeki sisi atmaya çalışıyorum. Derin bir nefes alarak kendimi önümüzdeki rutine hazırlıyorum.

Ben Victoria Valentine, Lider Siren. Bunu yapabilirim. Hayatım etrafımda parçalanmıyormuş gibi davranabilirim.

En azından şimdilik.

CHAPTER 5

AXE

I Starlight Pavilion'un ağır kapılarını iterek geçerken, barın loş ışığı tiyatronun kenarlarına zar zor dokunuyor. Sahnenin önünde sıra sıra pelüş koltuklar uzanıyor ve köşede iyi stoklanmış bir bar uğulduyor. Şimdi sessiz, gösteri öncesi sessizlik -kalabalık yok, gürültü yok, sadece sahne seti sirk-meets-strip-club gösterisi için.

Ateş dansçıları, direk dansçıları, akrobatlar - hepsi baştan çıkarmanın bir tür sanat formu olduğunu düşünen aptallar için bir gösteri yapmaya hazır.

The Sovereign bunu kucaklıyor. Her gösteride biletler tükeniyor. Ama ben? Umurumda bile değil.

Arka sıraya geçip boş odayı taradım. Hükümdarın bu gösterilere karşı bir ilgisi var. Sirenler, yüceltilmiş fahişeler etrafta zıplıyor, dans etmeyi bildikleri için dünyanın sahibiymiş gibi davranıyorlar. Bu tam bir şaka. Burada önümde bağlanmış, merhamet dilenen bir sürtükle daha tatmin edici bir şekilde elde edemeyeceğim hiçbir şey yok.

Kapı çarparak açılır ve kızlar içeri girer. Sahneye döküldüklerinde konuşmaları sessizliği kesiyor. Gözlerimin ona takılması sadece bir saniye sürüyor. Rory'ye. O sarı saçlar, o mükemmel yağsız vücut; yılların antrenmanı her kas çizgisinde, her keskin kıvrımda kendini gösteriyor. Joggers ve spor sütyeniyle.

O lanet bir Siren ve rolüne uygun görünüyor.

Mükemmel. Kontrollü. Cehennem gibi ateşli.

Ve benimki de yok etmek için.

"Pekâlâ! Yukarıdan!" Sahnenin yan tarafından bir adamın sesi yankılanıyor.

Rory joggers'ını çıkarıyor, hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan şortunu ortaya çıkarıyor - sadece o mükemmel kıcını zar zor örtüyor. Siktir, harika bir götü var.

Ortaya doğru ilerliyor, sanki buranın sahibiymiş gibi duruyor. Bishop Briggs'in "River" şarkısının açılış notaları hoparlörlerden duyuluyor ve oda değişiyor. Vücudu ritme uygun hareket ediyor, kalçaları yuvarlanıyor ve sallanıyor, her hareketi pratik, akıcı ve pürüzsüz. Bir hareketten diğerine su gibi akıp gitmesi neredeyse hipnotik.

Şarkı ilerledikçe hava halkaları alçalıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar havalanıyor. Uzuvarları mükemmel bir kontrolle uzanıyor, sanki yerçekimi onun için geçerli değilmiş gibi. Halkalar dönüyor, vücudu havada zahmetsizce dönüyor. Bir an için neredeyse etkileniyorum.

Sonra son notalar vuruyor ve yere düşüyor, yere çarpmadan birkaç santim önce yüzüğü yakalıyor. Her nefeste göğsü kabarıyor, teni terden kayganlaşıyor, kasları efordan geriliyor.

Telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıyorum, ekran Griffen'dan gelen bir mesajla aydınlanıyor.

Griffen bir Sovereign dostudur. Kuzenim. Kardeşim olacak kadar yakın, en azından onun gözünde, benim gözümde değil. Bağlılık yapmam ama Griffen'in ben istesem de istemesem de kendini zorla kabul ettirme gibi bir huyu var. Tam bir baş belası.

Benim kontrol ve odaklanmayla geliştiğim yerde, o kaosla gelişiyor. Kibirli, ukala ve siki tarafından yönetiliyor. Hizmetkar nüfusunun yarısını becermekle meşgul olmasaydı, benim yarısı kadar suikastçi olabilirdi.

Griff: Dün gece yeni hayvanını gördüm. durumdaydı.

Ben: Nerede?

Griff: Jamie Harper'ın evi. Sikiştiklerini duydum. Vahşi birine benziyor.

Çenem geriliyor, telefonu tutuşum parmak eklemlerimi beyazlatıyor. Bu kaltak benim. Sanırım bugün başka bir yere uğrayacağım.

Sahnedeki yönetmen ara verilmesi için bağırır ve Rory sendeleyerek çıkar, iki büküm olup bir kovaya kusmadan önce zar zor kenara ulaşır.

Akşamdan kalma, zayıf, ayakta durmakta zorlanan - onun gibi bir parti kızı için sadece başka bir gün.

Sahne arkasına yöneldi ve ben de bu fırsatı değerlendirdim. Ekibin arasından sıyrılıp fark edilmeden gölgelerin arasına girdim.

Soyunma odasına doğru yürürken onu takip ediyorum, kapı kapanmadan hemen önce içeri giriyorum. Döndüğünde yüzü soluyor, gözleri tanıyarak açılıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye soruyor, gözlerindeki korkuyu saklamaya çalışıyor, ama ben hemen anlıyorum. Yakından bakınca daha da çarpıcı görünüyor; açık mavi gözleri, belayı haykıran dolgun dudakları ve zayıf, atletik bir vücudu var. En az 1.70 boyunda ama ben 1.75 boyumla onun üzerinde yükseliyorum.

"Rahatla, tatlım." Aramızdaki mesafeyi kapatırken sırtışım genişliyor. "Çabuk olacağım."

"Bana öyle deme."

güzel küçük ağzını tıkamaktan zevk alacağım. Yaklaşıp onu duvara yaslıyorum.

"Yoksa ne olur?" Yüzüne yayılan öfkeyi izleyerek alay ediyorum. Kurtulmaya çalışıyor ama kaçış yok. Kapana kısıldı ve bunu biliyor.

Çenesi geriliyor, yumrukları iki yanında sıkılıyor. "Ne istiyorsun?"

Cebime uzanıp bir mezura çıkarıyorum. Yüzünden geçen irkilme neredeyse fazlasıyla tatmin edici. Bandı boynuna geçirip, narin tenine baskı yapacak kadar sıkıyorum.

"Yeminli tasmanızın ölçüsüne ihtiyacım var."

"Lanet olası bir tasma takmıyorum," diye tersleyerek ellerini göğsüme doğru itiyor. Daha sert bastırıyorum, onu duvarla bedenim arasına sıkıştırıyorum. Nefesi kesiliyor, dokunuşumla nabızı hızlanıyor.

Çok korkmuş.

Güzel.

Korkusunun tadını çıkaramadan dizi taşaklarıma çarpıyor.

"Siktir!" Vücuduma yayılan keskin acıyla homurdanıyorum. Soğukkanlılığımı yeniden kazanıyorum ve boğazını sıkıca kavriyorum. Onu duvara yapıştırırken, ellerinin umutsuzca parmaklarımı pençelemesini izliyorum. "Yanlış hareket, Rory," diye homurdanıyorum, boğazını sıkarak. "Ya itaat etmeyi öğreneceksin ya da acı çekmeyi."

Gözleri öfke ve korku karışımıyla parlıyor. Güçlü bir iradesi var; bunu ona vereceğim. Ama başına geleceklerden haberi yok. Onu bırakıyorum ve elleri boğazına gidiyor, öksürüyor ve nefes nefese kalıyor.

"Şimdi," diyorum soğuk bir şekilde, aramızdaki mesafeyi tekrar kapatarak, "bunu bir kez daha deneyelim."

Onu vücudumla duvara yaslıyorum, ellerim yumuşak tenini sıyrıyor ve baskı altında gerilerek titriyor. Kıpırdanıyor, kurtulmaya çalışıyor ama onu sıkıca tutuyorum. Benim gücümle boy ölçüşemez. Bu kadar yakınken, çiçek ve vanilya karışımı parfümünün bir ipucunu yakalıyorum.

Siktir, çok güzel kokuyor.

Elimi yumuşak teninde gezdirip sıcaklığın tadını çıkarıyorum, sonra bandı yavaşça boynuna doluyorum, titreyen teninin ve vücudunun benimkine karşı gerginliğinin tadını çıkarıyorum. Bunun her saniyesi çarpık bir zevk.

"Bırak beni!" diye bağıyor, sesi kısık.

"Kapa çeneni, yoksa bir daha sesini kullanamayacaksın." Daha da yaklaşarak sertleşmiş sikimi hissetmesine izin veriyorum. Kısa, panik nefesler dudaklarından kaçıyor, göğsü düzensiz bir şekilde inip kalkıyor.

Nabızı parmaklarımın altında şiddetle atıyor. Sonunda gerekli ölçüleri aldığımda, bandı geri çekip cebime koyuyorum.

"O kadar da zor değildi, değil mi?" Onun küçük, sıkı belini kavrayıp parmaklarımı kasıtlı bir baskıyla içeri sokarak alay ediyorum. Daha da sertleşiyor, vücudu dokunuşumun altında kaskatı kesiliyor. Onun korkusundan, paniğinden, çaresizliğinden zevk alıyorum.

Bir silahın hafif tıkırtısı ve soğuk namlunun kafatasımın tabanına bastırması o anı kesintiye uğrattıyor.

"Çek o lanet ellerini kız kardeşimin üzerinden."

"Sakin ol Valentine," diyorum Rory'yi bırakıp yavaşça Spencer'ın yüzüne dönerek. "Cenazenin düğün kutlamasını mahvetmesini istemeyiz."

Spencer öfkeli, silahını doğrudan kafama doğrultuyor. Babasının tıpatıp aynısı ve bu beni hasta ediyor.

"Rory, çık buradan," diye bağırdı.

Kapı arkasından çarparak kaçıyor.

Hiç vakit kaybetmedim. Hızlı bir hareketle Spencer'ı etkisiz hale getirip silahı yere savuruyorum. Elim boğazına dolanıyor ve onu duvara çarpıyorum, ön kolum nefes borusuna bastırıyor. Benim dengim değil; çok az kişi öyledir.

"Bir dahaki sefere bana silah doğrulttuğunda, lanet tetiği çektiğinden emin ol," diye hırlıyorum. Soluk soluğa kolumu çekmeye çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu. "Anladın mı, tatlı çocuk?"

"Siktir...sen," diye boğuk bir ses çıkarıyor.
Sırıtiyorum, soğuk, acımasız bir sırıtış. "Oh, bir şey becereceğim."
Onu bırakıyorum ve öksürüp hırıldayarak yere yığılıyor. "Bunu neden yapıyorsun Axe? O senin için bir hiç," diye devam ediyor.
düzensiz nefesler arasında.
"Baban bana bir Bond verdiğinde riskleri biliyordu. Belki de iş yaptığı insanlar konusunda daha akıllı davranmalıydı." Omzumun üzerinden bakarak kapıya doğru ilerliyorum. "Düğünde görüşürüz."
Yüz ifadesi saf bir nefretle çarpılıyor ve ben kıkırdıyorum.
Sinemanın dışında, Rory'nin G-Wagon'una bir takip cihazı yerleştirmek için duruyorum. Onu takip etmek işleri kolaylaştıracak. Siyah Lexus LFA'ya atlayıp motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım.
Bir sonraki durağım: kötü şöhretli Jamie Harper.
Hükümdar'a açık bir mesaj göndermenin zamanı geldi -Rory artık benim malım ve kimse benim olanla uğraşamaz.
Trafığın içinden geçerken motor kükrüyor, şehir manzarası bulanıklaşıyor. Kısa süre sonra apartmanın önüne geliyorum, kapı zilini tek bir güçlü tekmeyeyle atlatıyorum. İçerisi darmadağın -bira şişeleri ve boş içki kutuları etrafa saçılmış. Çok geçmeden ön kapının açıldığını ve Jamie'nin sesinin koridordan içeri süzüldüğünü duyuyorum.
"Evet, her zamanki gibi. 10 bin," diye mırıldanıyor telefonunda, kafasını kaldırıp bakmıyor bile. Tanrım, bir hükümdar için acınası bir bahane. Kör bir adam bile tekmelenmiş bir kapıyı fark ederdi.
Telefonu kapatıyor, benim varlığımdan habersiz, dairesinin enkazının derinliklerine doğru ilerliyor.
Boğazımı kasıtlı olarak temizliyorum.
Jamie sıçradı, gözleri bana kaydı. "Tanrım! Axe."
Tepkisi klişe ama daha az tatmin edici değil. Habersiz gelmesini isteyeceğin biri değilim.
"Harper."
Ondan yayılan kusursuz korku kokusunu yakalıyorum.
"Axe, senin için ne yapabilirim?" diye kekeliyor, sıradan görünmeye çalışıyor ama beceremiyor. Bir Hükümdar olabilir ama zayıf bir halkadır; daha çok kafayı bulmak ve sürtükleri becermekle ilgilenir.
Cevap vermiyorum, korkusunun izin veriyorum.
"Eğer konu Rory'ye," diye devam ediyor, bir elini dağınık saçlarının arasında gergin bir şekilde gezdiriyor, vücudu hafifçe sallanıyor. "Onun senin olduğunu bilmiyordum,

Adamım. Bu sabaha kadar hiçbir şey söylemedi." "Onu becerdin." Bu bir ifade, soru değil. Sertçe yutkunuyor ve başını sallıyor.

"Bakın, özür dilerim. Hiçbir fikrim yoktu. Biz arkadaşız. Daha önce de seviştik." Çenemi sıktım. "Bilseydim ona dokunmazdım."

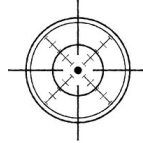
Yaklaşıyorum, metalik bir tıkırtıyla sustalı bıçağımı çekiyorum. Yüzü soluyor, vücudu kilitleniyor.

"Bana neden Azrail dediklerini biliyor musun?" Her lanet hükümdar cevabı bilir. Jamie cevap vermiyor, sadece bakıyor, korkusunu maskeleyemeye çalışıyor, ama hepsi çok görünür ve lezzetli.

Gözlerinde kararsızlığın titreşimini görüyorum - belki de silah çekip beni alt etme olasılığını tartıyor. Bu meydan okumayı memnuniyetle karşılıyorum, deneyecek kadar aptal olup olmadığını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Malıma bir daha dokunursan seni öldürürüm. Yavaşça. Acı çektirerek." Hiç tereddüt etmeden bıçağı kalçasının derinliklerine saplayıp kemiğe vuruyorum. Yere yığılırken attığı çılgılık odayı yırttı. "Eğer geri dönmek zorunda kalırsam, Harper, seni oyarım ve bağırsakların dışarı dökülürken yürümeni sağlarım." Bıçağı kalçasından çekiyorum ve topuklarımın üzerinde dönerek onu kan gölünün içinde kıvranırken bırakıyorum.

Daireden çıkıyorum, bir coşku dalgası beni vuruyor. Acı çektirmenin verdiği heyecan gibisi yok.

RORY

Soyunma odasından dışarı fırlıyorum, nefesim kesik kesik geliyor ve banyo kapısını arkamdan çarpıyorum. Soğuk fayans zemine yığılıp göğsümü tutuyorum. Boğazım yanıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

Ondan nefret ediyorum. O bir canavar. Hayır, insan maskesi takmış bir canavar. ellerini, boğucu varlığını hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Yumruklarımı gözlerime bastırıp gözyaşlarımı durdurmaya çalışıyorum ama faydası yok. Bedenim kontrolsüzce titriyor, sanki ezici güçsüzlük hissinden kurtulmaya çalışıyor. Bu çarpık gerçekliğin ağırlığı boğucu ve içinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Kendime gelmeliyim. O canavarın beni parçalamasına izin vermeyeceğim. Derin bir nefes daha alıyorum, altımdaki zeminin hissine, nefes alış verişimin sesine, tenimdeki serin havanın hissine odaklanıyorum.

Düşündüğünden daha güçlüyüm. Kontrolü yeniden kazanmaya kararlı bir şekilde, kendimi ayağa kaldırıyorum ve aynanın karşısına geçiyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını silerek yansıma bakıyorum ve kendimi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum.

Axe benim sahibim değil, kimse değil ve onun tasmaasını takmayacağımdan da eminim.

Yeminle bağlanmış tasma, sahipliğin sembolüdür. Bir Hükümdarın bir Hizmetkar üzerindeki hak iddiasıdır, onların kendilerine ait olduğunu ve artık başka Hükümdarların kullanamayacağını beyan eder. Tasma sıkıca kilitlenir, sadece onu takan Hükümdar tarafından çıkarılabilir. Bu son teslimiyet eylemi, boyun eğmenin nihai sembolüdür. Ama benim için değil. Kimsenin malı olmayı reddediyorum.

Ben köpek değilim ve lanet bir tasma takarsam lanetleneceğim.

Öylece ortaya çıkıp beni korkutarak boyun eğdirebileceğini mi sanıyor? Başka bir şeyi daha var. Savaşmadan yenilmeyeceğim.

Gelin mi istiyor? Tamam, bir tane alacak ama ben asla onun itaatkarı olmayacağım.

"Dom, konuşmamız gerek," diye sesleniyorum, onu bir sahne görevlisiyle sohbet ederken görüyorum. Gözleri bana kayıyor ve başını sallayarak beni yanına çağırıyor. Küçük ofisine giriyoruz.

"Finali değiştirmek istiyorum," diye açıklıyorum. Kaşlarını çatı. "Ateş düşünüyorum... ve bıçaklar. Bir sürü bıçak."

Dom gülümsememe kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor. "Bunu gerçekleştirelim," diye onaylarcasına başını sallayarak cevap veriyor. Detayları konuşuyoruz ve ben şimdiden adrenalini, durumu tersine çevirmenin heyecanını hissedebiliyorum. Bu sadece bir performans değil

-Gösteri şeklinde bir orta parmak.

Biz ofisten çıkarken Spencer yaklaşıyor, çenesi zorlukla dizginlenen bir öfkeyle gergin. Dom bana bilmiş bir şekilde başını sallıyor ve hazırlıkları denetlemek üzere uzaklaşıyor. Spencer beni soyunma odama kadar takip ediyor, varlığı çok ağır. Makyaj sandalyesine gömülüyorum ve o boğazını temizleyene kadar sessizce makyajımı tazeliyorum.

"?" diye soruyor. "İyiym."

"Rory."

"Ne söylememi istiyorsun, Spence?" Sinirle makyaj fırçamı yere fırlatıyorum. "O da kim? Adını bile duymadım. Birden ortaya çıktı ve evleneceğimizi söyledi. Buna nasıl izin verilir?!" Yüzümü ona dönerek patladım. "Ve neden herkes ondan bu kadar korkuyor?! O sadece başka bir hükümdar, değil mi?"

"Rory, Axe diğerleri gibi değil. O tehlikeli biri. Gerçekten çok tehlikeli."

İkna olmamış bir şekilde ona sert bir bakış attım.

Keskin bir nefes verir. "Onu nasıl duymadın anlamıyorum. Belki arada bir Pavyon'un dışındaki şeylere dikkat etseydiniz, neyle uğraştığınızı bilirdiniz."

Gözlerimi deviriyorum, giderek daha çok babam gibi konuşmaya başlıyorum.

"Güçlü bir Hükümdar soyundan geliyor. Onlardan her zaman korkulmuştur ama Axe... o farklı. Eğer onun hedefiyseniz, geldiğini bile göremeden ölürsünüz."

Alay ediyorum. "Sen de insan öldürüyorsun, Spence."

"Hayır. Onun gibi değil. Biz ona Azrail diyoruz."

Bu lakap neredeyse beni güldürecek, klişe ve abartılı geliyor. Ama Axe'ın gözlerindeki delici karanlığı hatırlayınca tüylerim diken diken oluyor. Spencer'in uyarısını kabul etmek istemeyerek başımı sallıyorum.

Sadece bir lakap yüzünden bir adamdan nasıl korkabilirim? Tüm Sovereign organizasyonunun bir adamdan korktuğuna inanmam mı gerekiyor?

Spencer kafese kapatılmış bir hayvan gibi odada volta atarken ben gardıroptaki askıları bir kenara itip sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum.

"Peki, şimdi ne olacak?" Hâlâ kıyafetlere odaklanmış bir şekilde soruyorum.

"Bir yolunu bulacağım. Ama şimdilik onun dediklerini yapmanı istiyorum. Seni incitmesi için ona hiçbir sebep verme." Benden bunu istediğine inanamıyorum.

itaatkâr bir köpek yavrusu gibi davranıyor. Ona ters ters bakıyorum ama o umutsuz bakışlarla yalvarıyor: "Lütfen Rory. Sana yalvarıyorum; onu kışkırtma. Bana biraz zaman ver."

Konuşmamız kapının çalınmasıyla kesiliyor ve bir sahne görevlisi provanın başladığını duyuruyor. Dışarı çıkmadan önce Spencer'a son bir bakış atıyorum, sessizliğim dile getirilmemiş bir öfkeyle keskinleşiyor. Bu onun hatası değil ama konuşamayacak kadar bunalmış durumdayım.

Günün geri kalanı provalar ve ayarlamalarla dolu bir pus içinde geçti. Dom ve ben yeni koreografi üzerinde çalışıyor, yarınki performans için her ayrıntıyı titizlikle gözden geçiriyoruz.

Daha sonra bir müşteri toplantısıyla ilgili bir bildirim, hoş bir dikkat dağınıklığı sağlar - Hükümdar'ın ezici varlığından küçük bir kaçış.

CHAPTER 6

AXE

T malikâneye geri dönüş hızlıdır, dikkat dağıtacak hiçbir şey yoktur, sadece motorun uğultusu ve yolu yutan karanlık vardır. Malikâne görünür; 100 dönümlük sık, balta girmemiş bir ormanın üzerine oturtulmuştur.

Demir çit, *dışarıda* kalın diye bağırıyor. Kimse onu test edecek kadar aptal değildir. Bu sadece bir ev değil, bir kale. Her şeye dayanacak şekilde inşa edilmiş.

Hawthorne soyu. Yüksek kuleleri ve devasa taş duvarlarıyla malikâne, bir evden çok bir laneti andırıyor. Her kat, her oda boş olabilir. Ailemin geri kalanı gibi, toprağa gömülü.

İçeride, Griffen'in sesi oturma odasından yankılanıyor. "Hey! Axe, buraya gel!" Oturma odası gölgeler içinde, şömine ışığı koyu renkli ahşap ve deri mobilyalara vuruyor. Griff kanepenin üzerine yayılmış, sanki

Parmaklarının arasından bir viski şişesi sallanıyordu.

"Bok gibi görünüyorsun, Axe." Sırıttıyor.

Şişeyi elinden alıp uzun bir yudum içiyorum.

Alçak bir hırıltı gerilimi kesip dikkatimi kapı aralığına çekiyor. Siyah Belçika Malinois'im Kane orada duruyor, kasları gerilmiş, gözleri Griffen'e kilitlenmiş, sanki boğazını parçalamaya hazır. O lanet olası bir canavar, köpekten çok kurt ve bana sadık olan tek kişi.

Griffen, Kane'e kaşlarını çatarak, "Köpeğini sikeyim," diye mırıldanıyor ama bu sadece hırıltının daha da derinleşmesine neden oluyor.

Kıkırdayarak elimin tersiyle ağzımı sildim. "*GA Liggen*," diye bağıyorum, Hollandaca komut dilimden dökülüyor ve Kane hemen geri çekiliyor, şöminenin yanındaki yerine yerleşiyor, gözleri hala Griffen'e yapışmış, sadece emri bekliyor.

Griffen benim evimde istediğimden daha fazla kalıyor, sanki kendi kişisel oteliymiş gibi her zaman misafir kanatlarından birinde kalıyor. Kaç kere onu dışarı atmakla tehdit ettiğimin sayısını unuttum.

"İsteddiğiniz bilgileri aldım. Mali durumu dışında sürpriz yok." Griffen'in uzmanlık alanı, bir akbabanın temiz bir leşi didiklemesi gibi insanların hayatlarını didiklemek. Bu işte iyidir. Gerçekten iyi. Lağımlardan çıkan bağlantıları var, varlığından bile haberdar olmadığınız yerlerdeki insanlar.

Aynı siyah saçlar, benzer yapı ve şiddete aynı derecede açlık gibi kardeş sayılabiliriz. Ama onun kaygısız tavrı ve sürekli kadın peşinde koşması benim katı ve kontrollü yaşam tarzımdan çok farklı.

Benimle aynı şöhreti paylaşmıyor, ancak ceset sayısını ve düşmanlarını artırdı.

"Ne?"

"Kadın zengin. Hem de çok zengin."

Viski şişesinden bir yudum daha alıyorum, boğazımdan aşağı kayarken yanmanın tadını çıkarıyorum.

"Sanırım babasından."

Griff başını sallar. "Hayır. Rastgele mevduatlar, çoğunlukla nakit. Artı, bir offshore hesabı. Miktarlar değişiyor ama toplamı artıyor. Saklamak konusunda akıllı davranmış, muhtemelen babasından."

"Becerdiği hükümdarlar mı?"

Belli ki ona para veren biriyle sikişiyor. Muhtemelen yüksek rütbeli bir piç. Fahişeler arasında yaygın bir taktik. Rütbe ne kadar yüksekse, para da o kadar iyidir.

"Hayır. Herhangi bir Egemen bankadan geliyor gibi görünmüyor."

"Bakmaya devam et." Onun her zayıflığını, her korkusunu ortaya çıkarmak istiyorum. Alışkanlıklarını, rutinlerini, her şeyi. Eğer onu kırarsam, tam olarak nereden vuracağımı bilmeliyim.

"Üzerinde çalışıyorum." Duraklıyor, sırtıtarak bana bakıyor. "Kız çok seksi. Sen şanslı bir piçsin. Amcığı muhtemelen çok tatlıdır. Neden onu seçtiğini anlıyorum." Adam haklı. Onun amı tatlı olacak ve benim olacak.

Ama yerini unutmamalı. Ona dokunmaya kalkarsa onu öldürürüm. Onu kullanan tek kişi ben olacağım, onun tadına bakan tek kişi. Onu mahvedeceğim.

"Eğer ona dokunursan, taşaklarını kesip sana yediririm."

"Pekala. Ama sikimi istiyorsa... Hayır demiyorum. Ne de olsa ben daha çekici bir Hawthorne'um."

Çenemi sıkarak yorumunu görmezden geliyorum ve içmeye devam ediyorum. "Efendi Hawthorne, bu akşam içeride mi yoksa dışarıda mı yemek yiyeceksiniz?" Henry soruyor,

Sesi de özel dikim takım elbisesi gibi pürüzsüz ve cilalı. Uzun boylu, ince yapılı uşak onlarca yıldır aileme hizmet ediyor, kırışan saçları her zaman düzgünce taranmış ve sakalları titizlikle kesilmiş. Ben cevap veremedim Griff araya girdi.

"İkisi de. Biftek istiyoruz, orta pişmiş. Ve oral ." Henry'nin ifadesi değişmiyor.

"Mutfağa haber vereceğim, efendim." Bununla birlikte, döner ve odadan çıkar.

Telefonum çaldı, ben de çıkardım. Rory'nin G-Wagon'undaki takip cihazı hareket halinde olduğunu gösteriyor. Çenem gerildi. Oyunların başlama vakti geldi.

Tek kelime etmeden anahtarlarımı aldım ve garaja yöneldim.

"Nereye gidiyorsun?" Griff soruyor, sesi eğleniyor. "Seni hiç ilgilendirmez."

Otoyolda ilerlerken siyah Ford Shelby Mustang'in motoru kükrüyor, takip cihazı beni şehrin sokaklarında yönlendiriyor. Bir gece kulübüne yanaşıyorum - gürültülü, kalabalık ve açıkça Egemenlik bölgesi değil.

Onu fark etmek çok kolay. Rory girişe doğru ilerliyor, sarı saçları ve küçük elbisesi ışığı yakalıyor. Belli ki dikkat çekmek istiyor.

Onu gördüğümde sikim sertleşiyor -çırılçıplak, sütyensiz göğüsleri kumaşı zorluyor, bacakları tam teşhirde.

Sıranın önüne doğru ilerliyor, fedaiye baştan çıkarıcı gülümsemesini gösteriyor. Görevli kapıyı açıyor, o da kırmızı halıdan geçer gibi içeri süzülüyor. Sırayla uğraşmıyorum; varlığım yolu açmak için yeterli.

Kalabalık dağılıyor, ben yaklaşırken korkudan gözleri büyüyor. Kalın bir tomar yüzlük işimi görüyor ve fedai isteksizce içeri girmeme izin veriyor.

İçeride müzik iğrenç bir şekilde gürliyor, bas hariç her şeyi bastırıyor. Hava, her yüzeye yapışan yapışkan bir ter ve içki karışımıdır. Dans pisti, ritme ayak uydurmaya çalışan bedenlerden oluşan kaotik bir kütle. Kabinler ve masalar duvarlarda sıralanarak klostrofobik bir labirent oluşturuyor. Tipik bir gece kulübü -Çaresizlik kokması dışında.

VIP alanında, orta yaşlı bir adamın söylediği bir şeye gülüyor. Barda gölgeli bir yer buluyorum, onu izlerken karanlığa karışıyorum. Adam hükümdar değil, ucuz bir takım elbise giymiş sıradan bir pislik.

Neden hükümdar olmayan biriyle birlikte?

Adam sık giyinmiş; beyaz düğmeli gömlek, haki pantolon, kısa saç, gözlük. Kırkına merdiven dayamış olmalı. Rory ile boy ölçüşemez. İsteddiği hükümdara sahip olabilirdi. Neden bu palyaçoyla birlikte?

Elini onun kalçasında gezdiriyor, kulağına onu güldüren bir şey fısıldıyor, eli de onun bacağından yukarı kayıyor. Adam kadının kalçasından sırtına doğru ilerlerken vücutları birbirine yapışıyor, dudakları kadının boynunda geziniyor.

Çenem geriliyor, öfke dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Viskiden bir yudum alıyorum. Adam onu pençelerken yanık içimdeki ateşi soğutmaya yetmiyor.

Bir adam bara yaklaşır ve müziğin sesini bastırmaya çalışır. "İş çıkışı bir şeyler içmek istiyorum. Ne tavsiye edersiniz?"

Barmen ona bakıp omuz silkiyor. "Duruma göre değişir. Zehrin ne? Bira mı, viski mi, şarap mı?"

Adam sırtarak eğiliyor. "Menüden bir şeyler." Barmenin gözleri Rory ve sevgilisine kaydı. Sesi düşüyor, bakışları tekrar adama kayıyor.

"Siyah elbiseli kadın mı? Adı Jade. Yeni ama her kuruşuna değer, eğer buna hazırsanız."

Adam dönüp Rory'ye baktı. "Ne kadar?"

"15K. Ama güven bana, buna değer. Pişman olmayacaksınız." Adam bir deste yüzlüğü uzatıp uzaklaşırken barmen göz kırpmıyor. Ne oluyor lan? Bakışlarım tekrar Rory'ye kayıyor ve bulmacanın parçaları yerine oturuyor.

Barmeni arka odaya kadar takip ediyorum. Havada bayat alkol ve sigara kokusuyla karışan hafif bir uğultu var. Oda sıkışık, üst üste yığılmış kutularla dolu ve titrek ışık mekânı zar zor aydınlatıyor.

Mesajlaşmaya başlamadan önce onu yakalayıp duvara doğru itiyorum.

"Bana Jade'den bahset," diye homurdandım.

"Sen de kimsin lan?"

Tutuşumu sıkılaştırıyorum, daha sert bastırıyorum. "Bana Jade'den bahset."

Boğuluyor, nefes nefese kalıyor. "Bak dostum, bela istemiyorum," diye yalvarıyor, sesi çatlıyor. "Gerçek adını bilmiyorum. O yeni.

Burada. Müşteriler konusunda ona yardım ediyorum, o da bana pay veriyor." Sertçe yutkunuyor, vücudu titriyor.

"Burada sık çalışır mı?"

"Evet, haftada birkaç gece. Popüler biri, zengin piçler onun için çok para ödüyor."

Bunun ne olduğunu anlamaya çalışıyorum... Kendini satıyor. Kendini bu hükümdar olmayanlara satıyor. Neden?

Bu adam öfkem için uygun bir hedefti, ben de kafasını duvara çarptım. Vücudu yere yığılırken, betona çarpan kemiğin tatmin edici çatırtısı odada yankılanıyor.

Bara geri döndüğümde Rory'nin ortadan kaybolduğunu gördüm. Sevgilisi de ortalıkta yoktu. Doğruca otoparka yöneldim, arabası buradaydı ama o yoktu. Kahretsin, birlikte gitmiş olmalılar.

Arabama çarparak otoparktan çıktım. Direksiyonu mengene gibi kavırıyorum, gecenin içinde yırtılırken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. Rory fahişelik yapıyor ve ben bunun nedenini öğreneceğim.

Arabamı garaj yoluna çektim, eve doğru attığım her adım öfkeyle doluydu. Griff yarı çıplak bir sürtükle oturma odasına yayılmıştı. Onlara bakmadım bile. Doğruca bodruma gidiyorum, Kane her adımımı gölgeliyor.

Bodrum benim alanım; eğitim, işkence ve infaz için acımasız bir oyun alanı. Spor salonu en önemli parçası, tavandan sallanan ağır bir torba. Arka odada, çelik bir kapı ses geçirmez odama açılıyor; bir sandalye ve bağlayıcıların bulunduğu soğuk, klinik bir oda. Beton duvarlar, zemin ve ortadaki gider, seans sonrası temizlik için mükemmel bir yer.

Ağır torbayı yumrukluyorum, yumruklar acımasız bir güçle çarpışıyor, kan terle karışırken parmak eklemlerim yarılıyor. Her vuruş bir öfke dalgası, içimde kaynayan öfkeyi boşaltmanın bir yolu.

Lanet olası Rory Valentine.

Neden kafamın içinde? O sadece bir fahişe, Conrad'ın pis mirasının tek kullanımlık bir parçası. İntikamım için bir araç. Hepsi bu. Bir piyon. Başka bir şey değil. Çantaya daha sert vuruyorum, zincirler kemiklerin kırılma sesi gibi tıkırdıyor.

Öyleyse neden onun vücudunun benimkine baskı yaptığı düşüncesi derimin altında böyle sürünüyor?

Başımı soğuk duvara yaslayarak soğğun ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Odanın tanıdıklığı beni topraklıyor, kan kokusu ve

Amacımı hatırlatan bir ter. Burası ait olduğum yer. *Azrail*, gölgelerde gizlenen canavar. Bir şiddet yaratıcı, Hükümdar'ın mükemmel silahı. Dünya karanlık ve acımasız bir yer ve ben de onun en kötü kabuslarının habercisiyim.

Parmak eklemlerim çiğ, kan mindere bulaşmış. Her bir yarığın acısı beni yere seriyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve Rory'nin görüntüsünü kafamdan silmeye çalışıyorum. Vücudu benimkine bastırılmış, o yumuşak ten, onu kırmam için bana meydan okuyan o ateşli mavi gözler. Her bir ayrıntı içimi kemirip duruyor.

Ama beni rahatsız eden sadece öfke değil. Onun çıplak, savunmasız, benim kontrolüm altında bağılı olduğu düşüncesi. Bu beni olması gerekenden daha fazla kızdırıyor.

Hırlayarak, kaslarımdaki ağrıyı görmezden gelerek minderi itiyorum. Lanet bir duşa ve uykuya ihtiyacım var. İstemediğim bir kadın hakkındaki tüm bu lanet düşünceler. Bu düşün lanet olası bir rahatsızlık.

Bir eşe ihtiyacım yok. Ama yapmam gerekeni yapacağım. Conrad Valentine günahlarının cezasını çekecek ve bedelini Rory ödeyecek.

Yumruklarımı sıkıyorum, mindere kan damlıyor. Onun bu küçük lanet anlaşması mı? Bitti artık.

Rory Valentine'ı yok edeceğim. Bedenini ve ruhunu.

CHAPTER 7

AXE

T Botlarımın betona vuruş sesleri Demir'de yankılanıyor, her adımım sinirle daha da ağırlaşıyor. Isaac'ın beni çağırması bir şok değildi - Egemen Liderler mesajımı yüksek sesle ve net bir şekilde duydular.

Serpinti mi? Bekleniyordu.

Ofisine yaklaşırken sakın bir nefes alıyorum ve birazdan yaşanacak kaçınılmaz saçmalıklara karşı kendimi hazırlıyorum.

Kapı açıldığında, masasının arkasında dünyanın kralı gibi oturduğu görülür. Uzun boylu, geniş, koyu renk gözleri odayı delip geçiyor ve takım elbisesinin içinde dokunulmazmış gibi giyinmiş.

Komutan Zane köşede. Şimdilik sessiz. Ama gözlerinin üzerimde olduğunu, beni izlediğini hissedebiliyorum. Kollarını kavuşturmuş, yüzündeki okunamaz ifade hiçbir şey ele vermiyor, ama benim hata yapmamı beklediğini biliyorum.

"Axe, bize katılabildiğine sevindim," diyor Isaac, karşısındaki sandalyeyi işaret ederek. Kabul ediyorum, zaten bu işi bitirmek için can atıyorum.

"Sanırım konuşmamız gereken konular

var." "Var mı?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Zane devreye girer. "Axel, kendini açıkla."

Homurdanıyorum, "Bir bok açıklamak zorunda değilim. Bir Bond'u tamamladım. Hikayenin sonu." Isaac iç geçiriyor, sanki bütün gün kaçtığı baş ağrısı gibi şakaklarını ovuşturuyor. Ona saygı duyuyorum, Yüksek Şansölye olmasının bir sebebi var.

Şimdi mi? Bu odadan çıkmak istiyorum.

"Bak," diye başladı Isaac, "Bond'un kutsal bir ayin olduğunu anlıyorum ama yöntemlerin... aşırıya kaçıyordu." Duraksıyor, bir şey söylememi bekliyor ama ben sessiz kalıyorum. "Bir Komutanın kızı olarak Victoria, Hükümdar için değerli bir varlık. Bu birliktelik... beklenmedikti."

Alay ediyorum, öfkem göğsümde sıkışıyor. "Bunu umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Axe, bir eş *istiyor* musun ki?" "Hayır.

Bu bir iş, başka bir şey değil."

Zane ayağa kalkar. "Bu çok saçma. Sen bir Hawthorne'sun.

Bu sana yakışmıyor. Baban ne düşünürdü? Amcan ne düşünür?"

Sandalyeden kalkıp ona doğru yükseldim. "Onları bu işe karıştırma."

Isaac'ın sesi gerginliği kesiyor. "Axe. Otur."

"Hayır. Benden bu kadar. Conrad bana Tahvil vermenin risklerini biliyordu," diye hırlıyorum. "Onun Tahvilleri kaç Hükümdarın ölümüne neden oldu? Bu boku başka biri yapsaydı, şimdiye kadar ceset olurdu."

Bakışlarım Zane'i olduğu yerde sabitliyor, ağzını açması için cesaretlendiriyor. Çenesi geriliyor ama tek kelime etmiyor. Akıllıca.

"Tahvil kabul eden her Hükümdar tehlikenin farkındadır," diye giriyor Isaac, uzlaştırıcı rolü oynamaya çalışarak. "Başarısız olanların başına trajik ama onlar riski seçtiler. Tahvil onlarındı."

"Hayır." Dişlerimi sıkarak kelimeyi gıcırdatıyorum. "Conrad ilk Hükümdar başarısız olduktan sonra gitmeliydi. Bizim işimiz bu. Biz korkak değiliz." Sert bir nefes alıyorum, öfkemi kontrol etmek için savaşıyorum.

Hâlâ ayakta olan Zane araya girerek, "Ne zamandan beri Egemenlerin hayatlarını önemsemeye başladın? Sen ahlaki bir otorite değilsin Axe. Sırf zevk için öldürüyor ve işkence ediyorsun. Burada durup bir tür kurtarıcıymışsın gibi davranma. Tanrı aşkına, sen lanet olası *Azrail*'sin."

Parmaklarım seğiriyor, derimin altında sürünen bir şeyi parçalamak için o tanıdık kaşıntı. "Siktir git, Zane. Ben emirleri uygulamam ve sonuç alırım. Yöntemlerimi beğenmiyorsan başka bir cellat bul. Orada kimin öldüğü umurumda değil. Ama Conrad Hükümdar'ın üzerinde lanet bir leke, komuta için uygun değil. Birisi ona ne olduğumuzu hatırlatmalı. Sen ve Isaac tahvilleriniz başarısız olduğunda sahaya iniyorsunuz. O bizi Egemen yapan şeyin bir istisnası değil."

"Pekâlâ, yeter," diye araya girer Isaac. "de geri çekilin. Conrad saygın bir komutan ve bu iş kişisel bir mesele olmaktan çok daha karmaşık.

kan davaları." Bana döndü. "Axe, demek istediğini anladım. Conrad'ın icabına bakılacak ama burası hâlâ Hükümdarlık. Kurallarımız var. Ne olursa olsun birlikte dururuz."

Sadakat ve birlik söylemleriyle alay ediyorum. Burası içten dışa çürüyor. Sadakat kanla ve fedakarlıkla kazanılır, hepimiz bir noktada yemin ettiğimiz için lanet bir unvan gibi dağıtılmaz.

Bu anlamsız tartışmayı daha fazla uzatmayı reddediyorum. Nefesimin altında küfrederek odadan hışımla çıkıyorum. Senet bağlayıcıdır ve bu konuda hiçbir şey yapamazlar.

Dışarı çıktığımda, gecenin keskin havası yüzüme çarpıyor. Kafamı boşaltmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. Bu konuşma tam bir zaman kaybıydı. Telefonuma baktım ve Griff'in mesajını gördüm.

Griff: Kışını kaldır da Pavilion'a gel. Senin için bir koltuk ayırdım.

İç çekiyorum, başım hafifçe zonkluyor. Şimdiden sarhoş olmasa iyi olur. Pavilion'a gidiyorum ve Griff'i sahneye yakın bir masada görüyorum - açıkça sarhoş.

Bir koltuğa kayıyorum ve bir içki için garsona işaret ediyorum. Masa boş bardaklar ve şişelerle doluydu ve etrafı hepsi de daracık elbiseler ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen bir sürü hevesli sürtükle çevriliydi.

"Tam zamanında," diye mırıldanarak bir kolunu esmer bir kadının beline doluyor.

"Siktir git, Griff," diye homurdanarak bardağımdan bir yudum aldım.

"Oh, hadi ama. Neşelen biraz. Bu geceki gösterinin çok özel olacağını duydum. Hatta eğlenebilirsin bile." Ona şüpheci bir bakış fırlatıyorum ama o devam edemeden ışıklar kararıyor. Sohbetin uğultusu yerini gergin bir sessizliğe bırakıyor.

Bir spot ışığı yanar ve hoparlörlerden ağır bas sesleri yükselirken kalabalık tezahürat yapar. Sirenler teker teker ortaya çıkıyor ve her biri coşkulu alkışlarla karşılanıyor.

Gözlerim, parlak sarı saçları sırtından aşağı dökülen Rory'ye takılıyor. Mavi gözleri koyu renk göz kalemiyle kaplı, bu da bakışlarını daha delici hale getiriyor. Zıbın kıvrımlarını sarıyor, göğüsleri yukarı doğru itilmiş, sert meme uçları açıkça görülüyor.

Sikim seğiriyor, gözlerim onun vücuduna yapışmış. Gösteri ilerliyor, her rutin bir öncekinden daha yoğun. Spiker son gösteriyi sunuyor.

"Ve şimdi, gecenin son şarkısı için, bayanlar ve baylar, alkışlar Rory Valentine için."

Snow Wife'dan "American Horror Show" çalmaya başlıyor. Spot ışıkları Rory'yi bulduğunda çenem düşüyor, kalabalıktan çığlıklar ve alkışlar yükseliyor. Meme uçlarının üzerine bantlanmış beyaz ters haçlar, beyaz bir tanga ve beyaz file çorapları var. Neredeyse çırılçıplaktı.

Hırıltılı, baştan çıkarıcı bir sesle şarkı söylemeye başlar. Mükemmel göğüsleri hareket ettikçe zıplıyor, müzikle birlikte sallanıyor. Seyirciye doğru yürüyor, dönüyor ve kalçalarını oynatıyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve ön sıradaki hevesli bir Hükümdarın kravatını muzipçe çekerek ağzından yavaşça onunkine tükürük damlamasına izin veriyor.

Benimle oynuyor ve işini çok iyi yapıyor.

Müzik yükseldikçe sahnenin ortasına doğru ilerliyor ve kalçasındaki kayıştan bir bıçak çıkarıyor. Bıçağı vücudunda gezdirirken kalabalık çılgına dönüyor, sesi salonu dolduruyor, şarkı sözleri seks ve tehlike saçıyor. Bir anda bıçak havada savruluyor, yüzümü sadece birkaç santimle ısıtıyor ve bir sandalyeme saplanıyor. Nefesim kesildi

dudakları istemsizce.

Bana meydan okuyarak sırtıyor.

Demek bıçaklarla oynamayı seviyor? *Bu benim uzmanlık alanım.*

Bıçağı sandalyemden alıyorum ve Griffin yüzündeki eğlence dolu ifadeyle izlediği masanın üzerine gelişigüzel fırlatıyorum. "Dikkat et, ısırır."

Cevap vermiyorum, onun yerine uzun bir içki alıyorum. Şarkı şiddetlenerek sahneyi cehennemi bir kâbusa dönüştürüyor. Müzik hoparlörlerden gürlerken, sanatçıların etrafında alevler patlıyor ve ateşli bir cehennem yaratıyor.

Rory sahneden inip ön sıraya doğru , masaların üzerine tırmanıyor ve dört ayak üzerinde sürünerek seyircileri çılgına çeviriyor. Çığlık atıyor ve ona dokunmak için çaresizce uzanıyorlar.

Bir hükümdarın önünde durup vücudunu onunkine bastırıyor. Benimle göz göze geldikten sonra adamın ellerini tutup göğüslerinin üzerine koyuyor. Şarkı söylerken onları sıkıyor, dudakları onunkilere çok yakın. İnliyor, elleri vücudunda geziniyor. Sandalyeyi kavradığımda metal derimi kesiyor.

Masanın üzerinden sürünerek mesafeyi kapatıyor, vücudu benimkinden birkaç santim uzakta. O kadar yakın ki teriyle karışık parfümünün kokusunu alabiliyorum. Gözleri delici, vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde hareket ediyor.

Ustaca bir hareketle uyluk kılıfından başka bir bıçak çıkarıyor ve parmaklarının arasında ustaca döndürüyor.

Eğer oyun oynamak istiyorsa, o zaman .

Bıçak yüzüme doğru hareket ediyor, ama son anda bıçağın yönünü değiştirerek bacaklarımın arasındaki sandalyeye saplıyor. Müzik kreşendos yapıyor ve kalabalık sağır edici bir tezahürat ve alkış kükremesine dönüşüyor.

Eğiliyor, nefesi kulağıma geliyor, sesi kısık. "Ben kimseye ait değilim."

Zarif bir şekilde masadan kalkıyor ve seyircilerin onun adını haykırarak ayağa kalkmasını sağlıyor. Dumanın içinde kaybolmadan hemen önce duraksıyor ve bana doğru bir sırtış fırlatıyor.

Bana bir öpücük kondurdu ve ortadan kayboldu.

Sikeyim. Çok iyi.

Griff gülüyor, kolunu esmer bir kadına dolamış. "Şey, lanetleneceğim. Senin kız nasıl gösteri yapılacağını iyi biliyor. Tam bir şovmen."

Yorumunu görmezden gelerek yerimden kalkıyorum, bıçağı sandalyeden alıyorum ve belime sokuyorum. Bir içkiye, hatta iki içkiye ihtiyacım var. İçki içen ve yüksek sesle sohbet eden Sovereign üyeleriyle dolu kaotik odayı iterek doğruca bara gidiyorum. Bir viski sipariş edip bir dikişte yudumluyorum.

"Ben kimseye ait değilim."

Hayır, Rory Valentine bana ait. Onun küçük oyunu cezasız kalmayacak. Sınırlarını zorluyor ve onun oyunlarına müsamaha göstermeyeceğim.

Eğer sert oynamak istiyorsa, bir katille oynadığında neler olacağını öğrenmek üzere.

CHAPTER 8

RORY

"Rory, ," diye fışkırıyor Lana, sesi baş döndürücü. Gülümsüyor, yanakları kızarmış. "Rutinin o kadar seksiydi ki kendimi zor tuttum. Külotum sırlıklam oldu!"

Gülüşerek kollarımızı birbirimize doladık. Haksız değil. O son rutin başka bir şeydi.

Pavilion gece kulübü loş bir şekilde aydınlatılmış, neon ışıkları mekânı aydınlatıyor. Baslar havada gümbür gümbür çalıyor ve dans pisti enerjik bedenlerle dolu. Bar tezgahından bir shot bardağı kaldırıyor ve içkilerimizi tokuşturup geri atıyoruz. Tekila aşağı inerken yanıyor, ama bu hissi hoş karşılıyorum.

"Bebeğim! Orada harikaydın!"

Döndüğümde en iyi arkadaşım Kyla'nın bana gülümsediğini görüyorum. Kendine özgü siyah deri taytı bacaklarını sarıyor, üzerine de karnını ortaya çıkaran bir bluz giymişti.

Sinirli pixie kesimi yüzünü çerçevesiyor ve kalın siyah göz kalemiyle çevrelenmiş koyu renk gözleri gururla parlıyor. Kyla, birkaç yıl önce hamile kaldığında ayrılmadan önce bir Siren'di. "Yemin ederim, seyirciler neredeyse orgazm oluyordu." Beni sıkıca kucakladı. "Çok kötüydün! O bıçak atışı, lanet olsun!"

"Teşekkürler, Ky." Gülüyorum. "Son şarkı çok heyecanlıydı. Hâlâ titriyorum!"

Lana bizi dans pistine çekiyor ve Kyla kollarını boynuma doluyor, kulağıma eğilerek müziğin üzerinde bağıyor.

"Neden bana evleneceğini söylemedin?! Bana söylemediğine inanamıyorum. En iyi arkadaşın olduğumu biliyorsun, değil mi?" Bana sahte bir dudak bükme bakışı atıyor, ben de şakacı bir şekilde gözlerimi deviriyorum.

Heyecanlanacak bir şey yok ve bir yabancıyla evlenmeye zorlanmanın iç karartıcı gerçekliğiyle gecemi mahvetmek istemiyorum.

"Axel Hawthorne ile evli. Seni şanslı sürük. Adam çok seksi ve kraliyet ailesinden biri gibi," diye devam ediyor, sesi heyecanla dolu. Gülüyorum, soğukkanlı davranmaya çalışıyorum ama içimden midem düğümleniyor.

"Onun hakkında gerçekten ne biliyorsun?"

Kyla, oğlunun babası yüzünden Hükümdarların işlerine çoğu Hizmetkârdan daha fazla karışıyor. Adam yüksek rütbeli ama birlikte değiller; adam sadece bir oğul istiyordu ve Kyla da onu taşıması için seçtiği Hizmetkar'dı.

"Onu becerecek kadar şanslı olan sürükler onun hakkında susmuyor. Görünüşe göre bir at gibi asılı ve yatak odasında bir tanrı. Onu Pavilion'da hiç görmedim. Buraya gelecek bir tipe benzemiyor. Bu gece sırf seni görmek için gelmiş olmalı. Bu çılgınca bir şeydi." Kıkırdıyor. "Ona nasıl baktığını gördüm. Sanki onu yutmak ya da öldürmek istiyordun. İkisi de ateşli olurdu. Düğünden önce sevişecek misiniz?"

Ona ters ters bakıyorum.

"Ne? Bu meşru bir soru. Yerinde olsam sorardım." Göz kırıyor. "Ben de onun sapık bir sıkıcı olduğunu duydum. Muhtemelen bir sürü oyuncağı falan vardır."

Gözlerimi deviriyorum. "Kyla, dur. Sen delirmişsin. Bütün bunlar saçmalık ve sen de bunu biliyorsun." İçimden bir yudum alıyorum. Belli ki bu konuşma umduğum gibi gitmiyor. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Bu gece sadece eğlenmek istiyorum," diye yalvarıyorum, havayı bozmak istemiyorum.

"Peki. Ama bana bazı bilgiler borçlusun," diye ısrar ediyor gülümseyerek ve başını sallayarak.

Bir süre dans ediyoruz, vücutlarımız ritme göre hareket ediyor. Kyla birkaç Sovereigns ile flört ediyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip bara kaçıyorum. Umutsuzca bir içkiye ve biraz temiz havaya ihtiyacım var.

Barmen bana bir votka soda doldurdu. Bara yaslanmış, gösterinin yorgunluğuyla birlikte shot ve votkanın etkilerini hissediyorum.

Kafamı toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var, yan kapıdan dışarı çıkıyorum. Yalnız bir sokak lambası üzerinde loş bir ışık saçıyor, karanlık

ötesine uzanıyor. Gece havası ferahlatıcı derecede berrak. Serin bir esinti tenime değiyor ve derin bir nefes alıyorum. Arkamda ayak sesleri duyunca arkamı dönüyorum.

"Axe'ın derin sesi gürlüyor, gözleri karanlık ve yoğun.

Nefesim boğazımda düğümleniyor, onun aniden ortaya çıkması kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor.

"Bir Hükümdarın bir Siren'in gazabını hissetmesi pek sık rastlanan bir şey değildir. Şanslıyım," diye devam ediyor, sadece birkaç santim ötede durarak.

Geri adım atmayı reddederek onun yoğun bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. Saçları dağınık ve kirli sakalı sert görünümüne katkıda bulunuyor. Kolları kıvrılmış siyah bir gömlek giymiş, kaslı ön kolları ay ışığını yakalayıarak dövmelelerini ortaya çıkarıyor.

"Bir dahaki sefere kaçırmamaya dikkat edeceğim," diye çıkışıyorum.

Öne doğru eğiliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. "Bana bıçak fırlatan son kişiyi parçalara ayırdım."

"Senden korkmuyorum," diye fısıldıyorum meydana okurcasına.

"Ah, Victoria," diye mırıldanarak yüzümdeki bir tutam saçı fırçalıyor. Sarsılarak ona doğru itiyorum.

"Dokunma bana."

Beni kaba tuğla duvara doğru bastırırken sırtışı genişliyor. Alanımı işgal ettiğinde kalbim küt küt atıyor. Eğiliyor, nefesi kulağımda sıcak ve rahatsız edici.

"Korku kokuyorsun, *küçük siren*. Kokusunu ."

Göğsümdeki titremeyi yatıştırmaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Axe, siktir git," diye tıslıyorum.

Kalçalarımı kabaca kavırıyor, sert aleti karnıma bastırana kadar beni kendine çekiyor.

"Nişanlınla böyle konuşamazsın," diye homurdanıyor, sesi alçak ve tehditkâr. Kim olduğunu sanıyor bu herif?

"Cehenneme kadar yolun var. Sen benim *hiçbir şeyim* değilsin." Onu itmek için çabalıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve beni duvara yapııştırıyor.

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz." Parmakları derime saplanıyor, acı keskin ve ani.

Dişlerimi sıkıyorum, irkilmemek için savaşıyorum. Ben karşılık veremediinden dudakları dudaklarıma çarpıyor, şiddetli ve talepkâr bir öpücük. Göğsünü itiyorum, çaresizce

ama onun tutuşu acımasız. Dili ağzıma zorla giriyor, beni sertçe öpüyor, kirli sakalı tenime sürtünüyor.

Çaresiz, alt dudağını ısıyorum ve kanın bakır tadı ağzıma doluyor. Bir hırıltıyla geri çekiliyor, dudağından kıpkırmızı bir iz damlıyor. Dudağına dokunuyor, parmak uçlarındaki kana bakıyor.

Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılır, dişleri kırmızıya boyanmıştır.

"Oh, Rory, seninle çok eğleneceğim." Boğazımı sertçe kavrayıp sıkıyor, basınç nefes yolumu kesiyor. Ellerim ona doğru uçuyor, pençeliyor, umutsuzca tutuşunu kırmaya çalışıyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor ve oksijen eksikliği başımın yüzmesine neden oluyor. "Bir dahaki sefere sen beni kanatırsan, ben de seni kanatırım."

Dünya kararmaya başlıyor. Sonra aniden beni bırakıyor ve yere yığılıyorum, nefes almak için yutkunurken ciğerlerim yanıyor. Kanın tadı dudaklarımda acı bir şekilde kalıyor.

Başka bir şey söylemeden döner ve karanlığın içinde erir.

Gözyaşları sıcak ve kontrolsüz bir şekilde yanaklarımdan aşağıya doğru akıyor. Birkaç gün içinde onunla evlenmiş olacağımın farkına varıyorum. Hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şey yok olacak. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

CHAPTER 9

RORY

T Babamın ofisinde gerginlik hissediliyor. Bütün hafta boyunca ondan kaçtım, ancak mesajları talepkârdan düpedüz tehdide dönüştü. Artık başka seçeneğim yoktu, onunla yüzleşmek zorundaydım.

Kaşları çatık bir Spencer duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş.

"Neden aramalarım geri dönmedin?" Babamın sesi kesik, gözleri keskin ve beni olduğum yere mıhlıyor.

"Meşguldüm," diye cevap , yoğun bakışlarından kaçınarak.

"Babanın telefonlarına cevap veremeyecek kadar mı meşguldün?"

"Bir düğün planlamak zor iştir," diye karşılık veriyorum ona buz gibi bir bakış atarak. "Özellikle de evlenmeyi *planlamadığım* için."

Bu fırsatı değerlendirerek en sevdiği konular olan sadakat ve görev hakkında bir nutuk atmaya başladı. Zar zor dinliyorum, o konuşurken telefonumda geziniyorum. Bu konuşmayı milyonlarca kez dinledim. Her zaman Hükümdar'a sadık, bağlı ve köle oldum ve şimdi de durum farklı değil.

İkimiz de gerçeği bilsek bile. Bu görev ya da sadakatle ilgili değil. Onunla ilgili. Beni bir dünya lideriyle ya da yüksek rütbeli bir politikacıyla evlendirmek en azından hükümdara hizmet ederdi, ama bu? Beni lanet bir psikopatla evlendirmek mi? Bunun Hükümdar'la hiçbir ilgisi yok ve Axe'ın intikam almaya kararlı olmasıyla ilgisi var. O da bunu biliyor.

Telefonum bilinmeyen bir numaradan gelen mesajla titriyor.

Bilinmiyor: Bu gece. AKŞAM 10'DA.
\$30K.

Ben: Hangi hizmetler?

Bilinmiyor: Soru yok.

Ben:
Hayır.

Bilinmiyor: \$50K

Midem düğümleniyor. Bu çok fazla para. Hem de *çok*. Ama arka plan ve bilgi olmadan kör randevulara gitmem... ama para çok cazip. Ve dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var. Özellikle de şimdi.

Birkaç dakika sonra adres ve oda numarası gönderildi. Hemen cevap verip orada olacağımı söyledim.

Babamın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Beni dinliyor musun ki?" Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Hayır."

Yüzü hemen kızarıyor. Spence arkamdan kıkırdıyor ve babam ona ölümcül bir bakış fırlatıyor.

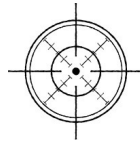
"Bu saçmalık baba," diye araya giriyor Spence, bir adım öne çıkarak. "Nasıl tepki vermesini bekliyorsun? Bunu o istemedi; hiçbirimiz istemedik." Onun bu yorumu aralarında bir tartışmanın fitilini ateşliyor.

Bu anı kaçmak için kullanıyorum. Hazırlanmam gereken bir prova ve bir müşterim var ve bu saçmalıkla uğraşamayacak kadar yorgunum. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz gözyaşlarım akmaya başlıyor.

Tüm vücudum titriyor ve boğazım düğümleniyor. *Üç gün içinde onunla evlenmek zorundayım.* Öfke, korku ve endişe beni tüketiyor, içimi ezici bir umutsuzluk duygusuyla dolduruyor.

Telefonum çalıyor ve bu akşamki seansı hatırlatan ses kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. İhtiyacım olan şey bu. Hayatım etrafımda parçalanıyor ve bu benim kaçışım - sadece birkaç saatliğine de olsa.

Derin bir nefes alarak gözyaşlarımı siliyorum. Bunu yapabilirim. Yapmak zorundayım. Yaklaşan düğünle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya kararlı bir şekilde provaya gidiyorum.

Otelin otoparkına girdiğimde endişelerim tavan yapıyor. Kararımı sorgulayarak bir an arabanın içinde oturuyorum, ellerim direksiyonu kavırıyor.

Bu riskli. Hatta aptalca. Bu müşteri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama tüm bu stres ve endişe içinde bir kaçışa ihtiyacım var. Hayatımın kontrolünü kaybediyorum ve bu onu geri kazanmak için tek şansım.

Nefes veriyorum, kendimi dengeliyorum.

Kapıcı beni kibar bir gülümsemeyle karşılıyor, bakışları göğüs dekoltemde ve kalçalarımnda çok uzun süre kalıyor. Onu görmezden geliyorum, doğruca odaya yöneliyorum. Kapı aralıktı.

Yavaşça iterek açıyorum. Oda karanlık, sadece pencerelerden süzölen şehir ışıklarıyla aydınlanıyor. Gözlerimi loşluğa alıştıırarak içeriye belli belirsiz bir adım atıyorum.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Kendime neden burada olduğumu hatırlatıyorum. Bu dikkat dağıtıcı şeye ihtiyacım var. Kısa bir süreliğine de olsa kontrolün bende olduğunu hissetmeye ihtiyacım var.

Arkamdan gelen hafif bir ses kanımı donduruyor. Arkamı döndüm ama artık çok geçti. Gölgelerin arasından, tamamen siyah giyinmiş ve kafatası maskesi takmış bir figür çıkıyor. Ben tepki veremedenden eldivenli elini ağzıma kapatıyor ve beni odanın içine doğru sürüklüyor. Nefes almakta zorlanırken kalbim güm güm atıyor.

Ona karşı koymaya çalışıyorum ama beni sıkıca kavırıyor. Maske yüz hatlarını gizliyor ve sadece karanlık gözlerini görebiliyorum. Beni kabaca yatağa itiyor ve hızla üstüme çıkıyor.

Ona karşı mücadele ediyorum ama o çok güçlü. Kendimi kurtarmaya çalışarak çırpınıyor ve tekmeliyorum. Cebine uzanırken ağzımdaki tutuşu sıkılaşıyor. Koli bandı sessizliği yırtıyor ve hızla ağzıma yapııştırıyor.

Hayır! Hayır!

Çaresizim, ağırlığının altında sıkışmışım, hareket edemiyorum. Vücudu sert, kasları gergin.

Başımı şiddetle sallıyorum, çığlık atmaya çalışıyorum ama bant her şeyi bastırıyor. Bileklerimi koli bandıyla sabitliyor, malzeme derime batıyor. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyor ve beni başlığa sabitlemek için kemerini kullanıyor. Ona karşı koyuyorum, ama ben karşı koydukça o daha sert tutuyor.

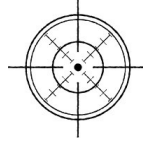
Tekme atıyorum, göğsünden yakalıyorum. Homurdanıyor ama bu onu daha da kızdırıyor. Bir hırıltıyla ayak bileklerimden tutup beni aşağı çekti. Bacaklarım

saniyeler içinde birbirine bantlandı ve beni tamamen hareketsiz bıraktı. Nefeslerim hızlı; her nefes alışım son nefesim olacakmış gibi geliyor.

Kalçasındaki kılıftan bir bıçak çıkararak havaya kaldırıyor, bıçak ışıktan parlıyor. Kalbim boğazıma fırlıyor ve kanım buza dönüşüyor.

Bıçağı boynuma getiriyor, soğuk çelik derime baskı yapıyor. Bana işkence edecek.

Beni öldürecek. Sonum geldi.

ÇOK İYİ GÖRÜNÜYOR, bağlı ve korkmuş. Bıçağı memelerinin üzerinde gezdiriyorum ve her harekette irkiliyor. Teni pürüzsüz ve solgun ve onu işaretlemek için sabırsızlanıyorum.

Korkusu nefis kokuyor ve yumuşak çığlıkları bir şarkı gibi. Hastalıklı, mükemmel bir şarkı.

Yemi yutacağını biliyordum. Ücretinin üç katından fazla mı? Hayır diyemezdi. Ve şimdi, işte burada, tam istediğim yerde.

Bıçağın kör kenarını üzerinde sürüklemeye devam ediyor, acı vaadiyle onu kızdırıyorum. Sırıttıyorum, boğuk çığlıkları ve yalvarışları beni teşvik ediyor. Gözyaşları yanaklarını lekeliyor ve vücudu her nefeste titriyor. Kafatası maskesi de dahil olmak üzere vücudumun her santimi siyahla kaplı. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok.

Elbisesini beline kadar sıyırıp düz karnını ortaya çıkarıyorum. Kendini kurtarmaya çalışırken kasları geriliyor ve esniyor. Bıçağı daha aşağı indirip göbeğinin üzerinde gezdiriyorum. Nefesini tuttuğunu, acıya hazırlandığını söyleyebilirim.

O kadar duyarlı ki.

Sikim geriliyor, pantolonuma karşı ağrıyor, serbest bırakılmak için çaresiz.

Böyle çok mükemmel görünüyor, dehşete düşmüş ve açıkta ve ben ona hiç bilmediği şeyleri hissettireceğim.

Kaybolana kadar onu dehşet ve zevk içinde sürükleyeceğim, zevk aldığı her saniye için kendinden nefret edecek. Bu maskeli kâbus her düşüncesine musallat olacak ve işlem bittiğinde o kadar sert boşalacak ki bunu ona kimin yaptığını asla unutamayacak.

Bıçağın kör tarafını iç uyluğuna bastırıyorum ve yavaşça yukarı doğru sürüklüyorum. Geri çekilmeye çalışıyor ama gidecek yeri yok.

Onun vücuduna yapmak istediğim şeyler iğrenç ve ahlaksızca. Ya acıdan zevk almayı öğrenecek ya da bunu sevdiği için kendinden nefret edecek.

Her zaman iyi bir meydan okumadan hoşlanmışımdır ve bu kız da farklı olmayacak. Onu parçalayacağım, soyacağım ve mükemmel bir oyuncağa dönüştüreğim. Benim oyuncağım.

Bıçağı külotunun üzerinde gezdiriyorum, ince kumaş amıyla aramdaki tek şey. Parmağımı amını örten narin dantelin üzerinde gezdirirken, sıcaklık ve ıslaklık elime doğru yayılıyor.

Korku amcığında harikalar yaratıyor, külotu sıırılsıklam. Bıçağı kalçasındaki ince ipin altına kaydırıp hızlı bir sarsıntıyla parçaladığımda çığlıkları daha da cılgınlaşıyor.

Çıplak amcığı sularıyla parlıyor ve uyarılmışlığının kokusu korkusunun kokusuyla karışıyor. Kadın ıslak. Kahretsin, hiç ıslanmadı.

Bıçağın kenarını kaygan kıvrımları boyunca izliyorum ve o inleyerek çalışıyor. Her sarsıntı, her inilti, doğrudan sikime giden bir zevk atışı. Yaşamak için insanlara işkence ediyor ve öldürüyorum, ama bu en tatlı işkence türü.

Sapı elime alıp ıslak kıvrımlarına doğru kaydırıyorum ve sularıyla kaplıyorum. Çığlıkları daha da yükseliyor. Sapı yavaşça içine kaydırıyorum, kayganlık ona kolaylıkla girmesini sağlıyor. Çığlık atıyor ve vücudu sarsılıyor, bu hareket sapı daha da içeri itiyor.

Çok sıkı. Amcığı sapı kavırıyor, kasları kasılıyor. Kolu çeviriyorum, bu hareket boğuk çığlıkların bir tur daha atmasına neden oluyor. Onun

Kalçalar bıçağı iterek uzaklaştırmaya çalışıyor, ama ne kadar mücadele ederse bıçak o kadar derine iniyor.

Vücudu benim oyun alanım, korkusu da uyuşturucum. Onu saatlerce bu şekilde izleyebilirim - vücudu acı içinde kıvranıyor, boğuk çığlıkları havayı dolduruyor.

Gazabımı hissetmesini istiyorum, bu yüzden çenesini tutup onu bana bakmaya zorluyorum, mavi gözleri yaşlarla dolu. Daha sert pompalıyorum, dar amını dolduruyorum ve bu his tarif edilemez.

Suları sapı kaplıyor ve kasları geriliyor. Çok yaklaştı.

Saldırıya devam ediyorum, bıçak onun hassas etine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor.

Bıçağı onu parçalara ayırabilir, duvarları onun kanıyla boyayabilirdim. Boğazını kesebilir ve gözlerinden akan hayatı izleyebilirdim.

Ama yapmayacağım.

O çok güzel. Çok mükemmel.

Onu farklı bir şekilde kıracağım.

Daha lezzetli bir şekilde.

Vücudu titriyor ve kalçaları çılgınca sallanıyor - hem kolu çıkarmak hem de umutsuzca savaşmaya çalıştığı serbest kalmayı sağlamak için. Ama nafile, onun zevkini, korkusunu ve acısını kontrol ediyorum.

Gelecektir.

Birkaç hamleyle daha onun tatlı noktasını buluyorum ve sırtını dönüyor, boğuk çığlıkları odayı doldururken çözülüyor. Orgazmı onu parçalıyor, vücudu titriyor ve çığlıkları çığlıklarına karışıyor.

Ses enfes - acı ve zevk senfonisi.

Onun dar amını etrafımda hissetme ihtiyacı neredeyse dayanılmaz. Ama onu sikmeyeceğim, henüz değil. Az önce yaptığı şey için kendinden nefret etmesini sağlayacağım. Kabuslarındaki canavarla eğlenmenin utancıyla yaşamasına izin vereceğim.

Kocası ve maskeli adam olarak benden nefret edecek. Hayatındaki tek erkek ben olacağım ve artık zavallı müşteriler ya da işe yaramaz Hükümdar olmayacak.

Bıçağı çıkardığımda, döl sapı kapladı. *O iyi bir kız ve çok ıslak.* Bıçağı maskemin altına sokup yalıyorum.

Kahretsin, tadı saf günah gibi.

Ağlamaktan yanakları şişmiş ve bant sıkıca yerinde duruyor. Ayağa kalkarak bıçağı eline veriyorum ve parmaklarını yavaşça sapın etrafına kapatıyorum. Kendini kurtarabilecek. Sonra kapıdan çıkıp onu çıplak ve bağlı bir şekilde yalnız bırakıyorum.

Korku içine işleyecek ve zevk almasına izin verdiği için utanç duyacak.

o.

Oyun daha yeni başlıyor.

CHAPTER 10

RORY

I Makyaj sandalyesinde oturmuş, son kırk sekiz saattir okuduğum metne bakıyordum.

Bilinmeyen: Gölgelede gizlenen canavarlar, size en yüksek sesle çığlık attıracak olanlardır.

Otelden ayrılmadan önce para hesabıma yattı, ardından da mesaj geldi. Kaseti kestikten sonra kustum, banyoda hıçkıra hıçkıra ağladım. Sayısız kez bağlandım ve becerildim.

Ama bu farklıydı. Bu korkuydu. Gerçek dehşet. Ve beni .
Sert.

Kontrolün bende olması, güce sahip olmam gerekiyordu. Ama bunun yerine, benden aldı, kontrolümü aldı ve bunun için bana para ödedi. Ve şimdi burada oturmuş, onun şifreli mesajını tekrar tekrar okuyorum.

Kim bu adam? Beni nasıl buldu?

Müşteriler kolaydır. Aynı şeyleri isterler. Sikişecek güzel bir kız isterler. Basit. Kolay. Tahmin edilebilir. Onlar öder, ben de oynarım. Bu bir alışveriş.

Zengin, kirli ve güçlü adamlarla yattım. Bağlandım, dövüldüm, aşağılandım ve çöp gibi muamele gördüm. Ama bunlar hep benim şartlarımla oldu. Bunu ben kabul ettim ve bu benim seçimimdi.

Şimdiye kadar.

Bu benim şartlarımda değil. Gücüm yok. Kim olduğu ya da beni nasıl bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

En korkutucu kısmı ise onu düşünmeden edememem - bana neler hissettirdiğini. Dehşete düşmüş, kızgın ve öfkeli olmalıydım. Onu engellemeli ve mesajlarını silmeliydim. Ama yapmadım.

Yapamam.

İçten içe, daha fazlasını istediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Maskeli adamı istiyorum. Tamamen onun merhametine kalmanın heyecanını. Korkuyu, güçsüzlüğü, acıyı ve zevki.

Bu, havada tehlikeli bir rutin gerçekleştirirken hissettiğim duyguyla aynı; düşüşün ölümcül olabileceğini bilmek bana yaşadığımı hissettiriyor. Bunu açıklayamam ama korkuyu arzuluyorum. Bunun olabileceği, bir sonraki numaranın ya da atlayışın hayatımı sona erdirebileceği fikrini arzuluyorum. Hayatım üzerinde kontrol sahibi olmak istiyorum ama ölümüm üzerinde değil.

Derin bir nefes alıyorum, gözyaşlarımla yerinde kalmasını istiyorum.

Parmaklarım narin inci kolyenin etrafına sarılmış, ağırlığını hissediyorum. Annemin kolyesi, ondan bana kalan tek parça.

Düğünleri hiç konuşamadık ve şu anda her şeyden çok onun burada olmasını diliyorum. Göğsümdeki sızı ham, keder affetmeyen bir dalga gibi üzerime çöküyor. Ben henüz on yaşındayken öldü; hiçbir çocuğun tanık olmaması gereken vahşi ve korkunç bir ölüm. Kabusları hala peşimi bırakmıyor.

Kontrol ihtiyacım o öldükten sonra başladı. Onun ölümünden duyduğum endişe ve keder benim için başa çıkılamayacak kadar fazlaydı. Panik ataklar beni en kötü zamanlarda vuruyordu; sınıfın ortasında ya da yemekhanede. Sürekli diken üstündeydim ve uyuyamıyordum. Sonunda, uyuşturucu, alkol, yeme bozuklukları, seks, dans - unutmama yardımcı olan her şeyi kullanarak başa çıkmanın ve kendimi uyuşturmanın yollarını buldum. Çaresizdim ve hiçbir şey yasak değildi.

Annemin ölümünden sonra babam bir yabancıya dönüştü. Annem onun dünyasıydı ve onu kaybetmek içindeki hayati bir şeyi paramparça etti.

Başta çıkamayınca derin bir depresyona girdi ve beni sanki sonradan düşünülmüş bir şeymişim gibi yatılı okula gönderdi. Sonunda döndüğümde, evi ondan kalan her türlü izden arındırmıştı. Ev içi boş bir kabuktu ve ben de kaybolmuştum.

Ondan geriye sadece bu kolye ve Spencer'ın kurtarmayı başardığı çerçeveli bir resim kalmıştı.

Spencer beni önemseyen tek kişiydi. Babam asla iyileşmedi ve sonunda iyileşmesini ummaktan vazgeçtim.

Sarhoş olduğu bir gece, bana bakmanın onun hayaletine bakmak gibi olduğunu ağzından kaçırdı. Benzerlik tekinsizdi; ben onun daha genç bir versiyonuydum, dayanamadığı acı verici bir hatırlatıcıydım. Bu yüzden beni gönderdi.

Onun ölümü ve babamın yokluğu her şeyi değiştirdi.

Spencer öne çıktı ve umutsuzca ihtiyacım olan koruyucu oldu. O sonra daha da yakınlaştık. O olmasaydı, kederim beni öldürebilirdi.

Zamanla anksiyete ve panik ataklar azaldı, ancak kontrol ihtiyacı devam etti.

şimdi, bugün, evlendim ve hayatımın kontrolünü tamamen kaybettim.

Makyajım yumuşak ve doğal. Uzun sarı saçlarım dalga dalga dökölüyor. Gelinliğim straplez, tatlı yakalı, uzun bir tren ile forma uygun. Gelinlik göz kamaştırıcı ve dantel detayları enfes. Gelin odasının tamamı çiçekler, mumlar ve şampanyayla dolu. Hepsini babam seçti ve ısrar etti.

"Teyze!" diye ciyaklıyor küçük bir ses ve dört yaşındaki yeğenim Emma koşarak odaya giriyor. Annesi Heather'ın karbon kopyası gibi, fırfırlı pembe bir elbise giymiş. Ablası Ivy de hemen arkasında, aynı şekilde giyinmiş. Kollarını bana doladılar.

"Merhaba küçük kızlar," diyorum onlara sıkıca sarılarak. "Çok güzel görünüyorsunuz," diyor Emma.

Heather, Spencer'ın seçtiği hizmetkâr, elinde çiçeklerle içeri girer.

"Teşekkürler, Em." Ona gülümsüyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Oh, Rory! Muhteşem görünüyorsun." Çiçekleri yere bıraktı ve beni kucakladı. "Evleneceğine inanamıyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyorum. Kanepede oturan, kıkırdayan ve oynayan kızlara bakıyorum. Babam görünüşü korumak için düğünün mümkün olduğunca geleneksel olmasında ısrar etti. Bu çok saçma ama tam ona göre. Her zaman görünüşe gerçeklikten daha fazla önem vermiştir. şşte buradayım, hiç tanımadığım bir adamla geleneksel bir düğün yapıyorum, etrafımda beni hiç umursamayan insanlar var.

Önce çiçekleri düzenlemekle meşgul olan Heather'a, sonra da yeğenlerime bakıyorum; onların masumiyeti içimdeki kargaşayla tam bir tezat oluşturuyor.

"Teyze, mutlu musun?" Ivy kocaman mavi gözlerini merakla açarak soruyor. Sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve gülümsemeye zorluyorum.

"Elbette tatlım," diye yalan söylüyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Bugün büyük bir gün, hepsi bu."

Heather gözüme takılıyor ve bilmiş bakışları her şeyi anlatıyor. Sahte gülümsememi anlıyor ama çenesini kapalı tutuyor, kızların sepetlerindeki çiçekleri yeniden düzenlerken bana güven verici bir baş selamı vermekle yetiniyor.

Sonra babam içeri dalıyor, bakışları odayı bir şahin gibi taradıktan sonra bana takılıyor. "Rory, mükemmel görünüyorsun," diyor sevgiden çok gururu andıran bir sırıtışla. "Her şey hazır. Vakit geldi."

Derin bir nefes alıyorum, dik duruyorum ve sanki sihirli bir şekilde her şeyi yoluna sokacakmış gibi elbisemi düzeltiyorum. Babamı dışarı kadar takip ediyorum, törene doğru attığım her adım daha çok darağacına doğru bir yürüyüş gibi geliyor.

Arka bahçe düğün dergilerinin rüyalarını süslüyor; mükemmel bir şekilde dizilmiş beyaz sandalyeler, çiçeklerle bezenmiş bir kemer ve yumuşak, romantik melodiler çalan bir yaylı çalgılar dördlüsü.

Damat hariç her şey kusursuz.

Pavilion'un dışındaki o geceden beri Axe sessizliğini koruyor. Ondan aldığım tek mesaj, dün eşyalarımı toplamak üzere bir nakliye kamyonunun evime geleceğini söylemesiydi. Provada sıkışıp kalmıştım, durduramadım.

Eve geldiğimde dolabımdaki kıyafetlerim ve yatak odamdaki birkaç eşya gitmişti. Evimdeki diğer her şey bırakılmıştı.

Ne tür bir pislik tek kelime etmeden hayatından çekip gider? Onu boğabilirim. Kaçmak aklımdan geçti ama peşime düşeceğini biliyordum. Bundan kaçış yok.

Koridora yaklaşırken, bu durumun saçmalığı içimde kusma isteği uyandırıyor. Gülümsemeler, sahte tebrikler, kutlama havası - hepsi saçmalıktan ibaret. Duygularım iğrenme, üzüntü ve öfkenin kaotik bir karışımı.

Ama tüm bunların altında derin, içimi kemiren bir korku yatıyor. Hayatımın ne hale geleceğinden korkuyorum.

Müzik yükseliyor, kalabalığı ayağa kaldırıyor. Kalbim hızla çarpıyor ve avuçlarım nemleniyor. Her adımda kendi idamıma doğru yürüyormuşum gibi hissediyorum.

Sonunda koridorun sonuna ulaşıyorum ve midem bulanıyor. Axel Hawthorne orada duruyor, şık bir smokin giymiş, saçları bir dergiden fırlamış gibi mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Dudaklarında zalim bir beliriyor ve gözlerindeki karanlık tüylerimi diken diken ediyor. Dövmeler

Ceketinin kollarının altına girip boynuna tırmanacak. Bu canavarla evlenmek üzere olduğuma inanamıyorum.

Yanında Yüksek Şansölye Isaac duruyor ve töreni yöneten kişi olarak Hükümdar geleneğini sürdürüyor. Babam geri çekiliyor, bu rezaletin kuklacısı, ifadesi pürüzsüz, neden olduğu kaosun hiçbirine ihanet etmiyor. Axe kolunu uzatıyor ve tüm hayatta kalma içgüdülerime rağmen onu tutuyorum.

Tören bulanıklaşırken bakışlarımı ileriye kilitliyor, Axe'ın gözleriyle buluşmayı reddediyorum. Onları hissedebiliyorum, içimi yakıyorlar ama ona bu zevki tattırmayacağım. Gözyaşlarım diken oluyor, keskin ve yakıcı, ama onları boğuyorum. Daha kötülerine katlandım. Bunu da atlatabilirim.

Isaac'in sesi geleneğe sarılmış boş kelimelerle devam ediyor. Hissizliğin beni ele geçirmesine, her şeyin saçmalığını köreltmesine izin veriyorum. Ta ki sessizlik çökene kadar. Kalın. Ağır. Boğazınızı saran ve sıkın türden.

Ne biliyorum.

Axe yüzünü bana döndü. Gölgesi hayattan daha büyük görünüyor. Kalbim sıkışıyor ve kendimi yukarı bakmaya, onun karanlık gözleriyle buluşmaya zorluyorum. Midem bulanıyor, korku sınıksız sarıyor. Kaderimi belirleyen an bu.

"Egemen Düzen altında, seni bedenim ve ruhum olarak kabul ediyorum." Sesi sabit.

Boğazım düğümleniyor, söylemem gereken kelimeler zihnimi tırmalıyor. Yapamıyorum. Dudaklarım ayrılıyor ama bir şey gelmiyor.

Axe'ın çenesi sıkılıyor, dişleri sabırsızlıkla gıcırıyor. Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor ve elime keskin bir acı saplanıyor. Nefes almak, düşünmek ve kaçınılmaz olana direnmek için mücadele ederken göğsüm kabarıyor. Ama tutuşu daha da sıkışıyor, acı odaklanmamı zorluyor.

"Egemen Düzen uyarınca, seni bedenim ve ruhum olarak kabul ediyorum," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor.

Axe bana doğru adım atıyor ve ceketinin cebinden yeminli tasmayı çıkarıyor. Dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatıyorum ve sessizce bunun sona ermesi için yalvarıyorum. Tasma boynumu sarıyor, ağırlığı ağır bir şekilde yerleşiyor. Yerine kilitliyor ve klik sesi bir ölüm cezası gibi geliyor.

Aradaki mesafeyi kapatarak eğiliyor, dudakları kulağımı okşuyor. "Ben, sana sahibim. Sen." Bu üç kelime kanımı donduruyor. Yükselen mide bulantısına karşı sertçe yutkunarak gözyaşlarımla savaşıyorum. Isaac bizi *Bay ve Bayan Axel Hawthorne* olarak anons ediyor, kulağa kâbusun vücut bulmuş hali gibi gelen bir cümle.

Axe beni kendine çekiyor ve yüzümü sertçe kavırıyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Kalabalıktan alkış sesleri yükseliyor ama kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

umutsuzluğun derinliklerine. Bu sonun başlangıcıdır.

Koridorda birlikte yürürken, konuklar tezahürat yapıyor ve alkışlıyor. Eve girdikten sonra kolumu ondan çekip ters ters bakıyorum.

"Şimdi çıkar onu."

"Kızgınken çok çekici görünüyorsun." Kıkırdıyor. Ona katlanamıyorum.

"şu lanet tasmayı," diye bağıyorum.

Cebinden küçük bir anahtar çıkarıyor ve nefesi boynuma degecek kadar yaklaşıyor. "Hayır," diye fısıldıyor, anahtarı cebine geri koyarken. Onu bıçaklamak, kesmek, incitmek istiyorum.

"Siktir git," diye tısladım, sertçe döndüm ve hışımla uzaklaştım. Alicia'nın arkamdan seslenmesine aldırmadan evin içinde hızla ilerliyorum.

Üst katta bir banyoya çarpıyorum ve hemen iki büklüm olup şiddetli bir şekilde öğürüyorum. Midemde tiksinti çalkalanıyor - kendim için, onun için, tüm bu lanet durum için. Kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Rory." Alicia'nın sesi çığlıklarımı bastırıyor.

"Beni rahat bırak!"

"Misafirlerinizi görmezden gelmek kibarlık değildir." Ses tonu sahte bir endişeyle dolu. Ona bir yanıt vermeye tenezzül etmiyorum ve birkaç dakika sonra topuklarını vurarak merdivenlerden aşağı iniyor.

Banyo aynasında, güzel bir gelinlik giymiş, dehşete düşmüş ve kalbi kırılmış bir kadının yansımasını görüyorum. Göğsüm hıçkırıklarla kabarıyor ve nefesimi zorlukla tutabiliyorum.

Çığlık atmak istiyorum. Bu elbiseyi yırtıp atmak ve yakasını tenimden ayırmak istiyorum.

Asla ona ait olmayacağım. Asla.

CHAPTER 11

AXE

Conrad geleneksel bir düğün önerdiğinde şaşırmıştı. Statüsü göz önüne alındığında beklenmedik bir şey değildi ama de şaşırtıcıydı. Kabul ettim çünkü

Amacıma hizmet ediyordu; artık benim olan ve onun kaybettiği şeyleri görkemli bir şekilde sergilemek.

Nefes kesici. Her şeyiyle mükemmel bir gelin. Ama o cılalı dış görünüşünün altında kaynayan öfkeyi görüyorum. Bunun için yaşıyorum. Kontrolümün ne kadar derin olduğunu, boynundaki tasmayı ne kadar sıkıldığını fark etmiyor bile. Elbette, sembolik. Ama aynı zamanda gerçek.

Hoşuna gitse de gitmese de o bana ait.

Barmene bir viski daha getirmesini işaret ediyorum - dördüncü ya da beşinci viskim, sayısını unuttum. Bakışlarım kalabalığın üzerinde geziniyor, yüksek profilli Hükümdarları ve zengin Hükümdar Ortaklarını görüyorum. Birbirlerine karışmalarından, ayaküstü konuşmalarından nefret ediyorum.

İnsanları öldürüyorum; onlarla konuşmuyorum.

Parti uzadıkça uzuyor, müzik ve kahkahalar sinirlerimi bozuyor. Yeni evcil hayvanımı hiçbir yerde bulamıyorum ve onu yanımda durması için geri sürüklemek istiyorum.

Spencer yanımdaki tabureye kayıyor, kendine bir içki koyarken kaşlarını çatıyor. Bana doğru bir zarf itti.

"Sadece düşünün. Ne demek istediğini anladın. Devam etmene gerek yok," diye mırıldanıyor, her kelimesinden hayal kırıklığı damlıyor.

Zarfi yırtıp açtım. Egemen evlilik fesih belgeleri. Soğuk, mizahsız bir kahkaha boğazımı tırmalıyor.

"Hiç şansın yok."

Kağıtları titreyen mumun üzerinde tutarken çenesi sıkılıyor. Kenarları kıvrılıyor, kararıyor, yanıyor.

"Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm." Bakışlarını bir sırtışla karşılıyorum.

"Babana Ölüm Tahvili hedefinin kim olduğunu sordun mu?" Gözlerindeki şaşkınlık titreşimi bana her şeyi anlatıyor.

"Hayır... ama-"

"Marco DeLuca." İsmi ona çarpmasına izin verdim ve yüzündeki rengin akmasını izledim. Conrad bu detayı gizli tutuyordu ama şimdi Spencer bir araya getiriyor. DeLuca sadece güçlü biri değildi, onu öldürmek yeraltı dünyasında bir gelgit dalgası yarattı ve intikam geliyor.

"Neden-"

Viskimin kalanını bir dikişte içiyorum. "Babana sor," diyorum arkamı dönmeden önce.

Rory'den hâlâ iz yok. Gözlerim onun yerine, ilgi odağı olan ve tipik küstahlığıyla kalabalığın üzerinde çalışan Conrad'a takılıyor. O lanet gülümsemesi yakında yüzünden silinecek.

Eve yaklaştığımda Alicia yoluma çıkıyor, dar kırmızı elbisesi göğüslerini zar zor kapatıyor ve parfüme boğulmuş gibi kokuyor.

Onu burada görmek bir sürprizdi, Conrad'la evli olduğunu öğrenmek ise daha da büyük bir sürprizdi. Görevlere gömülmüştüm, kimin kiminle evlendiği bir yana, Doğu Yakası'nın dramını bile umursamayacak kadar meşguldüm.

"Konuşabilir miyiz?" Elini göğsümde gezdirerek yaklaşırken sesi boğucu bir ton taşıyor.

"Hayır."

"Eski günlerin hatırına bana karşı daha nazik olmanı umuyordum," diye mırıldanıyor.

"Tartışacak bir şeyimiz yok." Onu iterek geçiyorum ve o da beni durdurmak için umutsuz bir çabayla kolumu tutuyor.

"Buna pişman olacaksın."

Etrafımda dönüyorum, yüzlerimiz santim aralıklı.

"Benimle taşak geçme Alicia. Boğazını kesmekte tereddüt etmem." Yüzünün rengi soluyor ve gözle görülür bir şekilde sarsılarak sertçe yutkunuyor. Ona son bir uyarı bakışı atarak uzaklaşıyorum.

Konuklar azalırken ve grup toparlanırken, evin yan tarafına doğru ilerliyorum. İşte o zaman onu gördüm.

Arka verandada oturuyor, gelinliği basamaklardan taşıyor. Beni fark etmiyor; başı kollarının üzerinde, tamamen hareketsiz.

"Burada işimiz bitti. Benimle eve geliyorsun."

Konuşmuyor. Nefes alış verişisi sabit. Uyuyor mu? Beni görmezden mi geliyor? Her iki durumda da, bu beni rahatsız ediyor.

Kolunu tekrar kavrayıp onu dikleştiriyorum.

"Hey!" diye beni geri itiyor.

"Burada işimiz bitti dedim."

"Teyze!" İki küçük kız koşarak bahçeye giriyor ve doğruca Rory'ye yöneliyor. Kollarını ona doluyorlar ve o da onlara sarılırken gülümsüyor.

"Merhaba, küçük kızlar," diyor usulca, onları kendine yakın tutarak.

"Annem taşınacağınızı söyledi. Hâlâ yatıya kalabilir ve çay partileri yapabilir miyiz?" diye soruyor mavi gözlü bir kız.

Rory'nin gülümsemesi kaybolur ve çenesi gerilir.

"Tabii ki yapabiliriz." Gülümsemeye zorluyor. Gözlerindeki acıyı görebiliyorum, beni hazırlıksız yakalıyor. Bu beklenmedik bir duygu, nefret ediyorum.

"Gidelim," diye homurdanıyorum, kolundan tutup onu kızlardan uzaklaştırıyorum. Rory onlara zayıf bir gülümseme veriyor ve beni takip ediyor.

"Onlar benim yeğenlerim," diye

mırıldanıyor. "Ve?" Hiç

umursamadan söylüyorum.

"Hiçbir şey," diye tersledi, sesi zehirle doluydu. "Arabayı kendim

kullanabilirim." "Hayır. Griffen arabayı geri götürecektir. Benimle geleceksin."

Kaşlarını çatı

Yolcu kapısını açtığımda derinleşiyor. Biniyor, gelinliği yolcu koltuğuna yayılıyor. Öldürücü bakışlarını takdir ederek kapıyı kapattım.

Dün tüm eşyalarını topladım ve malikanemin doğu kanadına taşıdım. Bir çıkış hariç, ihtiyacı olabilecek her şeyle donatıldı. Kaçamayacağından emin olmak için her yere kameralar yerleştirildi. Bu da yetmezse, onu içeri kilitleyeceğim. Vücuduna ve itaatine sahip olacağım.

Evin önüne geldiğimizde, devasa taş yapı solan ışıktaki heybetli bir şekilde beliriyor. Rory pencereden dışarı bakıyor, gözleri kocaman. Demir kapılar sallanarak açılıyor ve ben arabayı garaj yoluna çekiyorum.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum, arabadan inerken.

Kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor. Ev personeli dışarıda bekliyor ama onu tanıştırmadan yanlarından geçip gidiyorum. Kimin kim olduğunu kendi bulabilir.

Fuayeye kadar arkamdan geliyor. Kane'in yakası koridorda hızla ilerlerken şingirdiyor, tırnakları yeri kazıyor. Ona yaklaşırken kuyruğunu sallayarak durdu.

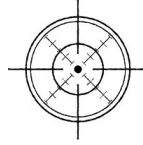
"Merhaba, yakışıklı çocuk." Diz çöküyor, eliyle tüylerini düzeltiyor. "Köpeğin çok güzel." Sesi alçalıyor, yumuşak, neredeyse şakacı.

İyi mi? Kane iyi falan değil. O bir katil. Boğazını parçalamasın diye onu sayısız kez kilitledim. Griff'in ona dokunmasına bile izin vermiyor.

"Adı ne?" diye soruyor, parmakları sırtındaki çıkıntıyı okşarken. "Kane."

Kuyruğunu sallıyor, lanet bir ev hayvanı gibi onun eline yaslanıyor. Hırlama yok. Diş yok. Tehdit yok.

Ona ters ters bakıyorum. Benden başka herkesten nefret eden, bölgeci bir piç. Yine de burada, zavallı bir fino köpeği gibi onun ilgisini yiyor.

RORY

EV ÇOK BÜYÜK; mermer zeminler, kristal avizeler ve antika mobilyalar zenginliği haykırıyor. İnkâr edilemeyecek kadar güzel ama bir ev gibi hissettirmiyor. Soğuk bir boşluk var.

Burada yaşamasına şaşırdım. Süslü şeylerle dolu kocaman bir ev isteyecek birine benzemiyor. Ama yine de, hiçbir şey bilmiyorum

Onun hakkında.

Ve böyle bir arzum da yok.

Onu büyük merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum, tablolar ve süslü mobilyalara bakıyorum. İkinci kat da aynı şekilde lüks, pelüş halılar ve pahalı antikalar var. Bir çift kapıyı açıyor ve içeri giriyor. Oda büyük, sayvanlı devasa bir yatak ve bir şömine var.

Dolaba doğru yürür ve onu açar. "Bütün eşyaların burada. Kullanabileceğin iki odan daha var ve birbirlerine bağlılar." Ses tonu sanki hava durumunu tartışıyormuşuz gibi rahat.

Artık dayanamıyorum. Düşün, taşınma, her şey. Ben bittim.

Sınırıma ulaştım.

O kadar yorgunum ki çığlık atabilirim.

"Senden nefret ediyorum." Sesim sessiz ama ölümcül. "Bunu bilmeni

istiyorum." Onun cevap vermek chuckle yapar Ben Hasta."The

hissetmek o Karşılıklı,

Prenses." Sırıttırıyor ve dolabın kapısını kapatıyor. Bana doğru adım atarken gözlerindeki karanlık açıkça belli oluyor. Bundan zevk alıyor, hayatımı mahvetmekten zevk alıyor.

"Benden ne istiyorsun lan!" Çığlık atıyorum, duygularım sonunda dışarı dökülüyor. "Bugünün benim için ne anlama geldiği hakkında bir fikrin var mı? Benden ne aldın?"

"Umurumda bile değil."

"Siktir git."

"Oh, güven bana. Yapacaksın. Ben istediğim

zaman." "Seni asla becermeyeceğim."

Dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor. Birkaç adım ötede duruyor, bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, her ayrıntıyı içiyor. Bu sinir bozucu.

Beni çıplak hayal ediyormuş gibi bakan pek çok erkek oldu ama hiçbiri beni bu kadar savunmasız hissettirmemişti...

Çok korkmuştum.

Yaklaştığında, yakınlığı beni ürpertiyor.

Üzerimde yükseliyor, takım elbisesinin altında kasları esniyor. O kadar yakın ki nefesini tenimde hissedebiliyorum ve bedenim titriyor.

"Arkanı dön."

Başımı sallıyorum. Kabaca boynumu tutuyor ve beni arkamı dönmeye zorluyor. Onun sert tutuşu altında yaka derime batıyor. Beni öne doğru iterek yatağın ayak ucuna doğru eğiyor.

"Bırak beni!" Elini boynumdan çekmeye çalışarak çığlık atıyorum.

Parmakları hoyratça elbisemin düğmelerini çekiyor ve ben onun altında çılgınca çırpınıyorum. Kumaş düşüyor, ayaklarımın dibinde birikiyor. Askısız bir sütyen ve külotla kalıyorum ve beni yataktan dik bir şekilde kaldırırken boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Ne yapacaksın şimdi bana tecavüz mü edeceksin?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor, nefesi kulağıma değiyor.

"Yapabilirim. Ve sana yapabileceğim diğer şeylerle kıyaslandığında bu bir merhamet olurdu."

Ona karşı koyuyorum ama faydası yok. O çok güçlü ve ben direndikçe onun tutuşu daha da sertleşiyor.

Eğiliyor ve kulağıma doğru nefes alıyor, "Çok açık konuşayım." Eli enseme kavriyor, saçlarımı çekiyor ve boynumu ortaya çıkarıyor. "Eğer kaçmaya çalışırsan, seni yakalarım. Kaçmaya çalışırsan, seni bulurum. Ve eğer başka bir adamla yatarsan, onu öldürürüm. Ve sana izletirim."

Onun tehditlerinden bıktım. Bitti.

Kafamı geriye atıyorum, kafatasımın çenesine çarpışını hissediyorum. Acı içimden geçerken dişlerimi sıkıyorum. "Siktir git!" Onunla yüzleşmek için döndüm.

Geldiğini görmüyorum, sadece eli yüzüme değdiğinde acıyı hissediyorum.

Tokat beni yere düşürdü. Nefesim kesildi, avuç içim yanağıma bastırdı. Gözlerim akmayan yaşlarla doluyor. Bunun inanmıyorum.

Saçlarımdan bir avuç tutarak beni kabaca yerden kaldırıyor. Çılgılık atıyorum, acı kafa derimi kavuruyor. Beni omzunun üzerinden atarak yatak odasından çıkardı ve koridorun sonuna kadar taşıdı.

"Bırakın beni!" Bacaklarımı tekmeleyerek çılgılık atıyorum.

Merdivenlerden iniyor, yüzümü sırtına bastırıyor. Bağırıyor ve küfrediyorum, çırpınıyor, pençeliyor ve ısırıyorum ama o durmuyor.

Bir kapıyı açıyor ve beni karanlığa boğuyor. Yere yığılıyorum, ellerim ve dizlerim soğuk betona sürtünüyor. Kapı arkamdan çarpıyor, ardından kilidin kusursuz tıkırtısı geliyor.

Ben körüm. Tamamen kör. Panik boğazıma kadar tırmanıyor ve herhangi bir yön belirtisi bulmak için çılgınca duvarları yokluyorum. Nefesim kesik kesik geliyor, kalbim güm güm atıyor. Hava yoğun, boğucu ve karanlık etrafımı sarıyor.

"Eğer bir velet gibi davranacaksan, burada kalacaksın." Sesi kapıdan içeriye doğru gürliyor.

Yumruklarımı duvarlara vuruyorum, çığlıklarım soğuk betondan sekiyor. Boğazım yanana kadar, ellerim ağrıyana kadar, geriye kalan tek ses nefesimin kesik kesik kesilmesi olana kadar çığlık atıyorum.

Dakikalar, saatler - hepsi sonsuz bir hiçlik içinde bulanıklaşıyor. Vücudum sonunda pes ettiğinde duvara yığılıyorum, soğuk tenimden sızıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken her nefesim titriyor.

Uykuya daldığımı hatırlamıyorum ama uyandığımda hava hâlâ karanlıktı.

Işık yok. Ses yok. Sadece boğucu bir siyahlık ve soğuk betonun içime bastırmasından dolayı vücudumda kemiklere kadar işleyen bir ağrı. Kilit tıkırdıyor.

Donup kalıyorum. Kalbim duruyor ve nefesimi tutup bekliyorum.

Kapı açılıyor ve koridordan gelen ışık beni kör ediyor. İrkiliyorum, yüzümü kapatıyorum, başıma ağrı giriyor. Gözlerim alıştığında, kapı aralığındaki figürü seçebiliyorum.

"Gel." Sesi soğuk ve duygusuz. Savaşmak istiyorum. Çığlık atmak. Yüzüne tükürmek. Ama karanlığın, duvarları tırmalayarak geçirdiğim saatlerin anısı beni susturuyor.

Kendimi yukarı itiyorum, bedenim titriyor, her hareketim yavaş ve acınası. Kolumu acı verici bir şekilde kavırıyor ve beni ileri doğru sürüklüyor. Ona karşı koymuyorum, koyamıyorum. Çok yorgunum, çok ağrım var.

Beni koridordan aşağıya, merdivenlerden yukarıya ve beni sürüklediği odaya sürüklüyor. Bıraktığı anda tökezliyorum ve kendimi bir sandalyenin kenarında yakalıyorum.

"Duş al. Giyin. Sonra yemek yiyebilirsiniz." Cevap vermedim. Ona bakmıyorum.

Nefret. Öfke.

Umutsuzluk. Hepsini hissediyorum.

CHAPTER 12

AXE

T Duş suyu sırtıma çarpıyor, sıcaklık tenimi haşlıyor. Ellerimi fayansa dayayıp başımı eğdiğimde buhar havayı yoğunlaştırıyor. Bodrumda geçirdiği gecenin üzerinden iki gün geçti, iki gün, ve yemek yemedi, yatak odasından çıkmadı.

Her iki gece de evin içinde yankılanan çığlıklarla beni uyandırdı. İlk seferinde hala uyuduğunu fark etmem bir anımı aldı. Çığlık güvenlik monitöründen geliyordu ve yatakta uyuyan, kabus gören oydu. Dün gece de aynıydı. Aynı üzücü çığlık. Yüzünde aynı dehşet ifadesi vardı. Avazı çıktığı kadar *anne diye* bağıırıyordu. Neredeyse içeri giriyordum. Ama odamda kalıp monitörden izledim. Sonunda sakinleşti, kabus geçti.

Gün ışığı da farklı olmadı. Onu kameralardan izledim, hareketleri yavaştı - eğer hareket ediyorsa bile. Tuvalet kısı bir yolculuk. Yatağa dön. Aramalarını ve mesajlarını görmezden gelmek rutin hale geldi.

-Neredeyse gülünecek bir şey. Eninde sonunda ortaya çıkmak zorunda kalacak.

Onu bıçakla boşalttığım geceyi düşünmeden edemiyorum. Ne kadar sıkı ve ıslaktı. Çıkardığı sesler ve vücudunun titremesi. Görüntü beynime kazındı, beni deli gibi saplantılı yapıyor. Ne kadar mastürbasyon yaparsam yapayım etkisinden kurtulamıyorum. Acınası bir durum.

Elimi gövdemden aşağı kaydırıyorum ve kaya gibi sertleşmiş shaftımı sarıyorum. Altımda kıvrılırkenki görüntüleri aklımdan geçiyor, inlemeleri kafamın içinde yankılanıyor. Kendimi okşuyorum, elim aşağı yukarı pompalıyor, sürtünme içime zevk sarsıntıları gönderiyor.

Dizlerinin üzerinde, ağzı sikimin etrafına sarılmış görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. İnliyorum ve elimi saçlarına atıyorum, mavi gözleri kocaman açılıyor. Boğazına yumuluyorum ve o da tıkanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Hoşuna gitti mi, küçük siren?"

Başını sallayarak inliyor. Çekiyorum ve tekrar içine giriyorum, sikim boğazının arkasına çarpıyor. Emiyor ve yalıyor, beni daha derine ve daha derine götürüyor. Elim daha hızlı ve daha hızlı vuruyor.

"Oh, ," diye homurdanıyorum, fayansa yaslanıyorum, içimdeki basınç artıyor Ben.

Beni sertçe emiyor, dili sikimin başının etrafında dönüyor. Çenesinden aşağı salya damlıyor ve yanakları çukurlaşmış.

"İyi bir kız gibi sikimi al." Ağzını sikerken saçlarını kavrayışım sıklaşıyor, sikim içine girip çıkıyor.

Çok yaklaştım; nefesim kesildi.

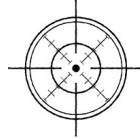
"Kahretsin," diye homurdanıyorum ve taşaklarım sıklaşıyor, içim ısınıyor.

Spermier havaya fişkırıyor, duş duvarından aşağı damlıyor. Orgazm yoğun, zevk dalgalar halinde içime yayılıyor. Kendimi pompalıyorum, zonklayan sikimden her damla döl sağıyorum.

Suyu kapatıyorum ve bir havlu kaparak dışarı çıkıyorum. Aynadaki buğuyu siliyorum ve kendime bakıyorum.

Sadece onu becermeliydim, sistemimden çıkarmalıydim. Onu parçalara ayırıp işimi bitirmeliyim. Ama tadına bakmak yetmez. Onun hepsini istiyorum. Her santimini. Her nefesini. Vücudunu, teslimiyetini, lanet ruhunu.

O zaman onu kıracağım.

ÜÇ GÜN.

Bu yataktan hiç kalkmadım.

Midem boş, boğazım kuru ve başım zonkluyor.

Yeğenlerimin bugün bale resitali var. Onlara orada olacağıma söz verdim. Telefonum mesajlarla ve Spencer'ın cevapsız aramalarıyla dolup taşıyor ama hepsini görmezden geliyorum.

Sürekli vızıltı beni çileden çıkarıyor.

Herkesin hayatı devam ederken benimki gıcırdayarak durdu.

Kapana kısılmış. Sıkışmış. Kendi kabusumda bir mahkum.

Elbette bu oda kocaman, yatak yumuşak ve pelüş ama benim değil. Uğruna kışımı yırttığım evim ya da kurmak için savaştığım hayatım değil.

Bu ev yabancı, mobilyalar yabancı ve sessizlik boğucu geliyor. Hiç bu kadar umutsuz ve çaresiz hissetmemiştim. Annemin öldüğü günden beri. Şimdi, bir kâbus döngüsü içinde sıkışıp kaldım, uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum ya da hiçbir şey yapamıyorum.

Bu duygudan nefret ediyorum. Kapana kısılmaktan nefret ediyorum.

Perdeler kapalı ama güneş içeri ve parlaklığıyla gözlerime batıyor. Kane yatağın ayak ucuna kıvrılmış, koca kafasını patilerinin üzerine koymuş.

Şu anda gerçek gibi hissettiren tek şey o. İlk gece kapıda sızlanıp tırmaladığını duyduğumda onu içeri aldım. Şimdi, o benim gece arkadaşım.

Bu cehennem çukurundan çıkmam gerek. Ben zavallı bir kurban değilim.

Kararlı bir itiş kakışla kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum ve duşa doğru ilerliyorum. Sıcak iyi hissettiriyor, sertliğin bir kısmını yatıştırıyor.

Duştan sonra üzerime bir havlu sarıyorum ve aynanın karşısına geçiyorum. Saçlarım dağınık, tenim solgun ve bodrumdan gelen morluklar cildimde çiçek açmış. Kolumda betonun beni sıyırdığı yerde kötü bir kesik var.

Ben böyle biri değilim. Kurban olmayı reddediyorum, ne onun için, ne de başkası için. Axel Hawthorne beni yıkamayacak.

Saçlarıma fön çekiyorum ve eskiden olduğu gibi omuzlarıma düşene kadar tarıyorum; pürüzsüz ve hacimli. Makyaj yapmak için acele etmiyorum; kapatıcı, allık ve maskarayı savaş boyası gibi sürüyorum. Mükemmel görünmem, eski halimin bir parçasını geri kazanmam gerekiyor.

İşim bittiğinde, bej renkli geniş paçalı bir pantolon ve karın kaslarımı ortaya çıkaran ve kalçalarımın kıvrımlarını vurgulayan kırpılmış ipek bir bluz giyiyorum.

Sonra dolaba doğru yürüyorum ve bir çift altın rengi bantlı topuklu ayakkabı alıyorum. Bu kıyafet mükemmel ve özgüvenimi artırmak için tam da ihtiyacım olan şey. Çürükler gizlenmiş ve hatırladığım Rory Valentine gibi görünüyorum - boynumdaki iğrenç metal tasma hariç.

Derin bir nefes alarak koridora çıktım. Kane geliyordu.

Alt kata inip hapishanemi keşfediyorum.

Zayıf ışık pencerelerden süzülüyor ama zeminde uzanan gölgeleri yumuşatmak için hiçbir şey yapmıyor. Arka pencerede duraklıyorum. Güneşin altında parıldayan bir havuz, sık bir orman duvarıyla çerçevelenmiş.

Evin içinde yürürken, zenginliği görmezden gelmek imkansız - enfes tablolar, cilalı heykeller. Ama her şey çok soğuk ve boş geliyor, bir evden ziyade bir sergi salonu gibi. Burası güzel olabilir ama lanet bir anıt mezar. Tıpkı beni buraya getiren adam gibi.

Ana katta, telefonum Spencer'dan gelen bir başka mesaj telaşıyla çalıyor. Ona orada olacağıma dair güvence veriyorum ve diğer mesajlarını görmezden geliyorum. Ben bu yaldızlı hapishanenin labirentinde gezinirken Kane kuyruğunu sallayarak yanımda koşturuyor.

Sonunda mutfığa giriyorum: şık, modern ve aşırı parlak. Beyaz dolaplar, siyah granit tezgahlar, paslanmaz çelik aletler, akla gelebilecek her türlü alet. Ortada devasa bir ada, akla gelebilecek her türlü yiyecek ve içeceklerle dolu birden fazla buzdolabı ve bir duvara hakim olan büyük bir şömine var. Yemek masası küçük bir orduyu rahatlıkla ağırlayabilir.

"Bayan Hawthorne." Bir kadın sesi beni ürkütüyor. Daha yaşlı, kısa siyah saçlı ve sıcak kahverengi gözlü. "Ben Rosa. Size yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

"Lütfen bana Rory de." *Bayan Hawthorne mu?* Bu hayatta değil.

İtalyan aksanını fark ettim ve paslanmış İtalyancamla İtalya'nın neresinden olduğunu sordum.

"Di che parte d'Italia sei?"

Rosa'nın gözleri açılıyor, sonra gözlerine ulaşan bir gülümsemeyle aydınlanıyor. Beni sıcak bir kucaklamanın içine çekiyor ve ailesinin Milano'dan geldiğini açıklıyor. Bana mutfağı gezdirirken hikayelerimizi paylaşıyoruz.

Annem İtalya'ya bayılırdı. Venedik'te bir villası vardı ve akıcı bir şekilde İtalyanca konuşurdu. Çocukken her yazı orada geçirir, dili ve kültürü içime çekerdim. Rosa benimle sohbet etmekten memnun görünüyor ve onun arkadaşlığı hoş bir dikkat dağıtıcı.

Yıllardır Hawthorn'larla birlikte ve onların çok iyi biliyor. Axe'ın hikayesiyle ilgilenmiyorum ama ailenin geri kalanı? Merakımı cezbediyor.

"İtalyanca biliyor musun?" Derin bir ses beni irkiltti ve Griffen'i kapı aralığında dikilirken bulmak için döndüm. Onu düğünde fark etmişim; çift gördüğüme yemin edebilirdim. O ve Axe birbirlerinin aynadaki görüntüsü gibiler ama Axe daha iri yarı ve daha çok dövmesi var. "Bu beklenmedik bir şey. Ben Griffen, Axel'in kuzeniyim." Göz kırptı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

Rosa onun dağınık Hawthorne olduğuna dair İtalyanca bir şeyler mırıldanıyor, ben de kahkahamı bastırıyorum.

"Rory," diye tanıtıyorum kendimi, onu ölçüp .

Beklemediğim rahat bir havası var; dağınık kahverengi saçları, dağınık yüzü ve kaslı vücudunu gösteren rahat siyah tişörtü ve joggers'ı var.

Başka bir Hawthorne mu? Evet. Ama Griffen Axe'dan daha cana yakın görünüyor.

"Peki, başka ne gibi sürprizler saklıyorsun?" Rosa dışarı çıkıp bizi yalnız bırakırken şakacı sırıtışı neredeyse bulaşıcı.

"Sanırım bunu öğrenmen gerekecek," diye omuz silkerek cevap veriyorum.

Mırıldanıyor, gözleri açıkta kalan karnımda geziniyor. "Sanırım bu hoşuma giderdi." Tezgâha yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor.

"Bir Hawthorne için o kadar da kötü değilsin," diye takılıyorum. "Burada mı yaşıyorsun?"

"Ben yaparım. Görevler arasında misafir odalarından birinde kalıyorum. Çok uygun." Kolay cazibesi beni hazırlıksız yakalıyor, mizahı beklemediğim bir yerden sızıyor. Kuzenine kıyasla Griffen tam bir nefes gibi.

Saate bakıyorum, hayal kırıklığı içime işliyor.

Kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

"Saatin kaç olduğunu fark etmedim," diyorum gülümsemeye çalışarak. "Bir aile etkinliğine geç kaldım. Arabamın anahtarlarının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Axe'da var," diyor eğlenerek. Bu düşünce karşısında kaşlarımı çatıyorum. Başını sallayarak gülüyor. "Odası üçüncü katta, soldaki son kapı seti. İyi şanslar."

"Teşekkürler," diye mırıldanarak merdivenlere doğru ilerliyorum. Uzun koridorun sonunda iki büyük çift kapıyla karşılaşıyorum.

Derin bir nefesle kapıyı çaldım. Midem sıkışıyor ve sertçe yutkunuyorum.

"Axe!" diye seslendim. İçeride bir hareket var ama yanıt yok. "Geç kaldım. Arabamın anahtarlarının nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

Kapı açılıyor ve Axe'ın göğüs kafesinde Sovereign damgası ve çok sayıda dövmesi olan yontulmuş göğsü ortaya çıkıyor. Onu ilk kez gömleksiz görüyorum.

Kollarını kavuştururken kasları dalgalanıyor, bronz teni koyu mürekkeple tam bir tezat oluşturuyor. Bakmamaya çalışıyorum ama sert karın kaslarını ve V şeklinde kesilmiş kaslarını görmezden gelmek çok zor. Aval aval bakma dürtüsüyle ve aynı anda suratına yumruk atma isteğiyle savaştığım zorundayım.

"Ne?"

"Araba. Anahtarlar." Tavrından rahatsız olarak dişlerimi sıktım. "Geç kaldım."

Kapının pervazına yaslanmış, gözleri vücudumda geziniyor, göbeğimde biraz fazla uzun süre kalıyor. Açıkça gözlerini bana dikmesi onu tokatlamak istememe neden oluyor.

"Güzel kıyafet." Gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Ben de karşılık olarak ters ters bakıyorum. "Nereye gidiyoruz?" diye soruyor kayıtsızca.

"Hiçbir yere gitmiyoruz," diye . "Ben . Sen davetli değilsin."

"Öyle mi?" Aramızdaki boşluğu kapatıyor. Çok yakın, nefesi yüzümü sıyrıyor. Ürkmemi, sinmemi istiyor ama benden bunu beklemiyor. "Ya ben giderim, ya da sen gitmezsin."

"Peki," diye mırıldandım, tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordum.

"Ben kullanırım," diyor geri çekilerek. "Ama bunu hak etmen gerekecek." Çenem sıkıştı ve gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaştım. "Nasıl?" Gözleri benimkilere kilitleniyor, gerilim yoğun.

"Koridorun sonuna kadar yürü ve sürünerek bana gel. Sonra ." "Sürünmek mi?" İnanamayarak kekeledim.

"İyi bir evcil hayvan gibi sürün."

Öfke ve aşağılanma içimde kabarıyor. Tam ona siktirip gitmesini söyleyecektim ki, farkına vardım. O da diğer hükümdarlar gibi. Güce aç. Kontrolcü. Kendi önemine takıntılı. Ve bu manipüle edilebilir.

Kontrolün onlarda *olduğunu hissettirirseniz* her hareketlerini manipüle edebilirsiniz. Sirenlerin yaptığı da bu. Müşterilerim bunun için para ödüyor. Her fantezileri ve arzuları yerine getirilir. İşimde çok iyiyim ve onun hiçbir fikri yok. İnsanları istedikleri şeye inandırırım ve bu pislik de bir istisna değil. Onu her şeye inandırabilirim.

İtaatkâr, itaatkâr seks bebeği rolünü oynayabilirim. Ne olmamı isterse o olabilirim. Yalan söyleyebilir, kandırabilir ve kontrolün onda olduğunu düşünmesini sağlayabilirim. Ama kontrol onda değil. Kontrol bende.

Rol yapmak en iyi yaptığım şey.

Başka bir şey söylemeden koridorun sonuna doğru ilerliyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atarak onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yüzünde meydan okuma ve beklenti karışımı bir ifade vardı.

Yere düşmesine izin vermeden önce pantolonumun fermuarını acı verici bir yavaşlıkla açıyorum. Dışarı çıkıyorum, kenara itmek için biraz itiyorum. Gözleri beni hiç bırakmıyor ve çenesindeki gerginliği yakaladığımda dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşiyor.

Sonra, bluzumun alt kısmını kaldırıp başımın üzerine çekiyorum ve bir kenara atıyorum. Sadece topuklu ayakkabılarım, külotum ve sütyenimle kaldığımda, ellerimi baştan çıkarıcı bir şekilde vücudumda gezdiriyor ve göğüslerimde oyalanmalarına izin veriyorum.

Bakışları her hareketi takip ediyor ve neredeyse nefesinin hızlandığını hissedebiliyorum.

Bu bir oyun ve ben sadece oynamıyorum, kazanıyorum.

Büyüyen ereksiyonu karşısında bir gülümsemeyi bastırmak zorunda kalıyorum. Sonra, elimi alaycı bir şekilde külotumun bel bandına daldırıyorum ve yavaşça kalçalarımın aşağı kaydırarak ayaklarımın etrafında toplanmasına izin veriyorum.

Dili dudağını ıslatmak için dışarı fırlıyor ve gözleri - karanlık, aç - ölü bir haberci. Bunu saklamak için boktan bir iş yapıyor. Axe her zaman istediğini elde eden bir tip ve şu anda benim için yanıp tutuşuyor.

Ustaca bir hareketle sütyenimi çözüyorum. Karşısında çıtırçıtlak dururken, güç değişimini neredeyse tadabiliyorum. Çenesi sıkılmış, yumrukları kıvrılmıştı.

Dört ayak üzerine düşüyorum, koridorda yavaşça sürünmeye başlarken göz temasını sürdürüyorum. Kalçalarım her hareketimde sallanıyor, göğüslerim de onlarla birlikte zıplıyor. Bu oyunu daha önce de oynamıştım - dayanamadığım erkekleri eğitmek,

Çılgılık atmak istediğim her şeyi gizleyen bir gülümseme takınıyorum. Bu da farklı değil. Dokunuşu iğrenç değilmiş gibi davranacağım. Bu çok yanlış hissettirmiyormuş gibi davranacağım.

Yaklaştıkça tenim sıcaktan kızarıyor, bakışlarının yoğunluğu karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Sonunda ona ulaştığımda diz çöküp başımı arkaya eğiyorum ve sinsi bir gülümsemeyle gözlerimizi kilitliyorum.

Dudağımı ısırduğımda gözleri açılıyor, nefesi kesiliyor. Yüzündeki şok ve arzu karışımı heyecan verici.

Uzanıyorum, elim yavaşça uyluklarında geziniyor, dokunuşumla kaslarının gerildiğini hissediyorum. Teninin sıcaklığı parmaklarımın arasından yayılıyor. Birden saçlarımın arkasından tutup beni yukarı çekiyor, kontrolü daha da azalıyor.

Göğüslerim onun çıplak göğsüne bastırıyor ve diğer eli belimi sarıyor, parmakları tenimi kazıyor.

"Ne yapıyorsun, küçük siren?"

Ona sinsi bir sırıtış atıyorum ve parmağımı kaslı göğsünde gezdirerek dövmelelerinin karmaşık çizgilerini takip ediyorum.

"Sadece sürüşümü kazanıyorum," diye mırıldanıyorum, saçımı tutuşunun karşılık olarak sıkılaştığını hissediyorum. Elimi karın kaslarından aşağı kaydırarak kaslarının V çizgisini takip ediyorum ve dokunuşumun altında seğirdiklerini hissediyorum. İnliyor; alçak, ilkel ve tam da beklediğim gibi.

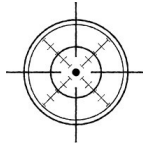
Ama ben daha fazla zorlayamadan eli bileğime dolanıyor ve beni durduruyor. "Bana sürünmemi söyledin," diyorum kirpiklerimi masumca kırıştırarak.

Burun delikleri alevlendi, tutuşu artık morarıyor.

Yüce Azrail'in ayağı mı kayıyor?

"Giyin." Beni itip kakarken emir keskin ve öfkeli bir şekilde çıkageldi. Sendeleyerek geri çekiliyorum ve o da dönüp odasına giriyor.

Axel Hawthorne için çırpılıp süründüğümü bildiğimden gülümsemem kısa sürdü. Ama yüzündeki şoku ve vücudumun onun üzerindeki etkisini görmek buna değdi.

AXE'in BMW'si otoyolda kükreyerek ilerliyor, şık ve hızlı. Üzerinde siyah bir kot pantolon kaslarına yapışan beyaz bir tişört var.

İstemeyerek de olsa iyi göründüğünü kabul ediyorum.

Ama ona hayranlık duymak enerji kaybı. O lanet olası bir pislik.

"Ee," diye sessizliği bozdu, "nereye gidiyoruz?"

"Bir bale resitali."

"Bale resitali mi?" Sesindeki eğlence beni rahatsız ediyor. Direksiyonu kavrarken pazuları esniyor, kaslarının üzerinde dövmelemler uzanıyor.

Beni lanet bir zindana attı ve ona doğru süründürdü, ama işte buradayım, kaslarıyla dikkatim dağıldı.

Aynaya bakıyorum ve metal yakayı görüyorum. Bugün ailemle yüzleşmek istemiyorum. Sorular, bakışlar, Axe ve benim hakkımdaki fısıltılar... Hepsinden kaçınmayı tercih ederim. Yakayı balıkçı yaka bir kazak ya da eşarpla gizleyebilirdim ama Haziran ayındayız ve dışarıyı kavurucu. Çürükler çoğunlukla gizli ama yakayı görmezden gelmek imkansız.

"Ne?" Bana bakıyor, belli ki sinirlenmemden hoşlanıyor. "Bu aptal tasmayı çıkarmak istiyorum."

"Hayır. Sen benimsin. Üstünde kalacak."

"Kaçırdığınız tüm kadınları bodrumlara mı atıyorsunuz?" Ona ters ters bakıyorum. "Yoksa ben özel miyim?"

"Rory," diye homurdanıyor, direksiyonu sıkıca kavıyor, "başka olsaydın ölmüş olurdun. Ben dalga geçmem. Beni sına. Ve o tasmayı bir daha sorarsan, bodruma geri dönmüş olmayı dilerdin. Sen benimsin. Hikayenin sonu. Alış buna."

"Beni bir hayvan gibi tasmalı tutamazsın."

"Tutabilirim. Ve tutacağım."

Tehdidi beni korkutmuyor ama onu daha fazla kışkırtmak istemediğim için sessiz kalıyorum. İhtiyacım olan son şey yeni bir kavga. Şu anda önemli olan tek şey yeğenlerimle vakit geçirmek.

Nihayet mekâna vardığımızda Spencer'ı hemen fark ediyorum. Dans akademisinin fuayesi ebeveynler ve çocuklarla dolup taşıyor.

"Rory Teyze!" Tiz, tiz bir ciyıklama sesi gürültüyü yarıyor.

Yeğenlerim bana doğru geliyor, pembe tütöleri her adımda zıplıyor. Kendilerini kollarıma atıyorlar ve ben de yüzümü yumuşak saçlarına bastırarak onlara sıkıca sarılıyorum.

"Ah, kızlar," diye mırıldanıyorum, sanki aklımı başımda tutan tek şey onlarmış gibi sıkıyorum onları. "Benim küçük balerinlerim."

"Geldiniz!" diye hep bir ağızdan haykırıyorlar, heyecanları taşıyor.

"Söz , değil mi?"

Spencer yanıma geliyor, gözleri Axe'ın üzerinde zorlukla kontrol altına alınmış bir düşmanlıkla deliniyor. Koyu mavi gözleri endişeyle bulutlanmış bir halde beni kucaklıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kulağıma.

"İyiyim," diye yalan söylüyorum, gülümsemeye zorlayarak. Bilmiş bakışları bunu yutmadığını gösteriyor. Yeni kocanızın düğün gecenizde sizi bir bodruma kilitletiğini nasıl açıklarsınız?

"Tatlım," diyor babam, yanıma gelip beni kollarına çekiyor. "Burada olduğun için çok mutluyum." O kadar sıkı sarılıyor ki, sanki bırakırsa kaybolacağımdan korkuyor.

CHAPTER 13

AXE

C Onrad bana ölümcül bir bakış fırlatıyor ve Rory'yi sanki onu olacaklardan koruyabilecekmiş gibi omuzlarından kavırıyor. Alicia onun arkasında duruyor, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var.

Onu onunla görmek içimde karanlık bir şeyler uyandırıyor. Rory'den çok az büyük ve aramızdaki bok derinlere iniyor - yıllarca süren husumetin üzerine inşa edilmiş nefret katmanları.

Rory'nin yeğenleri ellerini çekerek onu uzaklaştırıyor. Conrad'ın işi başından aşkın, sert takım elbisesi ve kravatı onu kendi öneminin içinde boğuluyormuş gibi gösteriyor. Kollarını kavuşturmuş bana doğru geliyor.

"Hawthorne," diye ısırdı, zorlukla kendini tutarak. "Burada görmeyi beklediğim son kişi sensin. Ne halt ediyorsun sen?"

"Aile bağları." Omuz silkiyorum. Çenesi geriliyor.

"Hoş karşılanmıyorsun," diye homurdanıyor, sesi kısık, zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkeyle titriyor. Bir adım daha yaklaşıyorum, onun üzerinde yükseliyorum. Egosu benim yanımda bu kadar küçük görünmesinden nefret ediyor olmalı.

"Düğün gecemizi Rory'ye sormalısın." Sesim düşüyor, karanlık ve tehditkâr. Gözleri açılıyor, yüzündeki kan çekiliyor. Her boktan ayrıntıyı bilmesini, değerli kızını incitmekten aldığım hazzı hissetmesini istiyorum.

Öfkeyle yaklaşır, yumrukları iki yanında sıkılıdır. "Siktir git, Hawthorne."

"Dikkatli ol. Rory'nin hayatını olduğundan çok daha kötü bir hale getirebilirim. Bunu istemezsin, değil mi?"

Yumrukları sıkılıyor, çenesi gıcırıyor ama blöf yapmadığımı biliyor.

"Bodrumda geçirdiği zaman mı? Sadece tadımlık bir şeydi. Çok daha kötüsünü yapabilirim." "Seni orospu çocuğu," diye hırlıyor. "Eğer ona zarar verirsen-"

"O benim," diye kestim sözünü. "Onunla ne istersem yaparım. Ve ona verdiğim her acı? Bunu hak ettin." Vücudu geriliyor, gözlerinde nefret yanıyor ama tek gördüğüm çaresiz olduğunu bilen bir adam.

Ve bundan zevk alıyorum.

Conrad ve Spencer hışımla uzaklaşıyor. Bakışlarımı etrafı kalabalıkla çevrili Rory'ye çevirdiğimde memnuniyetim devam ediyor. Yeğenleri ona yapışmış, fotoğraf fonuna doğru çekiştiriyor, kahkahaları gürültüyü kesiyor.

Aralarına çömelmiş, kameraya gülümsüyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor - ince beli, kıcının kıvrımı, üstünün altındaki çıplak teni. Daha önceki tüm anılar geri geliyor, nasıl şov yapacağını çok iyi biliyordu ve bana neden bir Siren olduğunu hatırlatıyordu.

O bir baştan çıkarma ustası, herhangi bir erkeğin onun iradesine boyun eğmesini sağlayabilir, ne isterse yapabilir. İtiraf edeyim; beni hazırlıksız yakaladı. Beni sertleştirdi, ağrıttı ve ikinci bir düşünce olmadan kendimi onun içine gömmeye hazırды.

Ama ben am için para ödemek zorunda olan zavallı, çaresiz, azgın bir piç değilim. Ben bir hükümdarım.

Ona boyun eğdireceğim. Ona sahip olacağım, ama benim şartlarımla. O güzel yüzü ve mükemmel vücuduyla beni manipüle edemeyecek.

"Seni böyle bir yerde gördüğüme şaşırdım Axe." Alicia'nın sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. Elleri kalçasında, yanımda duruyor. Siyah elbisesi ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor, göğüsleri yukarı kalkmış, poposu zar zor örtülüyor. "Pek senin tarzın değil, değil mi?"

"Ben de aynısını senin için söyleyebilirim."

"Seni özledim," diye mırıldanıyor, parmaklarını kolumda gezdiriyor, dövmelemin izini sürüyor. "İyi görünüyorsun Axe. Her zamanki gibi." Gözleri vücudumda geziniyor, eli göğsümde duruyor.

"Alicia," diye homurdanıyorum, bileğini tutup sertçe sıkıyorum. Yüzünü buruşturuyor, gözleri açılıyor. "Sakin bana dokunma. Bir daha yaparsan kolunu kırarım."

"Hâlâ aynı eski Axe." Başını sallayarak gülüyor. "Hiç değişmiyorsun." Yüzünde sinsi bir gülümseme beliriyor. "Rory benim en sevdiğim kişi değil.

ya da. Belki karşılıklı hoşnutsuzluğumuz üzerinden bir bağ kurabiliriz."

"Alicia, defol git buradan," diye bağırarak bileğini bırakıyorum.

"Bitmemiş bir işimiz var." Dilini dudaklarında gezdiriyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş.

"Hayır, . Şimdi siktir git."

Gülüyor, uzaklaşmak için dönüyor. Omzunun üzerinden sırtıyor. "Tıpkı eski günlerdeki gibi."

O amcık heriften nefret ediyorum.

Fuaye, ebeveynler ve çocuklarla dolup taşıyor ve konuşmalar ve kargaşa dikkat dağıtıyor. Mekan prestijli bir akademi ve belli ki iyi finanse ediliyor.

Aile toplantıları mı? Ben bilemem. "Aile zamanı "na en yakın olduğum an, babam bir sigara yakarken yerde kanlar içinde yatmak ve beni tekrar yere yıkabilmek için ayaklarımın üzerinde sürünmemi izlemektir.

İliklerine kadar bir hükümdardı; duygusuz, acımasız bir piç. Yürümeye başladığım andan itibaren tek bir amacı vardı: beni bir silah yapmak.

Duygular? Bağlılıklar? Bu zayıflıktı ve zayıflık onun dünyasında hayatta kalamazdı. Tek bildiğim acıydı. Her ders yumrukla ve botlarla geliyordu, bir silahın namlusu saniyeler içinde parçalayana kadar suratıma sokuluyordu. Bana öldürmeyi, kemikleri kırmayı, sakatlamayı, yok etmeyi öğretti.

Hayatta kalmak için her gün savaştım, sadece o istediği için değil, başka seçeneğim olmadığı için. Kendi evimde bile ölmek ya da öldürmek vardı. On sekiz yaşına geldiğimde ve Hükümdar'a katıldığımda, sadece bir asker değildim, onun yarattığı mükemmel bir silahtım, soğukkanlı ve ölümcül.

Tüm Alişlar Hükümdardır. Miras bu. Şiddet, kan ve ölüm mirası.

Konferans salonunun kapıları açılıyor ve kalabalık içeri doluyor. Spencer kolunu Rory'ye dolamış, bir tür şövalyeymiş gibi fısıldıyor. Onun yanına oturuyorum ve Spencer kolunu çekiyor.

Rory kaskatı kesilir, öfkesi yayılır.

Eğiliyorum, sesim kısık. "Gösteriden keyif alıyor musun?" Dişlerini gıcırdatıyor ve sıkıntıyla ofluyor.

Işıklar sönüyor ve dansçılar sahneye çıkıyor. Kolumu sandalyesinin arkasına atıyorum ve o da yana kayıyor. Parmaklarımı omzundan aşağı kaydırıyorum, Spencer'ın bunu izlediğini biliyorum. Rory geriliyor, gözlerini bana dikiyor.

Bilinçli bir yavaşlıkla parmaklarımı saçlarına doluyorum, saç telleri tenime yumuşak bir şekilde değiyor ve lavanta kokusunu taşıyor. Metale sürtünüyorum

Yakası titriyor ve keskin bir nefes alıyor.

Eğilerek fısıldıyorum, "Benim için sürünürken çok seksi görünüyordun, küçük siren." Gözlerini bana kilitleyerek eğiliyor, dudakları kulağıma değiyor,

Nefesi tenimde sıcak. "Ağzımla neler yapabildiğimi görmelisin," diye mırıldanarak elini kalçamdan yukarı kaydırıyor. Parmakları iç tarafımı sıyırıp keskin bir nefes almamı sağlıyor. Geri çekiliyor, ifadesi baştan çıkarıcı bir ifadeye dönüşüyor, dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Küçük sürtük kendini zeki sanıyor. Ama ben onun saçmalıklarına kanmıyorum. "Dur," diye bağıyorum ve gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Hoşuna gidiyor gibi görünüyordu." Eli daha da yukarı kayıyor, parmakları sikime yakın duruyor. "Ne kadar sert olduğunu görebiliyorum Axel."

Parmakları ereksiyonumu sıyırıyor ve istemsizce bir inilti kaçıyor. Sırıttırıyor, açıkça kendinden memnun.

Kanım kaynıyor ve bileğini tutup . "Bunu bir daha denersen, seni cezalandırırım."

Kulağıma eğildi ve inledi. "Evet, lütfen."

Onu çekeştirerek salondan dışarı sürüklüyorum. Kendini kurtarmak için mücadele ediyor, ama benim tutuşum sadece sıkılaştırıyor. Meydan okuması beni çileden çıkarıyor ve bunun bedelini ödemek üzere. Boş bir koridor buldum ve onu duvara çarparak bileklerini başının üstünde sabitledim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Hırladım.

Kısa bir an için gözlerinde gerçek bir korku görüyorum, sonra yerini o sahte baştan çıkarıcılığa bırakıyor. "Cezalandır beni," diye inliyor, benimle alay ediyor.

Çenem sıkıştı. Derimin altına girme yeteneği neredeyse etkileyici. "Kes şunu. Şimdi."

"Axe," diye inliyor yine. "Lütfen. Cezalandır beni."

Aletim isteğim dışında tepki veriyor ve bunun için kendime lanet ediyorum. Benimle oynama şekli -beni manipüle etmeye çalışması- kanımı kaynatıyor. Onu istiyorum. Ona sahip olacağım. Ama bu şekilde değil. Beni kontrol etmeye çalıştığı için değil.

Onu sağ tarafımdaki tuvalete sürüklüyorum, içeri itiyorum ve kapıyı arkamızdan çarparak kapatıyorum. Sabrım kalmadığı için onu tekrar sertçe duvara itiyorum.

"Benimle oyun oynamayı bırak," diye homurdanıyorum.

Meydan okuyan bakışları benimkilerle buluşuyor ama yüzeyin altında bir korku titreşimi var. Boğazını kavırıyorum, parmaklarım derisini kazıyor, dokunuşumun altında nabzının hızlandığını hissediyorum. Nefesi hızlı, sık soluklarla geliyor.

"Beni kızdırırsan ne olur biliyor musun?" Öfkemi zorlukla kontrol altına alarak soruyorum. Cesur davranmaya çalışıyor ama gözlerindeki korku ona ihanet ediyor.

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardı.

"Benimle taşak geçme Rory," diye uyarıyorum, elim sıkılaşıyor. "Ben güzel bir yüze aşık olacak kadar zayıf biri değilim. Beni manipüle edemeyeceksin."

"Yoksa ne olur? Beni yine bodruma mı atacaksın?" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Oh hayır, ne yapacağım?"

"Dikkat ."

"Yoksa ne olur, Axe?" diye alay ediyor.

Sabırım taşıyor. Ona burada kontrolün onda olmadığını öğretme vakti geldi. Kontrol bende

"Bir ders almalısın, küçük siren," diye homurdanıyorum, tutuşumu daha da sıkılaştırarak. "İstediğimi alırım ve oyunlarla işim bitti." Vücudumu onunkine bastırıyorum, gerildiğini hissediyorum. Saklamaya çalışmasına rağmen vücudunun benimkine karşı titrediğini hissedebiliyorum.

Ereksiyonumu ona doğru bastırıyorum ve nefesi kesiliyor. Gömleğini kaldırıyorum ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdirerek karın kaslarının izini sürüyorum. Teni yumuşak ve dokunuşumla kasları seğiriyor.

Tüm meydan okumaları, hakaretleri, tehditleri, lanet tavırları, hepsi şimdi sona eriyor.

Vücudu ona ihanet ediyor ve ben bu manzaradan zevk alıyorum. "Kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum," diye alay ediyorum.

"Senden nefret ediyorum. Bırak gideyim."

Göğsümü itiyor ama . Ona boyun eğdireceğim.

Onun gelmesini sağlayacağım.

Elimi aşağı indirip pantolonunun fermuarını yavaşça açıyorum. "Çekil üstümden."

Acele etmiyorum, her anın tadını çıkarıyorum. Parmaklarımı bel bandında gezdirerek külotunun içine sokuyorum.

"Dur!" diye bağırıyor, dokunuşumun altında kıvranıyor. Parmaklarım yavaşça tümseğini izlerken nefesi kesiliyor, ıslaklığını bulana kadar daha da kayıyor. *Sırılsıklam.*

"Kukun farklı bir şey söylüyor," diye nefes alıyorum. "Çok ıslaksın."

"Cehenneme git! Dur, şimdi!"

"Tüm o oyunlar, tüm o sahte saçmalıklar. Hiçbir önemi yok. Çünkü vücudun gerçeği biliyor." Klitorisini daire içine alıyorum. "Ne istediğini biliyor. Neye ihtiyacın olduğunu." Gözleri kapanıyor ve nefesi kesiliyor. Kulağına eğildim. "Söyle."

"Hayır," diye fısıldıyor başını sallayarak. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama dizim kalçalarının arasına giriyor.

"Küçük gösterin nerede, Rory?" Parmaklarım hiç durmadan söylüyorum. "Bunu istediğini sanıyordum. Beni baştan çıkarmaya çalıştığını."

Dudağını ısıyor, iniltisini bastırmaya çalışıyor.

"Dur," diye fısıldıyor. "Lütfen."

Eğiliyorum, dudaklarım kulağına değiyor, nefesim teninde ısınıyor. "Söyle bana Rory, kontrol kimde? Ben mi? Ya da sen?" Parmağımı içine sokuyorum. Onu.

"Siktir," diye . Parmağımı yavaşça ittiğimde amı sıkıştı. Karşı koyuyor, teslim olmamaya çalışıyor.

"Bırakın beni," diye yalvarıyor, sesi titriyor. Öfkesi ve direnci zayıflıyor.

"Hayır," diye homurdandım. "Sen benim için boşalana kadar olmaz." Parmaklarım yavaşça saldırmaya devam ediyor, onunla alay ediyor, onu kenara yaklaştırıyor. Beni itmeye çalışıyor ama yarım ağızla.

"Yapma bunu. Lütfen, dur." Parmaklarım onun içinde daha derine itiyor, bir tane daha ekliyor, gerginliği bu girişi karşılamak için geriliyor. Kalçaları istemsizce kıpırdıyor ve nefes alış veriş düzeni bozuluyor.

Uçurumun kenarında ve ben onun düşmesini istiyorum. "Bana bak, Rory," diye emrediyorum.

Gözleri açıldı. "Yapma," diye yalvarıyor. "Neyi yapmayayım?"

"Yapma... lütfen..." sesi kesiliyor ve başı geriye düşerek inliyor.

"Çok ıslaksın. Kukun bunun için yalvarıyor. Benim için yalvarıyor." Ağzını kapalı tutuyor ve gözlerini sıkıca kapatıyor. Sanki beni izlememek olan bitenin gerçekliğini silecekmiş gibi.

Hızımı artırıyorum, daha sert ve daha hızlı itiyorum. Suları parmaklarımdan aşağı damlıyor ve kokusu havayı dolduruyor. Vücudu titriyor ve nefesleri pantolona dönüşüyor.

"Söyle bana, küçük siren. Kontrol kimde?" Üçüncü parmağımı kabaca içine soktum.

"Dur," diye bağılıyor kısık sesle.

"Hayır. Seni boşaltacağım."

"Boşaltmayacağım."

"Yapacaksın. Vücudun bunu istiyor. İhtiyacı var. Bunu inkâr edemezsin." Bacaklarını kapatmaya çalışıyor, kasları geriliyor. "Nefret ettiğin adam seni boşaltacak. Ve sen bunu durduramazsın." Gözleri vahşi ve yanakları kızarmış. "Kontrol kimde?" Parmaklarım onun içinde daha derinlere dalıyor ve haykırıyor.

"Siktir! Dur!" Daha hızlı, daha derine, daha sert hareket ediyorum.

"Söyle, küçük siren," diye emrediyorum. "Kontrolün kimde olduğunu söyle." "Yapamam... Yapamam..."

"Evet, yapabilirsin."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve ağlamasını bastırmaya çalışarak dudağını ısıyor. "Hayır..." Orgazmına karşı savaşımaya devam ederken kontrolsüzce titriyor. "Axel," diye inliyor isteksizce.

Dudaklarında adımı duymak içimde bir tatmin dalgası yaratıyor.

Yakında ona çığlık attıracağım.

Başparmağımı klitorisine bastırıp parmaklarımı kıvırıyorum.

"Sana bir kez daha soracağım. Kontrol kimde? Sana kim sahip?"

"Sen...sen..."

"Geleceksin." "Hayır.

Gelemem..."

"Gel, Rory."

Onun vücudu benim. Aklı benim. O benim.

İhtiyacı olan hızı ve baskıyı biliyorum. Onu daha önce boşalttım ve yine boşaltacağım.

Ona doğru eğilerek dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Tam klitorisine dokunuyorum ve çözülüyor, orgazmı onu parçalara ayırırken vücudu titriyor. Çığlıklarını, inlemelerini, yalvarışlarını yutuyorum, onu yiyip bitiriyorum.

Zevk dalgalarını atlatırken ağırlığını destekliyorum. Gözleri şaşkınlık, korku ve öfkeyle doluydu.

"Sen bir piçsin," diye zayıfça tükürüyor. Parmağımı kabaca derine sokuyorum ve irkiliyor.

Kulağına eğilerek fısıldıyorum, "Daha yeni elime boşaldın ve sadece üç gün önce seni lanet olası bir bodruma attım. Eğer seni tanımasaydım, küçük siren, canını yakmamdan hoşlandığını düşünürdüm."

Yüzüme uğursuz bir sırıtış yayılıyor ve o mahcup görünüyor.

"Senden nefret ediyorum."

"Bunu çok söylüyorsun, pis kız." Parmaklarımı yavaşça çekiyorum. "Senin saçmalıklarına kanmayacağım, Rory. Ve beni bir daha böyle manipüle kalkarsan, pişman olursun." Şaşırılmış görünüyor, nefes alış verişi düzensiz. "İyi kızlar becerilir. Kötü kızlar becerilir ve cezalandırılır." Parmaklarımı yalıyorum, onu tadıyorum, onun tadını çıkarıyorum.

Nutku tutulmuş durumda ve bu manzara bana muazzam bir tatmin veriyor. "İnkârının tadı çok lezzetli." Sırıttıyorum.

"Sen bir pisliksin, Axe." Beni itip kakarak banyodan çıktı, topukları fayans zemine öfkeyle vuruyordu.

CHAPTER 14

RORY

"Fuck, fuck, fuck," diye tıslıyorum tuvaletten aceleyle çıkarken, gözlerimden yaşlar süzülüyor ve dökülmekle tehdit ediyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. Beni boşalttı ve ben bunun her saniyesinden nefret ettim. Parmaklarının beni ustalıkla tahrik etmesi, isteğim dışında beni orgazm olmaya ikna etmesi midemi bulandırıyordu.

Bunu düşünmeme izin veremem. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Ondan uzaklaşmam gerek. Umutsuzca odayı tararken bir yan kapı görüyorum ve oraya doğru fırlayarak serin akşam havasına dalıyorum. Kaba tuğla duvara yaslanarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Dokunuşu tenimde kalıyor.

Nefret ettim...değil mi?

Önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. O kibirli, kendini beğenmiş, bencil, çıkarıcı bir pislik. Attığı tokadın anısı, bodrum katı, tasma, hepsi geri geliyor ve içime bir öfke dalgası gönderiyor.

Spence'i görünce gözyaşları sel olup akmaya başlar. "Tanrım, Rory, iyi misin? Ne oldu?" Kollarımı ona doladım.

Hıçkırarak hıçkırarak ağlıyordu. Ona söyleyemem. Bu aşağılanma beni öldürür.

Onun yerine ağlıyorum.

"Sorun ne, Rory?"

"Yok bir şey," diyorum, sesim . "Sadece boktan bir gece."

"Seni incitti mi?" diye soruyor, sesi öfkeyle karışık. Ona sadece bir bakış atıyorum ve o da cevabı biliyor.

"Spencer..." Boğuluyorum.

"Buradayım," diyor ve beni kucaklıyor. Yüzümü göğsüne gömüyorum, utanıyorum ve kendimden iğreniyorum.

Bana ağza alınmayacak şeyler yapan adam beni parmaklarının ucuna gelmeye zorladı ve ben kendimi bunun her dakikasından nefret ettiğime ikna etmeye çalışıyorum.

"Hadi, seni eve götüreyim," diyor Spencer, elime uzanıp beni çekiştirerek. Şık spor arabasının yolcu koltuğuna gömülüyorum, o da daireler çizip sürücü tarafına yerleşiyor.

"Teşekkürler, Spencer. Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin."

"İstiyorum," diye ısrar ediyor ve bana küçük bir gülümseme gönderiyor. "Senin için endişeleniyordum, Rory. Mesajlarımı ve aramalarımı görmezden geliyorsun."

Herkesi görmezden geldim, Kyla'yı bile, çünkü onların acımasıyla başa çıkamıyorum. Sertçe yutkunuyorum, sözlerinden suçluluk duyuyorum. "Özür dilerim. Sadece çok zor oldu."

"Tahmin edebiliyorum."

"Nereye gidiyoruz?" Arabayı caddeye sürerken camdan dışarı bakarak soruyorum.

"Bir şeyler yiyebileceğimizi düşünmüştüm," diyor bana bakarak. "Bir süredir bir şey yememiş gibi görünüyorsun."

"Kulağa harika geliyor aslında." Düşündükçe midem gurulduyor. En son ne zaman yemek yediğimden emin değilim. Bütün günler bulanık geçti.

"Peki ya kızlar?" "Babam

onları eve götürecekt."

Telefonum çalıyor ve çantamdan çıkarıyorum.

?

Spencer beni eve götürecekt. Beni rahatsız etme.

Beni getirtme, küçük siren.

Siktir. Sen.

Telefonumu çantama geri koyuyorum ve *küçük siren* lakabından rahatsız olarak cama yaslanıyorum. Tamamen nefret etmediğim için daha da sinirliyim. Neyim var benim böyle?

"Her şey yolunda mı?" Spencer soruyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, ayrıntıya girmek istemiyorum. Axe'dan gelen aramayı görmezden gelerek telefonumu kapatıyorum ve çantama geri atıyorum.

Bir lokantaya girdiğimizde yağlı yemek ve kahvenin nostaljik kokusu etrafımızı sarıyor. Bir film sahnesinden fırlamış klasik bir eski moda lokanta. Çocukken babamızın dışarıda yemek konusunda katı standartları vardı. Her şey birinci sınıf olmalıydı, en iyisinden daha azı olmamalıydı.

Spencer beni arka taraftaki bir kabine götürüyor ve ben de tanıdık çevreye bakarak içeri kayıyorum. Orta yaşlı bir garson yaklaşp bize menüleri uzatıyor. Spencer'ın beni böyle yerlere gizlice götürdüğü anılar canlanıyor. Burgerler, milkshake'ler ve gece yarısı filmleri. Küçük sırrımız. Süt ürünleri alerjime rağmen milkshake içerdim, pişman olacağımı çok iyi biliyordum.

Spencer her zaman arkamı kollardı, hastalandığımda beni korurdu. Babam bir şeyler olduğunu biliyordu ama tam olarak ne olduğunu asla anlayamadı. Asla onaylamazdı.

Spencer gülümseyerek, "Bunu en son ne zaman yaptığımızı hatırlamıyorum," diye itiraf ediyor. "Bu çok hoş."

"Evet, öyle," diye sırtarak cevap veriyorum. Haftalardır ilk kez gerçek bir gülümseme. Yemeklerimizi sipariş ettik ve bariz şeylerden kaçınarak havadan sudan konuştuk. Olan biten korkunç şeyler hakkında konuşmak istemiyorum ve onun da istemediğini biliyorum.

"Önümüzdeki ay babamın 50. doğum günü," diyerek konuyu değiştiriyor. "Şirketi büyük bir parti düzenliyor ve tüm aileyi davet ettiler. Sizin de katılmanızı bekliyor."

Babamın serbest yatırım fonu şirketi Egemen için sadece bir paravan. Kara para aklama, şaibeli anlaşmalar, rüşvetler... Bunların hepsini yasalmış gibi gösteriyor. Bundan yararlanan milyarder Sovereign Associates, nakit akışı olduğu ve doğru insanlar iktidarda kaldığı sürece umursamıyor. Kimse çok yakından bakmıyor ve bu tam da onların hoşuna gidiyor.

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki öyle."

"Rory," diye başladı, "bak, senin için zor olduğunu biliyorum. Tüm bunlarla nasıl başa çıktığını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu beni çok korkutuyor."

"Ben iyiyim. Ve orada olacağım."

Spencer'a en iyi sahte gülümsememi veriyorum, herkesi kandıran türden. Ama onu değil. O bunu anlıyor, gözlerini dikeyiyor ama itmiyor.

Babam benden nefret ediyor... Bunu biliyorum. Her zaman biliyordum.

Spencer buna inanmayı reddediyor ve ben de nedenini bilmiyorum. Annem öldüğünden beri acı verici bir şekilde belliydi, ben bir yükten başka bir şey değilim.

Spencer altın çocuk. Başarısı bekleniyor, gerekli. Babamızın tahtının varisi. Ben ona musallat olan hayaletin kızıyım. I

Ona hayatının en kötü gününü hatırlatıyorum ve o da bana her fırsatta bunu hatırlatıyor. Sözlerle değil, hareketleriyle - hayal kırıklığını belli ettiği ince ve o kadar da ince olmayan yollarla.

Garson kız mezelerimizi getiriyor ve tabakları önümüze koyuyor. Sohbet daha hafif konulara dönüyor. Gülümsüyorum ve hamburgerimi ısıtıyorum, yağlı tadı ağzımı dolduruyor. Güzel zamanları anıyor ve aptal gençlik maskaralıklarımıza gülüyoruz.

Spencer'a Heather'la ayak sürümesi konusunda takılıyorum, o da bana son tartışmalarından bahsediyor. Uzun zamandır birlikteler ama o hala düğümü atmıyor. *Tıpkı* babası gibi olmak istiyor - birden fazla evlilik hariç. Bu yüzden kendini hükümdarlık görevlerine adıyor.

Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Denemediğim için değil ama erkekler pek yanımda olmuyor. Bekaretimi on üç yaşında okuldan bir çocukla kaybettim. Onunla gerçekten seks yapmak istemiyordum ama acımdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Bu benim için acıyı uyuşturmanın başka bir yoluydu, geçici bir rahatlama.

Sonra daha yaşlı erkeklere geçtim. Ne kadar yaşlı, o kadar iyi. Ne kadar güçlü, o kadar iyi. Onlara çekiliyordum, heyecana bağımlıydım. Onların kontrolü, hakimiyeti ve otoritesi içimde köklü bir acıyı besliyordu.

Baba sorunları çok mu?

Ama artık hiçbirinin önemi yok. Çünkü şu anda yaşayan en aşağılık, en alçak adamla evliyim. En çarpık, en berbat şekilde gülünç.

Yemeğimizi yedikten sonra lokantadan ayrıldık ve hapishaneme doğru yola çıktık. Heybetli kapıya yaklaştığımızda, onun tepkisi benim ilk şokumu yansıtıyor.

"Tanrım, ne güzel bir ev." Kapılardan geçerek geniş araba yoluna doğru ilerliyor. "Bu lanet olası bir şato. Hawthorne'ların zengin olduğunu biliyordum ama lanet olsun..."

"Burası bir hapishane," diye cevap veriyorum gözlerimi devirerek. Park ediyor ve iniyoruz. "Seni içeri davet ederdim ama..."

"Sorun yok. Sadece bana mesaj at ve iyi olduğunu söyle." Bana sarılıyor, güven verici bir gülümsemeyle başımın üstünü öpüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım," diye söz veriyorum. Bana tekrar sarılıyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüp rahatlığın ve güvenliğin tadını çıkarıyorum. Son bir kez daha sıktıktan sonra arabasına doğru çekiliyor ve uzaklaşıyor. Onu şimdiden özlüyorum ve yalnızlık hemen kendini hissettiriyor.

İç çekerek isteksizce eve giriyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Ama buhar yükseldikçe anılar da yükseliyor ve midem düğümleniyor. Bu kadar kötü biri nasıl olur da vücudumun böyle tepki vermesini sağlayabilir? Bana pislikmişim gibi davranırken nasıl boşalmamı sağlayabilir?

Kızgın olmalıyım. Onu öldürmek istemeliyim, onu arzulamamalıyım.

Maskeli adamla hissettiğim aynı hastalıklı çekim-Axe içimdeki en pis, en berbat kısımları deşiyor. Heyecan arayan. Fahişe. Nefret ettiğim, kilitlediğim ve yokmuş gibi davrandığım parçalar.

Şimdi onlar uyandı ve ben çirkin gerçekle boğuşmak zorunda kaldım.

"Dur," diye bağıyorum. Kendimi bu duruma sokmayacağım. Onu parçalara ayırmayacağım, analiz etmeyeceğim. O lanet olası bir canavar; zalim, sadist, aşağılık.

Onu istemek hastalıklı olurdu. *Ben* hasta olurum. Ve reddediyorum.

CHAPTER 15

RORY

S Duştan çıktıktan sonra üzerime bir havlu sarıyorum ve odama doğru yürüyorum. Axe bir sandalyeye yayılmış, kaşlarını çatmış. Onu görmek beni durdurdu.

"Eğlendin mi?" Yavaşça ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor, gözleri gözlerimin içine bakıyor.

"Burada ne yapıyorsun?" Çabucak geri çekildim.

"Burası benim evim." Yaklaşıyor ve sırtım duvara dayanana kadar geri çekiliyorum. "Ve sen de benim malımsın."

"Ben senin malın değilim."

"Evet, öylesin," diye homurdanıyor, eğilerek. "Bedenin bana ait." Dudakları benimkinden birkaç santim uzakta, nefesi tenime geliyor. "Sana sahibim, küçük siren." Kabaca çenemi tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Spencer beni yemeğe götürdü," diye .

"Umurumda değil," diye tersliyor. "Beni görmezden gelemezsin. Anlıyor musun?" Gözlerim yaşıyor ve dudağım titriyor. Yorgun ve bunalmış durumdayım; sadece uyumak istiyorum.

"Axel," diye fısıldıyorum, onunla gözlerimi kilitleyerek. "Lütfen." Gözyaşlarım dökülürken sesim çatlıyor. "Sadece beni yalnız bırak. Lütfen."

Bir an için gözlerinde bir şey görüyorum; sempati, hatta belki pişmanlık. Ama görüldüğü kadar çabuk kayboluyor.

Havluya uzanıyor, sanki bana sahipmiş gibi çekip alıyor. Dürtüsel olarak tepki veriyorum ve yüzüne sert bir tokat atıyorum. Yaptığım şeyin şoku hemen üzerime çöküyor. Avucum acıyor ve nefesim hızlanıyor.

Yavaşça bana dönüyor, gözleri öfkeyle yanıyor. *Hay sikeyim.*

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye .

Hızlı bir hareketle beni boynumdan tutup yatağa fırlatıyor ve başım kenardan sarkana kadar sürüklüyor. Kemerini bir anda çıkardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan boğazımı sıkmaya başladı.

Kurtulmak için çaresizce tekmeleyip çırpınırken panik içimde dalgalanıyor, ama onun gücü ezici. Kemer daha da sıkılaşıp havamı keserken görüşüm bulanıklaşıyor.

"Sen benimsin, küçük siren," diye hırıldıyor, sesi karanlık ve sahiplenici. "Kontrol etmek benim, becermek benim ve *öldürmek* benim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum ama kemeri daha sıkı çekip beni bilinçsizliğin sınırına yaklaştırdı itirazım kısa kesiliyor.

"Evet." Kemerini daha da sıkıyor.

Dünya kayboluyor, mücadelem kayıp giderken karanlık üzerime çöküyor. Çok yorgunum, çok zayıfım.

Gözleri karanlık boşluklardan başka bir şey değil, kahverenginin yerini siyah almış - şeytanın gözleri.

Parmaklarım boğazımı kesen kemeri pençeliyor.

"Kavga etmeyi bırak," diye emrediyor, sesi keskin ve acımasız. "Durumu daha da kötüleştirirsen pişman olursun."

Beni öldüreceğine inandığım için aklım başımdan gidiyor. Tam bilincimi kaybetmek üzere olduğumu düşündüğüm anda gevşetiyor ve ciğerlerime oksijen dolmasına izin veriyor. Rahatlama o kadar yoğun ki neredeyse acı veriyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum ama kemer hâlâ çok sıkı.

"Bana bak," diyor ve her şeye rağmen gözyaşı dolu gözlerim onunkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor.

Fermuarının sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve horozu serbest kaldığında, soğuk bir korku kemiklerime sızıyor. Kendini okşarken eli yavaşça hareket ediyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Ağzını aç."

Başımı sallıyorum ve o da kemeri sıkarak görüşümü daha da karartıyor. "Dediğimi yap."

Nefesim kesilirken dudaklarım istemsizce aralanıyor ve o da sikini dudaklarımın arasına sokarak ağzıma sokuyor. Başı boğazımın arkasına çarpıyor ve ben

ağzım onun sert uzunluğunun etrafında acı verici bir şekilde genişledi.

Geri çekiliyor, ancak tekrar ileri atılarak kendini daha derine zorluyor. "Sakın bir şey gelmesin." Saçımı yumrukluyor, başımı tutuyor yer.

Diğer elim kemeri kavırıyor ve bir kez daha nefesimi kesiyor. Onu ısırma düşüncesi aklımdan geçiyor ama harekete geçemeyecek kadar güçsüzüm.

Kalçaları hareket etmeye devam ediyor, her itişte sikini daha derine itiyor, boğazımın arkasına tekrar tekrar vuruyor. Alçak sesle, tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor. "Al şunu, küçük siren," diye inliyor, sanki tek iyi olduğum şey buymuş gibi.

Bir fahişe. Değersiz.

Sikini yutmaya çalışırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Boğulmamaya o kadar odaklanmışım ki parmaklarının amımı istila edişini neredeyse kaçırıyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan parmaklarını içime sokuyor ve ağzımdan boğuk bir nefes çıkmasına neden oluyor.

"Aynen öyle," diye homurdanıyor, gözleri çarpık bir memnuniyetle benimkileri yakıyor. "Al onu. Hepsini al."

Parmakları daha derine dalıyor ve ben istemsizce parmaklarının etrafında kenetleniyorum, bedenim bana en kötü şekilde ihanet ediyor. Onun dokunuşuna bu kadar kolay karşılık vermemden, tam olarak hangi düğmeye basacağını bilmesinden nefret ediyorum.

Kendimi kapana kısılmış, savunmasız ve savunmasız hissediyorum, tuzağa yakalanmış vahşi bir hayvan gibi. Kalbim hızla çarpıyor, adrenalin içimde yükseliyor, çaresizce bir çıkış yolu arıyorum.

İticileri acımasız, siki boğazımın arkasına tekrar tekrar çarpıyor, her biri bir öncekinden daha cezalandırıcı. Parmakları kalçalarıyla senkronize bir şekilde çalışıyor ve bedenimi nefret ettiğim şekillerde tepki vermeye zorluyor. Göbeğim sıkışıyor, vücudum istenmeyen bir zevkle titriyor.

Onunla dövüşmek istiyorum. Bunu durdurmak için tekmelemek, tırmalamak, ısırarak, her şeyi yapmak istiyorum. Ama yapamıyorum... Bu çok iyi hissettiriyor.

Kemerdeki tutuşu nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor ama bu zalimce bir erteleme. "Lanet olsun," diye homurdanıyor, siki dilimin üzerinde titreşiyor. "Ağzın çok iyi hissettiriyor, küçük siren."

Bundan zevk almayı bırak! diye bağılıyor zihnim ama bedenim dinlemeyi reddediyor. "Boğazını çiğ çiğ sikmemi mi istiyorsun? Güzel ağzına boşalmamı mı?" *Bundan zevk almayı bırak!*

Gözlerimi kapatıp hissi engellemeye çalışıyorum ama nafile. İçimdeki parmakları, ağzımdaki sert boyu... Bu çok zorlayıcı. Vücudum yavaş yavaş teslim olmaya başlıyor, ta ki kendimi tutamayana kadar.

Sikinin etrafında titreşen iniltiyi geri alıyorum. Utanç içimi yakıyor ama duramıyorum.

İticiliği daha agresifleşiyor, kemeri bir kez daha boğazımı sıkıyor. "Siktir," diye inliyor, kendi hastalıklı zevkinin içinde kaybolmuş.

Sana tasma taktı! İçimden çığlık atıyorum, umutsuzca kontrolümü yeniden kazanmaya çalışıyorum.

Bu lanet bir aşk romanı değil. O seksi, acı çeken bir kahraman değil. O bir canavar, zalim, kalpsiz bir piç. Sana zarar veriyor, aşağılıyor, sana tecavüz ediyor.

Seni bir bodruma hapsetti! Bu çarpık bir peri masalı değil; o beyaz atlı prens değil. O lanet olası bir şeytan.

Beynim uyanmam ve onun kazanmasına izin vermemem için bana bağıyor. Ona teslim olmayı bırak. Ama içimdeki karanlık, kilitli tuttuğum kısım, ilgiden zevk alıyor. Yalnızca bir canavarın verebileceği türden bir ilgi - beni pis, lekelenmiş ve mahvolmuş hissettiren bir ilgi.

Ondan ne kadar nefret etsem de, içimde onu arzulayan kırık bir yan var.

Bunu itiraf etmek beni hasta ediyor ama gerçek bu.

Parmakları amıma girip çıkıyor ve siki boğazımın arkasına defalarca çarpıyor. Tek düşünebildiğim ne kadar çok boşalmak istediğim.

Bu yanlış. Çarpık. Ama vücudumun değil.

"Sen benimsin, küçük siren," diye hırlıyor, şimdi acımasızca vuruyor, horozu oksijenimi engelleyen noktaya çarpıyor.

Onun kokusunda, tadında, dokunuşunda boğuluyorum.

"Vücudun bana ait. Zevkin benim. Acın benim.

Çığlıklarınız, inlemeleriniz, her şeyiniz. Hepsi benim."

Parmakları acımasız, derinlere dalıyor ve sertleşiyor, her hamlesi kontrolünün acımasız bir hatırlatıcısı. Aleti zonkluyor, ön sperminin tadı dilimde kalın ve ağır. Kaç parmak kullandığını bile bilmiyorum ama sanki beni sınırlarıma kadar geriyor.

Ben onun oyuncagıyım. Onun oyuncagıyım. Her kaprisinin kölesiyim. Ve tanrım, bundan nefret ediyorum.

Kalçalarım parmaklarına sürtünüyor ve bedenim her zevk dalgasında bana ihanet ediyor. Aleti ağzımda zonkluyor ve homurdanıyor, parmakları daha hızlı çalışıyor.

"Hepsini yut," diye homurdanıyor, sesi gergin.

Aleti kabarıyor ve sonra döllerini boğazımdan aşağı boşaltıyor. Orgazmı şiddetli, vücudu titriyor, kasları geriliyor. Gözleri geri yuvarlanıyor, çenesi saf bir coşkuyla sıkılıyor.

Parmakları hareket etmeye devam ediyor ve duvarlarım geriliyor, zevk boğuyor. Karşı koyamıyorum; direnemiyorum. Son bir sert itiş ve ben isteksizce parçalanıyorum, parmaklarının etrafında kenetlenirken dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor.

İnliyor, boğazımdan aşağı boşalırken siki hâlâ zonkluyor.

Çaresizce nefes almaya çalışırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor, ama yeterli değıl. Onun d l n  yuttum ve bu düşünce bile kusma isteğı uyandırıyor.

Sonunda parmaklarını çekiyor ve benden kaçan iniltiye engel olamıyorum. Kemer gevşiyor ve gözlerim onunkilere kilitleniyor. Nefes nefese kalıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan yüzümü kendine yaklaştırıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Öpücüğü morartıcı, dili ağızımı işgal ediyor, gözyaşlarımla karışan dölünün tadını alıyor.

"Sen bir canavarsın," diye mırıldanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Sen bir canavarsın!"

"Ben bir canavardan daha k t y m. Ben senin lanet olası kocanım." Boğazımı sıkıca kavradı.

Ondan nefret ediyorum.

Ondan çok nefret ediyorum.

"Eğer bir daha kaçarsan, seni bağılar ve zorlukla y r yene kadar kırbaçlarım. Ve eğer bir daha" -gözleri öfkeyle parlıyor- "bana bir tokat atarsan, ölmüş olmayı diletirim sana." Başparmağı alt dudağıımı sıyrıyor ve bakışlarına hapsolmüş bir halde başka tarafa bakamıyorum.

Tüm içgüdülerim karşı koymam, onu uzaklaştırmam için bağılıyor. Ama korku beni felç etti, meydan okumamı yuttu.

"Seni kırmaktan zevk alacağıım, Rory." Dudaklarının kenarlarında hınzır bir gülümseme kıvrılıyor. Ve aynen böyle, kapıyı arkasından çarparak dönüp gidiyor.

Etrafımdaki her şey yıkılırken kalbim g m güm atıyor, sesi kulaklarımı sağır ediyor. Tiksinti. Kafa karışıklığı. Öfke. Hepsi aynı anda vuruyor, beni boğuyor. Bundan nasıl zevk alabilirim?

Boğazımda acı bir tat yükseliyor, zihnim bahaneler arıyor, bunu açıklayacak herhangi bir şey. *Biri bana dokunmayalı çok uzun zaman oldu. Hepsi bu - sadece yoksunluk, yalnızlık kafamı karıştırıyor.*

Gerçek olmaları için çaresizce yalanlara sarılıyorum.

Ama bunları söyledikçe daha da boşalıyor.
Düşündüğümde daha da kırılmışım.
Çok daha fazla kırılmış.

CHAPTER 16

RORY

M Alarm beni sarsarak uyandırıyor ve yüzümü yastığa gömerek inliyorum. Bok gibi uyudum, zihnim maskeli adamın kâbuslarıyla doluydu, Axe, babam, annem. Düğünden beri neredeyse hiç uyumadım; olaylar her anıma musallat oldu.

Bugün seçmeler var; Bradley Sirenlerin fiziksel formlarını en üst seviyede tutmaları konusunda ısrar ediyor. Sadece en iyi oyuncular seçiliyor. Mükemmellikten başka bir şey beklemediği için standartları acımasız.

Bu seçmeler diğer Hizmetkarlara da seçkin ekibe katılma şansı verir. Rekabet çok çetin ve seçilme şansı çok az. Herhangi bir kusur ya da eksiklik işten çıkarılma sebebidir. Bradley'nin katı kuralları ve acımasız incelemesi tarafından dikte edilen sert bir dünya.

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum, duş alıyorum ve siyah deri dans şortu ile uyumlu bir spor sütyeni giyiyorum. Makyajım kusursuz -dumanlı gözler, kırmızı dudaklar- ve platin saçlarım parlak dalgalar halinde dökülüyor. Mümkün olduğunca sert görünmek, baş Siren olarak konumumun tartışmaya açık olmadığı mesajını vermek istiyorum.

Elimde çantamla mutfağa gidiyorum, kahve kokusu beni karşılıyor. Griffen elinde bir fincanla tezgâhta oturuyor. Başını kaldırıp iki kez bakıyor ve bakışları üzerimde kalıyor.

"Hâlâ tek parça olduğunu gördüğüme sevindim," diyor kahvesini yudumlarken. "Bodrumda olacağını düşünmüştüm."

"Evet, senin sayende değil," diye karşılık veriyorum, kendi kahvemi tezgâha yaslanıyorum.

"Seni öldürmesine izin vermeyeceğimi söylemiştim. Başka ne bekliyordun ki?" "Belki de beni tüm bu kurtarabilirdin," diye tersliyorum.

Onu.

Hafif bir sırtışıla omuz silkiyor. "Yürüyen ıslak bir rüya gibi görünüyorsun."

"Teşekkürler, ama ben 'Ben lanet olası bir baş belasıyım' demeyi hedefliyordum." Kıkırdıyor ve

kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Bugün Siren seçmeleri günü," diye açıklıyorum gözlerimi devirerek. "Seksi görünmemiz ve en iyisi olduğumuzu kanıtlamamız gerekiyor."

"Ateşli kısmı başardın ama geri kalanından o kadar emin değilim." Kaşlarımı çatmama gülüyor.

Ayak sesleri arkamda yankılanıyor; ağır, yoğun. Balta.

Üzerinde eşofman altından başka bir şey mutfağa giriyor, vücudu terden kayganlaşmış, kasları dalgalanıyor. Baktığım için kendimden nefret ediyorum ama bakmamak mümkün değil. Yok etmek için yaratılmış gibi görünüyor; her dövmesi, yara izi, keskin çizgileri tehlikeyi haykırıyor.

Tek kelime etmiyor, sadece gözlerini kırpmadan bana bakıyor ve yanaklarım kızarıyor. Gözlerimi kaçırıyorum, ne kadar açık olduğuma kızıyorum, kafamın içinde parıldamasına kızıyorum - saçlarımı kavriyor, boğazımı beceriyor.

Griffen boğazını temizler, tabureden kayar ve kapıya yönelir. "Ben çıkıyorum," diyor anahtarlarını alırken. "Seçmelerde iyi şanslar, bebek." Sırtarak çıktı ve beni Axe ile yalnız bıraktı.

Axe tezgâha doğru ilerliyor, bir fincana kahve dolduruyor. Onun yakınlığı içimde gergin bir enerji uyandırıyor ve kıpırdanıyorum. Ter ve kolonya karışımı kokusu etrafımı sarıyor. Çıldırıcı bir koku ve isteksizce onu çekiyorum.

"Bu kıyafet de neyin nesi?" diye soruyor, sesi alçak ve hırçın.

"Siren seçmeleri," diye cevap veriyorum, sakın kalmaya çalışarak. "Hemen gitmem gerek yoksa geç kalacağım."

Tezgâha yaslanmış, kahvesini yudumluyor, bakışları bana sabitlenmiş. Sormakta tereddüt ettiğim soru için kendimi hazırlayarak gergin bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Axe... Tasmayı takamam," diyorum kelimeleri zorlayarak. "Bradley onunla gösteri yapmama izin vermiyor. Lütfen çıkar şunu."

Fincanını yere bırakıp bana yaklaştı.

"Bunu neden yapayım ki?" diye soruyor rahatça, parmağı yakanın kenarında gezinirken. Keskin bir nefes alıyorum, dokunuşunun içimde yarattığı ürpertiye görmezden gelmeye çalışıyorum. "Sana çok yakışıyor," diye mırıldanıyor, dudakları tehlikeli bir şekilde yakınımda

benimkine. "Bunu hiç çıkaracağımı sanmıyorum. Böylece herkes benim olduğunu bilir."

"Bradley onunla gösteri yapmama izin vermez. Onu görecek ve beni dışarı atacak.

Lütfen Axe." Bu kadar çaresiz görünmekten nefret ediyorum ama buna ihtiyacım var.

Bradley asla bir Siren'in görünür bir işareti olmasına izin vermez. Bizim nihai fantezi olmamız gerekiyor ve bir ilişkiye dair herhangi bir ipucu onun kurallarına aykırı.

"Hayır. Açık kalıyor." Dudakları zalim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Siren olmana izin verdiğim için cömert davranıyorum."

Sakin kalmak için mücadele ederek yumruklarımı sıkıyorum. Ağzımı açıyorum ama benden önce davranıyor.

"Tartışma, Rory. Sadece beni kızdıracaksın. Ve bunu yaparsan olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Daha sonra bir şeyler düşünmem gerekecek ama şu anda geç kalıyorum ve gitmem gerekiyor.

"Anahtarlarım nerede?" Tezgâhı karıştırarak soruyorum.

Sırıttıyor, eğleniyor.

"Henüz bu hakkı kazanmadın," diyor sakince. "Gitmek istiyorsan, sorman gerekir."

"Ciddi misin lan sen? Dışarı çıkmak için izne mi ihtiyacım var?"

"Evet. Özellikle de dün geceki gösteriden sonra." Kollarını kavuşturuyor ve meydan okur gibi bir kaşını kaldırıyor.

"Lütfen gidebilir miyim, şanlı efendim? Bradley'nin gazabından kaçınmak ve gerçekten zamanında orada olmak istiyorum."

Eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor.

"Tavırlarına dikkat et. Bugün beni yeterince test ettin."

Karşılık vermekle susmak arasında gidip geliyorum. Bir kez olsun dilimi ısırıyorum, onu daha sert itme isteğimi bastırıyorum. Kahretsin, tüm bu durum çok boktan.

"Aksine karar verene kadar seni ben götüreceğim," diyor, doğruldu ve gözlerime baktı.

"Şimdi de benim şoförüm mü oldun?" Öfkemi yenemeyerek tersliyorum.

Yumruğunu tezgâha vuruyor ve irkilmeme neden oluyor. "Bir şansın daha var," diye uyarıyor, kara gözleri içimi yakıyor. "Sonra pişman olacaksın."

Ağzımı kapatıyorum. Aramızdaki hava çatırdıyor, kendimi kontrol etmem pamuk ipliğine bağlı. Bunun için zamanım yok. Seçmelere odaklanmalıyım.

"Peki," diyerek topuklarımın üzerinde dönmeye başladım. "Ama gitmem gerek. Şimdi."

Her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Eğer onun kurallarına uymazsam, sonuçları ağır olacak. Ama Bradley'nin cezaları da acımasız olabiliyor.

Harika. Ne yapmam gerekiyor?

Pavyona gitmek tam bir işkenceydi. Koltuğumun kenarına tutunuyorum, boğazımı tırmalayan çılgılığı ısıarak geri çekiyorum. Ona pisliğin teki olduğunu söylemek istiyorum, bağırarak istiyorum ama yapamıyorum. Siren olarak geçirdiğim yıllar ve bir şekilde beni yıkan şey *bu*. Bu çok aşağılayıcı.

Otoparka girdiğimizde neredeyse arabadan atlayıp kaçmak için yarışıyorum. Arkamdan seslendiğini duymamış gibi yapıp koşarak stüdyoya giriyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Siren kalabalığına karışırken rahat bir nefes alıyorum.

Seçmeler en kötüsüdür. Kimin en esnek, en seksi ve en cesur olabileceğini görmek için yorucu bir rekabettir. Zayıflığa yer yoktur. En ufak bir kusur size pahalıya patlar.

Tanıdık ve yeni yüzlerden oluşan kalabalığı iterek seçmelerin yapıldığı oditoryuma doğru hızla yürüyorum. Bradley ön tarafta ilgisiz bir şekilde duruyor. Gözleri gözlerime yanıma doğru adım attığında tüylerim diken diken oluyor. Alanımı işgal ederek yakamdan tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

"Bu da ne böyle? Bu kabul edilemez." Kanım donuyor ve midem bulanıyor. "Çıkar şunu. Hemen çıkar. Sen lanet olası bir Siren'sin. ne geçiyor?" Tasmayı bıraktı ve geri çekildi. "O lanet şey takılıyken gösteri yapmana izin vermeyeceğim." Diğerleri izlerken yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. "Nasıl yaptığın umurumda değil. Al şunu. Çıkar. Çıkar."

"Evet, efendim."

O fırtına gibi uzaklaştı ve ben orada aşağılanmış bir şekilde durdum.

Hızla banyoya koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, yumruklarım sıkılı. Gözlerim yaşıyor ama yutkunuyorum

Onları geri çekip derin bir nefes almaya zorluyorum. Siren olarak konumumu kaybetmek bir seçenek değil. Bu tasmayı çıkarmalıyım, Axe ile sonra ilgilenebilirim.

Banyodan hışımla çıkıyorum ve Jess'i görüyorum, o da hemen yakamdaki kilidi açıyor. Kaydırarak çıkarırken içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Ama Axe'la yüzleşme düşüncesi midemi bulandırıyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum, sakin bir nefes alıyorum ve oditoryuma geri dönüyorum. Bradley bana bakıp memnun bir şekilde başını sallıyor.

"Oh, Rory!" Alicia'nın tiz, sahte sesi sesleniyor ve omuzlarım dikleşiyor. Bu kız neden burada? "Rory, hayatım!" Yanında küçük kız kardeşiyle bana doğru geliyor ve kendimi tutuyorum. "Tatlım!"

"Merhaba Alicia." Kollarını bana doluyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Sahte göğüsleri vücuduma çarpıyor ve ben de onu beceriksizce okşuyorum.

"Kız kardeşim Olivia'yı hatırlıyor musun?" diye soruyor, uzaklaşarak. Olivia bana sırtlıyor ve her şeyin onu eğlendirdiği çok açık.

"Evet," diyorum gülümsemeye zorlayarak. Onu aile toplantılarında görmüştüm ve tıpkı kız kardeşi gibi kaltağın tekiydi. Sanırım yirmi bir yaşında; hiç soracak kadar önemsemedim. İkisi de sahte, sinsi ve sinir bozucu. Olivia'nın uzun siyah saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve makyajı kusursuz. Vücudu ince ve sıkı ve kız kardeşiyle aynı sahte göğüslere sahip.

Alicia, "Onunla gurur duymalısın," diye övünüyor. "O bir Siren olacak!" şaşırmış bir şekilde kaşımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi? Bu harika." Tiksintimi belli etmemeye çalışarak kelimeleri zorla çıkarıyorum.

"Herkes seçmelerin sadece bir formalite olduğunu biliyor. Küçük kardeşim doğuştan yetenekli, tıpkı benim gibi."

"İyi şanslar," diyorum, konuşmayı bitirmeye çalışarak.

"Biliyorsun Rory," diyor eğilerek. "Axel'in ne kadar pislik biri olabileceğini biliyorum. Umarım senin Siren olma şansını mahvetmemiştir. Dokunduğu her şeyi mahvetme eğilimindedir."

"Axe'in neye benzediğini nereden biliyorsun?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Gülüyor, midemi bulandıran hastalıklı tatlı bir ses.

"Oh, sevgilim," diye mırıldanıyor ve kolumu okşuyor. "Hiçbir fikrin yok." Ben daha fazla gidemeden Bradley'nin sesi odadakilerin dikkatini çekiyor.

Seçmeler başlıyor ve sanatçılar sırayla muhteşemden sıradan olana kadar bir dizi becerilerini sergiliyorlar. Alicia'nın sözleri zihnimde yankılanırken konsantre olmakta zorlanarak kenardan izliyorum. Ne demek istiyordu? Onunla bir geçmişi var mıydı? Babam biliyor mu?

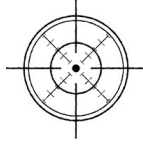
Olivia'nın seçmeleri başlıyor. İyi ve esnek; rutini karmaşık. Ama bir Siren olmak için gereken baştan çıkarıcı yönü eksik. Erkeklerin bizi arzulamasını, bizi istemesini sağlamalıyız. Bu sadece esneklik ve beceriyle ilgili değil; cinsel arzuyla da ilgili. Güzel ama seksi değil, en azından

bir Siren'in olması gerektiği gibi. Rutinini bitirir ve kibar bir alkış alır.

Seçmeler rutin rutin sürüp gidiyor, hepsi birbirine karışıyor. Bu Bradley için bir başka bir şey değil, gücünü göstermek ve bir sonraki "oyuncaklarını" seçmek için bir şans.

Son seçmelerden sonra kalabalığın geri kalanını dağıtıyor ve biz de salondan çıkıyoruz. Alicia Bradley'le konuşuyor; kendini onun üzerine atıyor ve flört etmeye çalışıyor. Babama karşı kullandığı taktiğin aynısı.

Her neyse, onların saçmalıkları için zamanım yok. Bu gece bir şovum var.

AUDITORIUM, pis kokuları havada asılı duran erkeklerle dolu karanlık bir çukur. Barda tünemiş, viskimi yudumluyorum, gözlerim sahneye kilitlenmiş. Onu bekliyorum. Rory bugün her düşüncemi tüketti - altımda çırpınan çıplak vücudu, boğazının derinliklerindeki sikim, onu hissetmeye zorladığım zevke karşı savaşıırken gözlerindeki çiğ meydan okuma.

Dün gece onu sikmeli, tamamen boyun eğmeye zorlamalıydım. Ama onun mücadelesini izlemek, onu kullanırken ve kendi bedenini ona ihanet etmeye zorlarken gözlerindeki işkenceyi görmek, verebileceğim her türlü cezadan daha iyiydi.

Onu kıracağım, yalvartacağım, vücudunun nefret ettiği şeyi arzulamasını sağlayacağım. Ve sonunda teslim olduğunda, bunun için ona acı çektireceğim. Teslimiyetten başka bir şey kalmayana kadar onu parçalayacağım.

Onun hayatını sikmekten zevk alacağım.

Işıklar sönüyor ve kalabalık sessiz bir beklenti içine giriyor. Sandalyemde arkama yaslanıp içkimin son yudumunu alıyorum.

Megan Thee Stallion'ın "Body" adlı parçasından ağır bir bas hattı. Rory sahneye çıkar, kalabalığın tezahüratlarıyla karşılaşır. Üzerinde, göğüslerini zar zor örten siyah lateks bir bodysuit vardır. Uzun sarı saçları omuzlarına dökülüyor; mavi gözlerinin kenarları siyah eyeliner ile çevrili.

Dudakları kırmızıya boyanmış ve bacakları uçsuz bucaksız görünüyor. Siyah stilettolar baldırlarını belirginleştiriyor ve gözlerim vücudunda gezinerek açıkta kalan kalçalarına takılıyor.

Lanet olsun, çok seksi görünüyor.

Ama sonra fark ettim. "Lanet olsun, Rory." İçimi sıkıp bara çarpıyorum, bardak avucumun altında çatlıyor. Lanet tasmaını çıkarmış. Bodrumda bir gece yeterince açık değil miydi?

Neler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok ama öğrenmek üzere. Onu tekmeleyerek ve çığlık atarak karanlığıma sürükleyeceğim, ona ait olduğu canavarın her zerresini hissettireceğim. Burada merhamet yok, sadece acı var. Çığlıkları yankılanacak. İsyanının her zerresi parça parça sökülüp atılacak.

Artık hayatı bu ve bunun gerçekliğinde boğulacak. İtaat ve korkudan başka bir şey kalmayana kadar intikamımın ağırlığı altında boğulacak. Hiçbir çıkış yolu yok.

Sadece ben ve vermekten mutluluk duyduğum acı.

Gece ilerledikçe, sahneye birkaç kez geri dönüyor, her performans bir öncekinden daha kışkırtıcı, kıyafeti daha da daralıyor. Spiker son performansı anons ediyor ve ben onun olduğunu biliyorum.

Billie Eilish'in "Bad Guy" şarkısı çalmaya başlıyor ve yüzümde bir gülümseme oluşuyor - acı verirken takındığım gülümseme.

Şarkı sözleri havayı dolduruyor ve ironi sadist sırtışıma genişletiyor.

Ön tarafa, sahneye doğru yürüyorum ve bir piçi koltuğundan çekip çıkarıyorum. Protesto etmek için ağzını açıyor ama yüz ifadesi hızla tanıma ifadesine dönüşüyor. Onun yerine geçip sandalyeye yerleşiyorum ve arkadaşları da benimle uğraşmayacağını farkında olarak hızla geri çekiliyorlar.

Kalçaları sallanıyor, elleri kıvrımlarında geziniyor, parmakları alaycı bir şekilde külotunun içine dalıyor. Öne doğru eğilerek bakışlarımı ona sabitliyorum, beni fark etmesini bekliyorum, korku titreşimini bekliyorum.

Masamın önündeki direği kavrayıp bacaklarını etrafına doluyor. Nefes nefese, göğüsleri her hareketinde zıplıyor. Müziğın, ritmin, rutinin içinde o kadar kaybolmuş ki beni fark etmiyor.

Sadece şarkının son anlarında, eğilip bacaklarını direğe doladığında başını kaldırıyor ve gözlerimiz buluşuyor.

Karışıklık.

Tanınma.

Korku.

Bakışlarım onu delip geçiyor ve nefesi kesiliyor. Ten rengi soluyor, müzik sessizliğe gömülürken vücudu donuyor. Orada öylece oturuyorum, kıpırdamadan ona bakıyorum ve sonra gürleyen alkışlar ve tezahüratlar patlak veriyor.

Kulakları sağır ediyor ama yerinden kıpırdamıyor.

Felç olmuş durumda ve gözlerindeki dehşet paha biçilemez. Köşeye sıkışmış bir hayvan gibi, acının yakın olduğunu biliyor. Hareket etmiyorum; gazabımı hissetmesini istiyorum. İtaatsizliğinin ağırlığını hissetmesini istiyorum. Ayağa kalkmıyorum, alkışlamıyorum.

Bakışmamızı kesiyor ve ışıklar tekrar yanarken sahneden aceleyle iniyor. Yavaşça kalkıyorum, adımlarımı bilinçli atıyorum, çıkışa doğru ilerliyorum.

Gerçek korkuyu, gerçek acıyı tadacak ve sonsuza dek benim cehennemim olan karanlıkla işaretlenecek.

CHAPTER 17

RORY

Fuck.
Kahretsin.

Hayır.

Beni gördü.

Axe beni

gördü.

Kalbim çarpıyor ve kanım donuyor. Yüzündeki ifade, gözlerindeki öfke, çok öfkeli.

Sikeyim.

Kaslarım yanıyor ve nefesim kesik kesik geliyor. Soyunma odama doğru yürürken mide bulantısı midemi düğümlüyor.

Kanepeye yığılıp kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Axe'ı daha önce de kızgın görmüştüm ama hiç böyle olmamıştı. Bana hiç bu kadar nefretle, bu kadar öfkeyle bakmamıştı. Bir damla gözyaşı kaçıyor ve onu çabucak fırçalıyorum.

Bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim. Bununla başa çıkmanın bir yolunu bulacağım - belki onunla anlaşabilirim ya da Griffen'den yardım isteyebilirim.

Banyoya gidiyorum ve sıcak duşun altında suyun gergin kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum ama düşüncelerim Axe'ın bakışlarına geri dönüyor. Gerektiğinden daha uzun süre duş alıyorum, onunla yüzleşmeden önce olabildiğince oyalanıyorum.

Sonunda dışarı çıktım, kurulandım ve üzerime bir eşofman ve kapüşonlu bir tişört giydim. Saçlarımı kurutuyorum ve durumun gerçekliğini kavradıkça kendimi yavaş ve düzenli hareket etmeye zorluyorum.

Jess tasmayı geri takmama yardım etti. Çantamı aldım ve çıkışa doğru yöneldim. Binadan çıkarken serin gece havası yüzüme çarpıyor. Kollarımı kendime sarıp Axe'in arabasını bulmak için etrafı tarıyorum. Siyah Camaro'su otoparkın arka tarafına park etmişti.

Ona yaklaşırken midem çalkalanıyor, her adımım sessiz gecede yankılanıyor. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, boğazımı sıkkan ağır bir yük.

Arabaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, zorlukla dizginlenen bir öfke tablosu çiziyor. Gözleri midemi bulandıran bir yoğunlukla bana kilitleniyor. Kendimi yüzleşmeye hazırlıyorum. Ben yaklaşırken konuşmuyor ama konuşmak zorunda da değil.

Arabaya tırmanıp emniyet kemerimi bağladım. Kapısı çarpıyor ve araba ileri doğru sarsılıyor, otoparktan hızla çıkarken lastikler gıcırıyor.

Beni bekleyen cezayı hayal ederken gözlerim doluyor. Kalbim çarpıyor, panik yükseliyor. Ona göz ucuyla bakıyorum; öfkesi hissediliyor, direksiyonu sıkıca kavıyor, ön kolları geriliyor ve damarları şişiyor.

Nefesim hızlı, sık patlamalar halinde geliyor ve göğsüm daralıyor. Parmaklarımı bükerek kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

Boğulmadan önce lanet sessizliği bozmalıyım. "Axe, yapamam-"

"Konuşma lan!" diye hırslayarak sözümü kesti.

Midem sıkışıyor ve gözyaşlarımla savaşıarak geçen manzaraya odaklanıyorum. Bana bu kadar kolay korku aşılması beni çileden çıkarıyor. Duygularım üzerinde ne kadar büyük bir gücü var.

Spencer'in uyarıları zihnimde yankılanıyor, onu test etmememi, neler yapabileceğini bilmediğimi söylüyor.

Geçen her saniye işkence gibi geliyor, büyüyen dehşetimi artırıyor. Korkunun yerini öfke almaya başlıyor, ellerim yumruk oluyor, tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Bu öfke memnuniyetle karşılanan bir dikkat dağıtıcıya dönüşüyor ve bana sonunda konuşma cesareti veriyor.

"Bak, özür dilerim," diye başlıyorum derin bir nefes alarak. "I-" "Sana konuşma dedim."

Yutkunuyorum, gözyaşlarımı tutmak için dudağımı ısırıyorum. Yol sonsuzmuş gibi geliyor. Garaj yoluna girdiğimizde frene basıyor, araba sarsılarak duruyor. Kapıyı arkasından çarparak hızla dışarı çıkıyor.

Kapımı çekerek açıyor, kolumu tutuyor ve beni dışarı çıkarıyor, tutuşu morartıyor, parmakları derimi kazıyor. Beni eve doğru sürükledi.

Topuklarımı yere vurup direnmeye çalışıyorum.

"Axel, özür dilerim, lütfen," diye umutsuzca yalvarıyorum. "Yapamam-"

Tek kelime etmeden beni omzunun üzerinden fırlattı. Sırtına yumrukla vurup çılgınca tekmeler savururken çığlıklarım ve haykırımlarım havayı dolduruyor. Hiç çekinmiyor, sıkıca ve acımasızca kavıyor. Çığlıklarım boş evde yankılanıyor.

"Hayır! Bırakın beni! Axe, lütfen!" Sesim tiz ve çılgınca. "Özür dilerim!"

Yalvarışlarımı duymazdan geliyor, evin içinde ilerlerken elini belime bastırıyor. Oturma odasına girdiğimizde, üzerime yeni bir korku dalgası çöküyor. Daha çok mücadele ediyorum, çırpınıyorum ve tekmeliyorum.

Beni yere fırlatıyor, dizlerim parkeye çarpıyor. Acı bacaklarıma vuruyor ve boğazımdan bir çığlık daha çıkmasına neden oluyor. Sarsılarak doğruluyorum, şömineye bir şey fırlatırken gözlerim ona kilitleniyor.

Korku beni ele geçiriyor ve ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama onun tutuşu beni geri çekiyor, dudaklarımdan keskin bir çığlık kopuyor.

Gözlerinde saf karanlık bir bakışla üzerimde yükseliyor. Griffen odaya daldı, yüzü panikle kazınmıştı. "Axe, ne oluyor lan!?"

Beni yere itiyor ve tekrar parkeye çarptığımda içime bir acı saplanıyor.

"Tutun onu! ŞİMDİ!" diye kükrüyor, yaklaşıyor.

Griffen yanımda dizlerinin üzerine çöküyor, elleri hızla bileklerime kilitleniyor, ben kurtulmak için çaresizce çığlık atıp çırpınırken kollarımı arkamda sabitliyor.

"Hayır! Hayır! Yapma!" Onun tutuşuna karşı mücadele ederek ağlıyorum.

Griffen'in tutuşu sıkılaşıyor, göğsü bana bastırıyor, kalp atışları tenime çarpıyor. Kontrolsüzce hıçkırırken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor, yüzümden aşağı akıyor.

Axe ateşten kızgın metal bir nesne çıkarıyor. Parlayan uç cızırdıyor, duman havaya karışıyor ve beni panik kaplıyor.

"Hayır! Lütfen yapma! Lütfen yapma!"

Axe diz çöküyor, eliyle saçlarımı avuçluyor ve soğuk, acımasız bakışlarıyla buluşmak için başımı yukarı çekiyor.

"Mücadele etmeyi bırakın. Daha çok canın yanacak" diye uyarıyor. "HAYIR! BIRAK BENİ! Lütfen, Griffen!"

Onun aşırı güçlü tutuşuna karşı çırpınıyorum.

Axe, Griffen'a, "Onu sabit tut," diye çıkıştı.

"Griffen, lütfen! Bana yardım et! Yapma bunu!"

Griffen bana bakarken gözleri kararıyor, bedenimi sıkıca kavrayıp beni yerinde tutuyor. "Özür dilerim Rory," diye fısıldıyor, sesi zar zor duyuluyor.

Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor, çiğ çığlıklar arasında nefesim kesiliyor. Axe spor ayakkabımı çekerek kıcıımı ortaya çıkardı. Mücadele ediyorum, çığlık atıyorum ve yalvarıyorum, Griffen'in beni daha da ezerek sıktığını hissediyorum.

Metal derime değiyor ve daha önce hiç duymadığım bir çığlık içimi parçalıyor, katıksız bir ıstırap feryadı. Sanki bir bıçak beni delip geçiyor, etimi yakıp kavuruyor gibi hissediyorum. Acı, şimdiye kadar yaşadığım her şeyin ötesinde ezici.

Felç oldum, her sinirimden akan kör edici acıyla donup kaldım. Kendi etimin yanık kokusu havayı dolduruyor, saf ıstırapın keskinliğiyle karışıyor.

"Seni uyarmıştım, Rory." Axe'ın sesi acının puslu havasını dağıtıyor. Yanımda diz çöküyor, dağlama demiri yaklaştıkça ısı yayıyor. "Sen bana aitsin. Bir daha bana itaatsizlik edersen, seni lanet olası bir kafese kilitlerim ve dışarı çıkamazsın. Anladın mı?" Yeminli tasmanın anahtarını ayaklarımın dibine fırlatıyor. "Sende kalsın," diye tersliyor, bana bakarak.

Griffen'in tutuşu gevşiyor ve ben de kendimi geri çekip odanın köşesine kaçarak top gibi kıvrılıyorum.

"Siktir git," diye inliyorum güçsüzce, kelimeleri zar zor oluşturabiliyorum. Acı sakatlayıcı, nefesim sığ ve düzensiz.

"Bana teşekkür etmelisin," diye karşılık veriyor Axe. "Bu senin tek uyarındı." Ayağa kalkıp dağlama demirini şömineye fırlatıyor, cızırdayan sesi alevlerin çıtırtısı bastırıyor. Dönüp beni Griffen'la yalnız bırakarak gitmeden önce bunu ancak fark edebiliyorum.

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Vücudum donmuş durumda, her kasım hareket etmek, kaçmak için çığlık atıyor ama yapamıyorum. Griffen yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum.

"Benden uzak dur," diye mırıldanıyorum, sesim panikten titriyor.

Attığı her adım yeni bir dehşet dalgası getiriyor. Korku ve acı içimde dönüyor, kendimi parçalamak istememe neden olan bir öfkeyle karışıyor. "Benden uzak dur dedim!"

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ama onları hissetmiyorum bile. Nabzım kulaklarımda gümürdeyerek her şeyi bastırıyor. Kısa bir süre duraklıyor, sonra gidiyor.

Düzgün düşünemiyorum, hiçbir şeye anlam veremiyorum. Yere kıvrılıyorum, nefes nefese kalıyorum. Oda etrafımda dönüyor, yanık derimin her santimini kavuruyor. Çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazım acıyor ve kırık hıçkırıklardan başka bir şey çıkmıyor, her nefes bir savaş.

Sonunda kendimi ayağa kaldırdım. Bacaklarım bükülüyor ve tökezleyerek duvara yaslanıyorum. Her adım acı veriyor ama devam ediyorum. Parmaklıkları parmak eklemlerimle kavırıyor, kendimi her seferinde bir basamak yukarı sürüklüyorum.

Sonunda tökezleyerek yatak odama gittim ve yatağa çöktüm. Yüzümü yastığa gömüyorum, gelmekte olduğunu bildiğim çığlıkları ve gözyaşlarını bastırıyorum, ama şu anda onları dışarı çıkarmak çok acı veriyor.

Sadece acının bitmesini istiyorum.

Tek umudum bir daha uyanmamak.

CHAPTER 18

AXE

"W Bu da neydi Axel? Aklını mı kaçırdın sen?!" Griffen'in sesi geceyi yarararak beni dışarıya kadar takip ediyor.

Soğuk hava yüzüme çarpıyor, içimdeki cehennemle keskin bir tezat oluşturuyor. Damarlarımda yanan şiddet ihtiyacını dizginlemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum. Yumruklarım o kadar sert sıkılmış ki eklemlerim ağrıyor.

"Geri çekil lan," diye homurdanıyorum, ona bakma zahmetine bile .

"Hayır. Siktir git!" diye bağırıyor, yaklaşırken. "Sen lanet karını damgalarken bana zapt ettirdin!"

"O benim karım değil. Ve bu gerekliydi."

"Gerekli mi? Lanet olsun." Beni sertçe itti, ben de tökezleyerek geri çekildim, omzum çitlere çarptı. Şimdi yüzüme bakıyor, öfkesinin sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda. "Her ne yaptıysa, bunu hak etmedi!"

"Bana itaatsizlik etti. Dersini alması gerekiyordu." "Bu berbat bir hareketti. Senin için bile."

"Onu zapt etmekte bir sorun yaşamadın." Ona ters ters bakıyorum, onun da en az benim kadar acımasız olduğunu çok iyi biliyorum.

"Siktir. Çekil. Axe. Şu anda kim olduğunu bilmiyorum ama yaptığın çok boktan bir şeydi. Hawthorn'lar işleri böyle halletmez. Bir sürtüğe haddini bildirmekle ilgili bir sorunum yok ama bu şekilde değil."

"Bu da ne böyle? Söylemek istediğin bir şey mi var?" Yaklaşıyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

"Evet, söyleyecek bir şeyim var. Şu arkadaki bok mu? O biz değiliz. Tüm bu lanet anlaşıma saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Rory, Conrad değil. O pisliğin teki ama Rory değil. Planın ne senin? Onu kilitlemek mi? Sana her karşı geldiğinde onu dövecek misin? İşkence mi edeceksin? Sırada ne var, Axe?"

"çeneni," diye , patlamanın eşiğinde.

"Hayır. Susmayacağım. Bunu duymam gerek. Bu çok boktan bir şey. Lanet bir deli gibi davranıyorsun. Lanet olası babana dönüşüyorsun!" Bu sözler ağzından çıkar çıkmaz yumruğumu çenesine indiriyorum, darbe kolumu sarsıyor.

"Sakın beni onunla kıyaslama!"

Tökezleyerek geri çekildi, çenesini ovuşturuyordu, yarılan dudağından kan damlıyordu. Piç kurusu bana saldırmadan önce zar zor irkildi ve acımasız bir mücadeleye kilitlenmiş bir şekilde yere sertçe çarptık.

Boğuşuyoruz, yumrukluyoruz, tekmeliyoruz - her darbe içimdeki ateşi besliyor. Parmak eklemleri kaburgalarımaya değişiyor ve keskin acı neredeyse hoşuma gidiyor, beni şiddetin içinde topraklıyor. Karnına bir yumruk indirdiğimde demirin tadı ağızımı dolduruyor.

Sahip olduğu her şeyle karşılık veriyor ama umurumda değil. Buna ihtiyacım var. Beni diri diri yakan lanet öfkeden başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

Her zaman kavga ederiz, genelde aptalca şeyler yüzünden, ama bu? Bu farklı. İkimizin de içinde bir hırçınlık var, durmamız gereken zamandan çok sonra bile devam etmemizi sağlayan bir öfke. Sonunda yorgunluk çöküyor ve nefes nefese, kanlar içinde ve morarmış bir şekilde yere yığılıyoruz.

Onu itiyorum, ayağa kalkarken yere kan tükürüyorum, başım zonklıyor ve yüzüm . Onu şu anda öldürebilirdim ama sadece şiddeti, acıyı .

"Bitirdin mi?" Ona bakmayı reddederek homurdanıyorum. Eğer bakarsam, yine kendimi kaybedeceğimi biliyorum ve bu sefer durmayacağım.

"Siktir git," diye mırıldanıyor, kendini ayağa kaldırırken nefesi kesiliyor. Ben de onu takip ediyorum, vücudum protesto çığlıkları atıyor. "Bunu neden yapıyorsun Axe? Bütün bunlar ne için? Bu sadece intikamla ilgili olamaz. Bırak karını, daha önce hiçbir kadına değer vermedin."

"Bırak onu, Griff. Bırak şunu."

Sinirli bir şekilde başını sallıyor. "Senden uzaklaşmak için kendini öldürdüğünde bana ağlayarak gelme." Öfkemi yatıştırmak için derin nefesler alarak çitlere yaslanmam için beni yalnız bırakarak fırlayıp gidiyor.

Sözleri ama umurumda değil.

Ne ölümden, ne benden, hiçbir şeyden kaçamayacak.

Elimin tersini yüzümde gezdirerek kanı tenime bulaştırıyorum. Soğuk hava ısıyor ama göğsümde yanan ateşe dokunmuyor. O anlamıyor. Böyle olmak zorunda.

Onu gerektiği kadar cehenneme sürükleyeceğim.

Boyun eğmeyi öğrenecek. Bundan emin olacağım.

Öfkem daha karanlık bir şeye dönüşüyor; şiddete, kana susamışlığa. Bir çıkışa ihtiyacım var. Telefonumu çıkarıp Isaac'e bir sonraki görevi talep eden bir mesaj gönderiyorum. Ekranımı bir hedef listesi dolduruyor; Hükümdar'ın elinden kaçmayı başarmış adamların isimleri. Benden önceki beceriksizler bunu başaramadı ama ben asla başarısız olmadım.

En yüksek değere sahip hedefe kilitleniyorum; Hükümdar'ın onu gömme girişimlerinden yıllarca kaçan bir uyuşturucu kralı. Bu artık sona eriyor. İmparatorluğunu dağıtacağım ve kurduğu her şeyin küllerinde boğulmasını sağlayacağım.

Doğruca bodrumdaki cephaneliğe yöneldim. Oda loş, hava silah yağı ve metal kokusuyla yoğun. Duvarlarda tüfekler sıralanıyor ve silahlar raflara özenle dizilmiş. Büyük siyah bir spor çantasına ihtiyacım olan her şeyi koyuyorum: bıçaklar, silahlar, cephane, patlayıcılar.

Tatmin olmuş bir şekilde çantayı omzuma atıp kapıya yöneliyorum.

O ilk gece Rory'yi kilitlediğim odanın kapısında duraksadığımda, bir anı çöküyor. Yıllarca derinlere gömmeye çalıştığım bir anı.

"Axel, ben açım," diye fısıldıyor Lucas.

"Kapa çeneni. Seni duyacak," diye tıslıyorum, kendime daha sıkı sarılıyorum. Soğuk zemin kemiklerimi uyuşturuyor ama midemi kemiren boşlukla kıyaslanamaz bile. Yemeksiz geçen günler. Hayvanlar gibi kafeslerde kilitli kaldım.

İkizime bakıyorum, kaburgaları benimkinin yanındaki kafeste tenine karşı keskin. İkimiz de onun merhametine kalmışız. Ve onun hiç merhameti yok.

"Sadece biraz daha. Geri dönecek," diye yalan söylüyorum, döndüğünde merhamet olmayacağını çok iyi biliyorum.

Karanlıkta saatler geçiyor. Boynumuzdaki zincirler her yer değiştirdiğimizde daha da derinleşiyor. Her saat umut biraz daha tükeniyor, yerini acımasız bir anlayış alıyor: Bu bir ceza değil. Bu bir ders.

Ayak sesleri. Ağır. Kasıtlı. Kapı gıcırdayarak açılıyor, yere ışık saçılıyor ve tanıdık anahtar şingirtılarını duyuyorum. Babam adımlarını

İçeride, botları betona sürtünüyor. Vücudumu bir rahatlama kaplıyor ama bu korku ile zehirlenmiş durumda. Kilit tıkırdıyor.

"Axel." Kafesimin kilidini açıyor ve ben tökezleyerek dışarı çıkıyorum, zincirler arkamda yerde sürükleniyor. Derim ham, demirden yanmış, ama başımı eğip acıyı yutuyorum.

"Direndin," diyor soğuk gözleriyle beni değerlendirirken. "Hawthorne olmanın anlamı budur. Direnç. Güç. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür baba," diye fısıldıyorum, sesim çatlasa da.

Dönüyor, kapıya doğru yürüyor. Ama sonra bir şeylerin yanlış olduğunu fark ediyorum. Lucas'ı terk ediyor.

"Baba... Lucas-"

"Hayır, Axel. Sadece sen." Sözleri keskin ve nihai. "Ne?"

Hayır! Hayır! Onu bırakamazsın, o-"

"Sessizlik!" Bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Onu koruyabileceğini mi sanıyorsun? Onu kurtarabileceğini mi? Lucas çok zayıf Axel. Sen değilsin. Sen daha güçlüsün ama o acınası bağa tutunursan değil. Seni kıracak. Seni öldürtür. Seni öldürtecek."

"Lütfen baba," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım beni boğuyor. "O benim kardeşim!" Lucas'ın sesi artık ancak fısıltıya dönüşmüştü.

"Axel, beni bırakma..."

"İşte tam da bu yüzden o senin çöküşün olacak." Eli yüzüme çarpıyor, keskin acı başımı yana doğru itiyor. "Hisset şunu!" diye bağırıyor. "Hissetmene izin verilen tek şey acı. Seni hayatta tutacak tek şey bu."

Yüzümü tutuyor, parmakları çeneme saplanıyor ve beni öfkeli bakışlarıyla buluşmaya zorluyor.

"Beni dinle Axel. Duygular. Bağlanma. Seni yumuşatır. Dışarıda, başkası için tereddüt ettiğin an, ölürsün."

Göğsüm sıkışıyor. Lucas'a bakıyorum ama donup kalmışım.

Babam alay ediyor. "Zavallı." Beni gömleğimden tutup kafese geri fırlatıyor ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor. Kilit tıkırdıyor, kalan tüm umutlarım için bir ölüm fermanı.

"Öğrenene kadar burada kal," diye hırlıyor. "Kendinden başkasını umursayarak bir yere varabileceğini sanıyorsan bu kafeste çürüyebilirsin. Eğer onu serbest bırakamazsan ne Hawthorne ne de Hükümdar olabilirsin. Güç. Hayatta kalmak. Önemli olan tek şey bu. Unut onu ya da öl."

Lucas'ın kafesinin kilidini açıp onu kabaca dışarı çekiyor. Babamız onu sürüklerken Lucas adımı haykırıyor. Çığlıkları koridorda yankılanıyor, yavaşça

*hiçliğe dönüşüyor.
Karanlıkta tek başıma
oturuyorum. Zayıf
olamam.
Duygularımı
gösteremem. Güçlü
olmak zorundayım.
Ben bir Hawthorne'um.*

CHAPTER 19

RORY

Ben maskeli adama gönderdiğim mesaja .

Ben: Starlight Pavilion, Soyunma odası 1B

Saat yok, tarih yok, sadece beni nerede bulacağın yazıyor - gerçek beni, Jade'i değil. İki saat önce gönderdim ve cevap gelmedi, gelmesini de beklemiyordum zaten.

Axel'i siktir et.

Hükümdarın canı cehenneme.

Beni damgalamasının üzerinden altı gün geçti. Rosa benimle ilgilendi - yaramı temizledi, bana yemek getirdi, yemek yememi sağlamaya çalıştı - ama iştahım hiç yoktu. Enkaz gibiydim; hıçkıra hıçkıra ağlıyor, korkuya kapılıyor, damganın acısı içimde zonkluyordu.

Ama bugün? Bugün, sadece kızgıyım. Bir zamanlar Axe'a duyduğum çarpık, istenmeyen cazibe gitti, yerini çiğ, su katılmamış nefret aldı.

Dağlama anısı da içime kazınmış olabilirdi - demiri tutan eli, tenime batan yakıcı ısı. Yanan etin kokusu. Cızırdayan ses. İstirap verici acı. Hepsi zihnimde bir yara izi gibi duruyor.

Maskeli adama neden mesaj attığımı bilmiyorum. İntikam mıydı? Kontrol ihtiyacı mı?

Belki ikisi de. Ama fark etmez.

Bir şey çok açık. İşim bitti. Bir kurtuluşa ihtiyacım var. Düşünemeyecek hale gelene kadar sert ve hızlı bir şekilde sikilmeye ihtiyacım var. Her şeyi unutmak, zevk ya da acı içinde boğulmak ya da bana bir şeyler hissettirecek her ne gerekiyorsa onu yapmak istiyorum.

O mesajı göndermek düşüncesizceydi. Öfke, korku ve hayal kırıklığı daha fazla içimde tutamayana kadar taşı. İster acı ister zevk olsun, yoğunluğu arzuluyorum. Canlı hissetmeye ihtiyacım var.

Ama Hükümdar'dan herhangi birini istemiyorum. Bir yabancıyı istemiyorum. Onu istiyorum, bana musallat olanı. Bana hissetmemem gereken şeyleri hissettiren kişiyi.

Axe başka biriyle yatarsam ne olacağını açıkça söyledi. Ama artık umurunda değil. Bu boktan evlilik onun babama karşı intikamı. İntikam. Beni incitmekten zevk alıyor. Mükemmel olsam bile, yine de acı çektirmenin bir yolunu bulurdu. O böyle biri; soğuk, kalpsiz, zalim. Muhtemelen eninde sonunda beni öldürecek.

Nasıl olsa ölüm gelecekse, bu sefil hayattan alabileceğimi alsam iyi olur. Böyle yaşamaya devam etmektense ölmeyi tercih ederim.

Derimdeki damganın izini sürüyorum. Bir halkanın içinde H harfi.

Ben

. Onun izi. Kalıcı.

Sonsuza dek kimin sahip olduğunu hatırlatıyor.

Sikerim böyle işi.

Acı sona kadar savaşıcağım. Ve eğer maskeli adam bana En ufak bir kaçışta, onu alacağım.

Sonuçları siktir et. Acıyı

siktir et.

Axel Hawthorne'u sikeyim.

Prova için giyiniyorum, bol bir eşofman ve atlet giyiyorum. Bu gün yorucu olacak. Kaslarım hâlâ ağrıyor ve zayıf; markaya dokunan hiçbir şeye dayanamıyorum; en ufak bir baskı bile içime keskin, bıçak gibi bir acı gönderiyor.

Provalar genellikle yeni rutinleri eskileriyle karıştırır ve Bradley acımasızdır. Bütün hafta yoktum ve markaya nasıl tepki vereceğini bilmiyorum - işaretlerden ve dövmelemlerden nefret eder.

Dans çantamı kaptığım gibi aşağıya iniyorum, midem protesto edercesine gurulduyor. Mutfak tezgahında arabamın anahtarlarını gördüm.

Griffen sandalyesinden, "Axe bir süreliğine göreve gidecek," diyor. "Nasıl-"
"Siktir git," diye çıktım, anahtarlarımı kaptığım gibi dışarı fırladım.

İştahımı kaybettim. Onunla bir daha asla konuşmak istemiyorum. O bir korkaktı. Omurgasız bir pislik. Ve beni tutarken özür dileme cüretini gösterdi.

"Rory," diye sesleniyor arkamdan, ama ben adımlarımı hızlandırıyorum. "Bekle. Lütfen." Adımları arkamda yankılanıyor, yaklaşıyor. Hızımı artırıyorum, neredeyse garaja doğru koşuyorum. Ama bir topallama hareketlerimi yavaşlatıyor.

"Beni rahat bırak." Onu yakınımnda istemiyorum.

"Dur ve beni dinle," diye ısrar ediyor ve kolumu sıkıca kavrayarak beni döndürüyor.

"Bırak beni," diye çırpınıyorum ama o sadece elini daha da sıkıyor.

"Benimle konuşana kadar olmaz," diyerek beni kendine yaklaştırıyor. Göğsüne doğru itiyorum, kollarım aramızda sıkışıyor.

"Canımı yakıyorsun." Sonunda bıraktığında kıpırdanarak kurtuluyorum. Geri adım atarak bileğimi ovuyorum ve ona ters ters bakıyorum. Yüzündeki morlukları, kesikleri ve bandajlı parmak eklemlerini fark ediyorum.

"Rory, lütfen dinle," diye yalvarıyor ve bana doğru bir adım atarak irkilmeme neden oluyor. "Özür dilerim."

"Özür dilerim!" mi? Gerçekten mi? Üzgün olman umurumda değil. Umarım boğulup ölürsün. Benden uzak dur." İfadesi bocalıyor.

"Böyle yapma," diye yalvarıyor, anahtarlarımı elimden kapıyor ve beni durmaya zorluyor. Öfke göğsümü daraltıyor, yumruklarımı sıkarken gözyaşlarım kabarıyor.

"Beni damgaladı!" Çığlık atıyorum, sesim çığ ve çılgınca. "Ve sen de ona yardım ettin! O bunu yaparken beni tuttun! Sen bir korkaksın." Kontrolsüzce titriyorum. "Onu durdurabilirdin ama yapmadın. Bunu nasıl yaparsın Griffen?"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor, zar zor duyuluyor. "Yapamadım-"

"Denemedin bile," diye kestim sözünü. "Senin lanet vicdan azabın umurumda değil." Gömleğimi yukarı çekiyorum, gövdemdeki tüm morluklar ortaya çıkıyor, koyu mor ve yeşil izler solgun tenimde göze çarpıyor.

Çenesi kasılıyor ve sertçe yutkunuyor, adem elması boğazında sallanıyor.

"Bunlar senden," diye bağıriyorum. "Sen de az onun kadar canavarsın!"

"Rory, ben-"

"Bir daha benimle sakın konuşma!" Anahtarlarımı elinden çekip aldım.

Hışımla arabama gidiyor, kapıyı arkamdan çarpıyor ve gaz pedalına basıyorum. Garaj yolundan çıkarken lastikler asfaltta gıcırıyor ve motor kükreyerek tepki veriyor. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, titreyen bir elimle onlara dokunuyor ve nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Axe'in böyle bir zalimlik yapabileceğini biliyordum ama Griffen? Bu neredeyse damgadan daha fazla acı veriyordu. Beni kandırmıştı. Onun farklı olduğunu düşünmüştüm, hatta belki bir arkadaş. Ama o sadece başka bir canavar, başka bir Hawthorne.

Sonunda özgürüm, derin nefes alıyorum, temiz ve berrak havanın tadını çıkarıyorum. Güneş yüzümü ısıtırken rüzgâr saçlarımı karıştırıyor. Şehir hayatla uğulduyor - arabalar korna çalıyor, insanlar sohbet ediyor, müzik çalıyor. Evin boğucu sessizliğinden hoş bir değişiklik.

Tüm eşyalarımı, evimi bir yuva gibi hissettiren küçük, önemsiz görünen eşyaları özlüyorum: arkadaşlarımın resimleri, kitaplar ve mobilyalar. Yatağımı, evimin her yanına dağılmış rastgele ıvır zıvrı, anıları, konforu ve aşinalığı özlüyorum. Tüm arabalarımı geri istiyorum: Audi R8, BMW 7 serisi, sahip olmak için çok çalıştığım her şeyi.

Hayatımı istiyorum.

Soyunma odasında spor sütyenimi ve atletimi değiştiriyorum. Vücudumdaki morluklar göze çarpıyor, her hareket içime keskin sancılar gönderiyor.

Oturduğumda, yara izinden ağrı yayılıyor. Tayt giyemiyorum; çığ, hassas yara çok acı veriyor.

"Siktir." Gözyaşlarımın acısıyla savaşıyor sertçe nefes veriyorum. Midem çalkalanıyor ve boğazımdaki yumruya karşı sertçe yutkunuyorum.

Dizlerimde ve bacaklarımda parkeye düşmekten oluşan koyu renkli morlukları ve Griffen'in tutuşundan dolayı uyluklarımda, kalçalarımda ve bileklerimde oluşan izleri inceliyorum. Dans şortumu çekiştiriyorum ve ayağa kalkıyorum. Damgayı gizlemenin bir yolu yok ve onu kapatmaya çalışmak da canımı yakıyor.

Tüm cesaretimi toplayarak prova stüdyosuna giriyorum. Herkesin gözleri bana dikilmiş, yüzleri endişeyle dolmuşken oda sessizliğe gömülüyor.

"Aman Tanrım, Rory." Lana koşarak geldi. "Ne oldu?" Beni kucaklıyor ve gözlerimde yaşlar birikiyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum, yavaşça uzaklaşıyorum. Derin bir nefes alarak kendimi toparlamaya çalışıyorum. Dom içeri giriyor, gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Beni görünce şok geçirdi. "Ne oluyor Rory?"

"Bırak onu, Dom. Ben iyiyim." Bakışları ve fısıltıları görmezden gelerek esnemeye odaklanarak bara gidiyorum. Yanaklarım utançtan yanıyor ve gözlerim dökülmemiş yaşlarla doluyor.

Olivia'nın köşedeki varlığı gözüme çarpıyor ve kızgınlığımı körüklüyor. Seçmelerden sonra listeyi kontrol etmemiştim ama belli ki seçmelere girmiş. Eğlenen bakışları bana çürüklerimi Alicia'ya rapor edeceğini ve yakında babamın beni sorgulayacağını söylüyor - cevaplamak istemediğim sorular, yüzleşmek için çok küçük düşürücü sorular.

Prova başlıyor ve Bradley içeri dalıyor, bakışları çürüklerime odaklanıyor. Keskin bir şekilde nefes verdi, açıkça hoşnutsuzdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, tam duruyor.

"Sonunda bize tekrar katılmanız ne güzel. Provadan sonra soyunma odanızda konuşuruz."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

Sesi gürleyerek müzik setine doğru ilerliyor. "Pekâlâ, hadi ."

Sonraki iki saat boyunca durmaksızın yeni rutinler çalıştık. Kaslarım ağrıyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor. Prova çok yorucu ama kendimi ritmin içinde kaybediyorum. Sonunda yüzümden ter damlıyor ve her kasım çığlık atıyor.

Herkes stüdyodan çıkarken ben de soyunma odama doğru ilerliyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve acıdan irkilerek deri koltuğa yığılıyorum. Bradley gelmeden önce birkaç dakikam var ve onlara ihtiyacım var.

Gözlerimi kapatıyorum, nefesime odaklanıyorum ve biraz rahatlamaya çalışıyorum.

Yorgunluk beni hızla geçiriyor ve huzursuz bir uykuya sürüklüyor.

Kıçımdaki izi takip eden bir elle sarsılarak uyandım. İrkilerek irkildim ve geri çekildim. Bradley orada duruyor, ifadesi karanlık ve tedirgin edici.

"Ne oluyor be?!"

"Güzel bir iz," diyor kayıtsızca ve ben boğazımda yükselen safrayı bastırmak zorunda kalıyorum.

"Bradley, bana dokunma."

"Şimdi, Rory, patronunla böyle mi konuşuyorsun?" Yaklaşırken ses tonu küçümseyici ve ben içgüdüsel olarak geri çekiliyorum, yakınlığı sinir bozucu.

Ne istediğini biliyorum. Bunu hiç gizlemedi.

"Böyle bir şey ," diyorum ona, yerimde durarak. "Soyunma odamdan . Şimdi."

"Oh, ama öyle." Sırıtarak dudaklarını yalıyor.

Başımı sallıyorum, kendimi kanepenin köşesine daha da bastırıyorum. mesafeyi kapatarak ilerliyor. "Benden uzak dur, Bradley. Şimdi!" Korkuyu sesimden uzak tutmaya çalışarak bağırıyorum.

Ben tepki veremedi beni zorla tutup kendine doğru çekiyor. Onu itmek için mücadele ediyorum ama gücü beni alt ediyor. Elleri boynuma dolanıyor, havamı kesiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, kurtulmak için çılgınca bir çabayla kollarını pençeliyorum. Beni odanın öbür ucuna, makyaj masasına doğru sürüklüyor ve karnımın üzerine yatırıyor. Ağırlığı bana baskı yapıyor, sert aleti beni dürtüyor, boynumdaki tutuşu acı veriyor.

"Bradley," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum.

"Şşşt," diye susturuyor. Cebine uzanıp fermuarlı bağlar çıkarıyor ve ellerimi makyaj masasının direğine bağlıyor. "Seni ne kadar uzun zamandır istediğimi tahmin bile edemezsin, Rory." Eli yan tarafımda geziniyor ve ben çırpınıyorum.

"Bırakın beni!"

Gülüyor, nefesi boynuma değiyor.

"Sen ve ben çok eğleneceğiz." Şortumu ve iç çamaşırlarımı indiriyor. "Bu çok hoş bir manzara." Parmakları damgayı izlerken kıcımı okşuyor. "Ne kadar iyi bir küçük fahişe. Axel kendi bölgesini işaretledi. Hoşuna gitti mi?"

"Seni lanet olası bok parçası!" Çılgılık atıyorum, savruluyorum ve çılgınca dönüyorum.

Eli yüzüme sert bir darbe indiriyor. Başım yana doğru savruldu ve bu güç beni kendimden geçirdi.

"İki seçeneğiniz var. İyi olup işbirliği yapabilirsin ya da dövüşmeye devam edip canını yakabilirsin. Her iki durumda da benim için çılgılık atacaksın ve ben de bu güzel amcığın tadını çıkaracağım. Ne kadar çok dövüşürsen, o kadar kötü olur."

Dizini bacaklarımın arasına sokup onları ayırmaya zorluyor.

Panik içime işliyor ve umutsuzca onu uzaklaştırmaya çalışarak mücadele ediyorum.

Parmakları kıcımın kıvrımlarında geziniyor. "Seni daha önce hiç beceremedim. Baban seni hep koruyordu. Şimdi buna sahipsin." Parmağını ham damganın üzerinde gezdiriyor. "Yani, işimiz bittiğinde hâlâ bir Siren olmak istiyorsan, o zaman uslu duracaksın."

"Axe seni öldürecek," diye boğulmayı başarıyorum ve Bradley gülüyor.

"Oh, tatlım, beni öldüremez. Ben bir hükümdarım." Kalçalarımı sertçe kavrayarak beni kaldırıyor ve makyaj masasının kenarına çekiyor. Eğildi ve

"İyi hissettireceğim bile." diye fısıldar.

Aynada bir hareket gözüme çarpıyor. Orada biri duruyor. Karanlık silüet hızlı adımlarla ilerliyor, Bradley'i boğazından yakalıyor ve havasını kesiyor.

Maskeli adam tutuşunu sıkılaştırır, sertçe bastırır. Oda Bradley'nin boğulma sesiyle dolar ve çok geçmeden gözleri geri döner, vücudu gevşer. Maskeli adam onu hareketsiz yattığı yere bırakıyor.

Bradley'i şiddetle tekmeler, her darbe kaburgalarına mide bulandırıcı bir güçle iner. Kan yere sıcıyor ve çıtırdayan kemiklerin sesi havayı dolduruyor. Donup kaldım, başka tarafa bakamıyorum.

Maskeli adam Bradley'nin başında dikiliyor, vücudu sarsılıyor ve etrafında kan birikiyor. Sonra bana doğru dönüyor, gözleri karanlık ve yumrukları sıkılı, eklemlerinin çatlama sesi havayı dolduruyor. Bakışlarım kaslı vücudunda geziniyor, simsiyah giysilerini ve kafatası maskesini inceliyor.

Ölüm meleğine benziyor. Benim meleğim.

Sertçe nefes vererek bana yaklaşıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kalbim hızla çarparken ve nefesim kulaklarımda daha da yükselirken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye fısıldıyorum, sesim kısık ve titrek.

Arkamda duruyor, varlığı ağır ve içimdeki korku yoğunlaşıyor. Elini uzatıyor ve nazik bir dokunuşla parmaklarını hassas damganın üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor, içime keskin bir acı saplanıyor.

Zihnim allak bullak oluyor, korku ve adrenalin odaklanmamı zorlaştırıyor. Sonra kalçalarımı tutup beni makyaj masasının kenarına çekiyor ve vücudunu benimkine bastırıyor. Kısıtlamalara karşı savaşıyor, sesim zayıf ve titrek bir inilti çıkarıyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyorum. "Lütfen." Ona durması için mi yoksa beni becermesi için mi yalvardığımdan emin değilim ama her iki durumda da dehşet verici. Aynadan bana bakıyor, maske yüz hatlarını gizliyor ama gözlerini görebiliyorum.

Karanlık ve tehlikeli, ruhumu delip geçiyorlar. Hiçbir karşılık vermeden kalçalarımı sıkıca kavıyor ve beni yerimde tutuyor. Korku ve arzu duyularımı ele geçiriyor, bu kombinasyon beni nefessiz bırakıyor. Elleri vücudumda geziniyor, benimle alay ediyor.

Bacaklarımı açarak arkamda diz çöktü. Maskesini ayarladıktan sonra dilini hassas tenimde gezdiriyor. Sıcak nefesi kalçamı ısıtıyor. Damgayı yalarken nefesim kesiliyor ve dudaklarımdan bir inilti kaçıyor. Ağzı daha aşağılara iniyor ve hassas etimi ısırarak nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Yoluna devam ediyor, yalıyor, emiyor ve ısırıyor, ağzı beni yutuyor. Kıvraniyorum, fermuar bağlarına karşı mücadele ediyorum, bu duygu neredeyse ezici. Dili içime giriyor ve haykırıyorum, sırtımı kamburlaştırıp ağzına doğru itiyorum. Dili, sanki sahip olduğu en lezzetli şeymişim gibi benim tadıma bakıyor. Zihnim dönüyor ve ağzımdan çıkan sesleri kontrol edemiyorum.

Acımasız, dili araştırıyor ve keşfediyor, parmakları kalçalarımı kavıyor. Baskı doruğa ulaşıyor, orgazm üzerime çökmekle tehdit ediyor. Serbest kalmak için çaresizce yüzüne sürtünüyorum.

Dili daha derine kayıyor ve ben zevkten kıvraniyorum, acıyı unutuyorum. Eli bacaklarımın arasına uzanıyor ve parmakları klitorisimin üzerinde kayıyor, daireler çiziyor ve sürtünüyor.

Bileklerim yanıyor, fermuarlar derimi kesiyor. Lezzetli saldırısına devam ediyor, dili ve parmakları acımasız, beni ecstasy'nin eşiğine getiriyor. Kendimi tutamıyorum. Orgazm içimden geçerken vücudum titriyor. Acımasız, parmakları ve dili vücudum makyaj masasına yaslanana kadar hiç durmuyor. Orada yatıyorum, nefes nefese, nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Yavaşça ayağa kalkıyor ve aynadan bana bakıyor, kara gözleri içimi yakıyor. Kemerine uzanırken fermuarın sesini duyuyorum. Donup kalıyorum.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var.

Bir eliyle kalçamı sıkıca kavıyor ve diğer eliyle boynuma sarılıyor. Beni kendisine doğru çekerek, kıcımı ortaya çıkaracak şekilde sırtımı eğmeye zorluyor. İnliyorum ve o da bana çarpıyor, kendini derinlere gömüyor.

CHAPTER 20

AXE

Her ıgık odayı yırtıyor, duvarlardan sekiyor. Tutuşumu gevşetmedim. Kalçalarını sabit tutmaya zorluyorum ve acımasız bir hamleyle kendimi içine gömüyorum. Etrafımda kenetlendi -sıkı, ıslak- ve gırtlaktan gelen bir inilti Boğazımı. Alışmasını beklemiyorum.

Cezalandırıcı bir ritim tutturdum, ona çarpıyordum, vücudu her itişte sarsılıyordu. O kadar dar ki, amı beni içine almak için zorlanıyor. ıgıkları beni ateşliyor, çiğ zevk her sınırı yakıyor, onu mahvetme ihtiyacı diğher her şeyi bastırıyor.

Onu daha sıkı kavriyorum, yerinde tutuyorum, daha derine sürüyorum. Vücudu benimkinin altında titriyor, onu kaldırılabileceğı sınıra kadar ittiğimde kayganlaşıyor ve damlıyor - ve sonra onu daha da itiyorum. Nefes alış verişı kesik kesik inlemelerle düzensizleşiyor.

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ben onu daha sıkı tutuyorum. ıgık atıyor, kolları fermuarlı bağlara karşı zorlanıyor. Bana karşı savaşıyor, kaçmaya çalışıyor ama bu beni sadece heyecanlandırıyor.

Mükemmel vücuduna bakarken, morluklar ve kesikler ona lezzetli bir hava katıyor. Tekrar tekrar içine girdiğimde bacakları şiddetle titriyor. Gözleri acı dolu bir zevkle doluyor ve bu da damarlarıma bir sıcaklık hücumu gönderiyor.

Ne kadar kırılgan görüldüğüne, onu ne kadar kolay kırabileceğime bayılıyorum. Bunu çok uzun zamandır istiyordum, sikimi içine gömmek, onu becermek istiyordum ve hiçbir şey beni onun ne kadar iyi hissettirdiğine hazırlayamazdı. Onun sıkı, kaygan amcığı

beni kavırıyor, benimle savaşıyor, beni dışarı itmeye çalışıyor, ama ben durmuyorum. Duramıyorum. O direndikçe ben daha da derine iniyorum.

Elimi boğazına dolayarak vücudunu bana doğru eğilmeye zorluyorum.

Onu çığlık attırmak, ağlatmak ve yalvartmak istiyorum. Altımda titrediğini ve kıvrandığını hissetmek istiyorum. Çok yakın, çok yakın ve orgazmımın arttığını hissedebiliyorum.

Kıcını tokatladığımda çığlıkları daha da yükseliyor. Hıçkırıyor, ben onu açlıktan ölmek üzere olan bir hayvan gibi becerirken vücudu her darbeye sarsılıyor, içimdeki açlığı tatmin edebilecek tek şey onun amı. Sikimin her acımasız darbesi rahim ağzına çarpıyor, bu his kör ediyor. Çiğ. İlkel.

Çığlığı havayı paramparça , acı ve zevkin umutsuz bir karışımı beni sınıra yaklaştırıyor. Durmuyorum. Onu acımasızca beceriyorum. Vücudu kasılıyor, amcığı çözülürken etrafımda spazm geçiriyor. Çığlıkları yankılanıyor, kasları titrerken ve gözleri geri dönerken soluyor.

Dişlerimi gıcırdatarak ona çarpıyorum ve patlıyorum, içine ip üstüne ip boşaltıyorum.

İçine gömüldüğümde hareketsiz kalıyorum, nefesimi tutuyorum, amının etrafımda titreşmesinin ve vücudunun altımda sıkışmasının tadını çıkarıyorum.

Son dalga azaldığında, bacaklarından aşağı kan ve döl karışımının damlamasını izleyerek çekiliyorum. Onu acımasızca becerdim ve bunu günlerce hissedecek. Vücudu morarmış ve kıcı kıpkırmızı olmuştu. Parmaklarımı damganın üzerinde gezdiriyorum, çizgileri takip ediyorum - benim izim.

O benim.

Dokunuşumun altında inliyor ve titriyor. Terden sıırıslıkla, saçları nemli. Çok yorgun. Kullanılmış. Tatmin olmuş. Ama ben bir delik daha istiyorum.

O lanet olası ukala ağzı.

Kolları gevşekti, fermuarlar bileklerine batıyordu. Amcığından damlayan dölleriimin görüntüsü, morarmış kalçaları, damgam, gözyaşı lekeli yanakları. Hafızama kazınmasını istediğim bir manzara.

Elimi kıcının üzerinde kaydırıyorum, avucumu aşağı indiriyorum, havayı dolduran keskin bir çatırtı. Bir çığlık atıyor, vücudu sarsılıyor ve ben onu tekrar tokatlıyorum. Hıçkırıyor, omuzları kasılıyor ve onu daha sert tokatlıyorum. Cildi kıpkırmızı olana ve hıčkıra hıčkıra ağlayana kadar devam ediyorum. Hangisinden daha çok zevk aldığımdan emin değilim. Yüzündeki ifadeden mi yoksa vücudunun acıya verdiği tepkiden mi?

Makyaj masasının yanına doğru yürüyorum, hâlâ dölleriimizle kayganlaşmış olan sikimi okşuyorum. Boynundan tutarak, çenesini yukarı kaldırmaya zorlamadan önce onu kenara çekiyorum.

Tutuşuma karşı mücadele ederek uzaklaşmaya çalışıyor. Parmaklarım çenesine giriyor, itiraz etmeye başlıyor ama sikimi ağzına sokarak onu susturuyorum.

Dudakları uzunluğumun etrafında geriliyor ve yanakları çukurlaşıyor. Bir inilti çıkarıyor ve sesi içimde titreşiyor. Başını sabit tutarak, taşaklarım çenesine dayanana kadar içeri itiyorum.

Tıkanıyor ve boğuluyor ama bırakmıyorum.

Ne kadar iyi bir kız.

Bu his neredeyse beni boşaltmaya yetecek. Bu mükemmel bir şey. Sıcak, ıslak ağız, sıkı boğazı. Ağzının tadını çıkararak, tekrar itiyorum. Daha sert. Daha derine. Gözleri sıkıca kapanmıştı ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

O benim. santimi. Her lanet parçası. Ve hepsini alacağım.

Sümük, salya, ön sperm ve gözyaşı karışımı yüzünden aşağı akıyor. O bir karmaşa. Lanet olası güzel bir pislik.

Yüksek bir iniltiyle sikimi bir kez daha pompalıyorum ve dölleri boğazından aşağı fışkırıyor. Burnunu kasık kıllarıma gömerek başını aşağı doğru bastırıyorum.

Zevk içime işliyor ve vücudum sarsılıyor, kaslarım spazm geçiriyor. Döllerimi yutarken tükürükler saçıyor. Duygu yoğun ve inliyorum, daha derine itiyorum, her damlayı boğazından aşağı zorluyorum.

Sonunda çaktığımda nefesi kesiliyor ve öksürüyor. Gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ve ben gülümsüyorum. Çok güzel görünüyor, kullanılmış, yara bere içinde ve kanlı - teslimiyetin mükemmel bir görüntüsü.

Benim küçük sirenim.

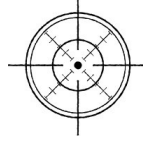
Gözleri geriye kayıyor ve öne doğru yığılıyor, vücudu çöküşün eşiğinde sallanıyor. Orada duruyorum, bakışlarım onun üzerinde geziniyor.

Yavaşça, öfke geri geliyor. Bu onun seçimidir. Onun kararıydı. Ve ben öfkeliyim. Ona başka bir adamla yatarsa ne olacağını söyledim. Onu uyardım. Ama o yine de yaptı. Ama döl ve gözyaşı lekeli, çürük ve kırık vücudu görülmeye değer bir şey.

Buna şimdi son vermeliyim, maskeyi onu kimin becerdiğini görmesine izin vermeliyim. Ama yapmıyorum. Onu bu halde görmenin çarpık bir tatmini var - telaş, güç, her şeyi benim düzenlediğimi bilmenin heyecanı, buna isteyerek girmiş olması, bunu seçmiş olması.

Ne halt edeceğimi bilmiyorum ama bunu daha sonra çözeceğim.

Şu anda, bana ait olana dokunabileceğini sanan bu orospu çocuğuyla uğraşmam gerekiyor. Bu piç kurusuna acı çektireceğim.

RORY

MASKELİ ADAM BİR BIÇAK bıçak ışıktaki parlamaktadır. Bıçağı fermuarların altından geçirip onları kesiyor. Ellerim yere düşüyor, bileklerim yanıyor ve irkiliyorum.

Makyaj masasını iterek titreyen bacaklarımın üzerinde duruyorum, tüm vücudum acıyla zonkluyor. Bacaklarımın arasındaki ağrı dayanılmaz. Çenem ağrıyor, boğazım acıyor, dudaklarım şişiyor ve midem çalkalanıyor.

Gözyaşlarım akmaya devam ediyor ve titrememi durduramıyorum. Bradley yerde yatıyor, etrafında kan birikiyor. Az önce beni beceren maskeli adam ve bana tecavüz etmeye çalışan Bradley aynı odadaydı. Bunalmış bir halde maskeli adama doğru ilerliyorum, kollarımı ona doluyorum ve göğsüne hıçkırarak ağlıyorum.

Kıpırdamadan duruyor, hiçbir şey söylemiyor. Yüzümü gömleğine gömüp ona yapışıyorum.

"Lütfen beni bırakma," diye fısıldıyorum kısık sesle.

Tereddüt ediyor, sonra yavaşça kollarını bana doluyor. Rahatlamak için çaresizce, daha sıkı sarılıyorum. Giysileri çığlıklarımı boğuyor. Etrafımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve saçlarımı okşadığında, bu nazik hareket beni daha da çok ağlatıyor.

Her şey acıtıyor. Her şey. Bedenim, zihnim. Kalbim.

Dizlerimin bağı çözüldü ve yere yığıldım. Beni göğsüne yaslayarak yavaşça yere indiriyor. Acı, aşağılanma ve her şeyin ağırlığı içime çöküyor. Gözyaşlarım kapüşonundan süzülüyor ve o hiçbir şey söylemiyor. Ben onun kollarında parçalanırken bana sarılıyor.

Gözyaşlarım dinene ve nefesim düzene girene kadar böyle, birbirimizin kollarına sarılmış halde kalıyoruz. Başımı kaldırıp maskenin arkasındaki koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum. Yüzümdeki gözyaşlarını nazikçe siliyor ve ben de gözlerimi kapatarak dokunuşundaki şefkatin tadını çıkarıyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, kelimeler ben onları durduramadan dökülüyor. "Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim."

Duygularım boğazımı sıkıyor ve doğru kelimeleri bulamadığım için susuyorum. Beni daha yakına çekiyor ve yüzümü göğsüne gömüyorum. Eli nazikçe kolumda geziniyor, morlukların üzerinde geziniyor. Geçen haftanın anıları zihnimde tekrar canlanırken gözyaşlarım yeniden doluyor - acı, aşağılanma, öfke ve her zaman var olan korku.

"Sana mesaj atmamalıydım. Buradaki insanlar... tehlikeliler. Dikkatli olmalısın. Seni tehlikeye atmamalıydım." Parmakları tenimdeki izi takip ediyor.

"Bunu yapan adam, en kötüsü. Eğer bizi öğrenirse, seni öldürür." Parmakları damganın üzerinde geziniyor ve vücuduma ürperti yayıyor. "Ve bana yapacakları..." Sesim kesiliyor, gözyaşlarım yine serbestçe akıyor. "Bunu sana neden anlattığımı bilmiyorum."

Görünüşü rahatsız ediciydi; siyah kapüşonlu bir tişört, sadece parmaklarını açıkta bırakan eldivenler, kot pantolon ve savaş botları, hiçbir yeri görünmüyordu. Kendimi hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim.

"Bana adını söyleyecek misin?" Zar zor duyulacak şekilde sordum. Sessizlik.

"En azından yüzünü görebilir miyim?" Soru cevapsız bir şekilde aramızda asılı kalıyor. "Lütfen?" Yalvarıyorum ama o sessiz kalıyor ve kalbim sıkışıyor.

Muhtemelen böylesi daha iyi ama hayal kırıklığı yine de acıtıyor. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Burada olduğun için. Kaldığın için."

Bir süre sonra ayağa kalkıyor ve beni nazikçe ayağa kaldırıyor. Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor, bedenim yorgun ve hala titriyor.

Bradley'e doğru yürür, sırt üstü yuvarlanana kadar hareketsiz bedenini tekmeler, kanlı ve şişmiş yüzünden hâlâ sık nefesler yükselmektedir. Maskeli adam Bradley'i kolundan tutup yerde sürüklüyor.

Geri dönüp duvardaki kancadan bornozumu alıyor ve bana uzatıyor. Beni odadan dışarı çıkarırken, nazik bir dürtmeyle banyoyu işaret ederek üzerime .

"Ben Rory." Neden adımla onunla paylaştığımı bilmiyorum; sadece doğru hissettiriyor. Sonra gözlerim yaşlı bir şekilde banyoya gidiyorum.

Yüzüm makyaj, gözyaşı ve kurumuş dölle kaplanmış bir enkaz gibiyim. Musluğu açıyorum ve duşa girmeden önce bornozumu çıkarıyorum. Ilık sprej, kontrolsüzce dökülen gözyaşlarıma karışıyor. Vücudum ağrıyor; marka yanıyor, bacaklarım sallanıyor ve kollarım zonkluyor. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Sadece fiziksel sonuçları değil, ham kırılabilirlik da beni parçalıyor.

Bir hükümdarın ya da müşterinin önünde hiç ağlamadım. Bu her zaman zevkle, serbest kalmakla ilgiliydi. Ama bu sefer farklıydı. Aramızda bir bağ, bir güven vardı. Ona tamamen teslim oldum ve o da her şeyi aldı. Beni çılgılık attıran çiğ, acımasız bir yoğunlukla sahiplendi.

Her dokunuş, her itiş, her tokat daha fazlasını arzulamama neden oldu. Şimdi, onun kim olduğunun anısından ya da gizeminden kaçamıyorum.

Çılgınlık, gözyaşları ve kahkahalar arasında kalıyorum ama tek yapabildiğim gözyaşlarımın akmasına izin vermek.

Bradley bana tecavüz etmeye çalıştı ve bu adam, her kimse, beni kurtardı.

Bradley uyandığında ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Hatırlayacak mı? gelecek mi? Axe'a Bradley'nin bana tecavüz etme girişiminden bahsedebilir ve maskeli adamla karşılaşmama tanık olmamasını umabilirim.

Duştan çıktıktan sonra kendimi bir havluya sarıyorum ve soyunma odama dönüyorum.

Ama boş. Yerde ne kan izi ne de *ondan bir iz* var.

CHAPTER 21

AXE

F Kahretsin. Ne halt ben? Seviştiğim kadınlar hiç umurumda olmadı. Onlar doldurulacak bir delikten başka bir şey değiller. Dar bir amcık ve sıcak bir ağız. Duygu yok, bağıllık yok. İnerim ve yoluma devam ederim. Hikayenin sonu.

Rory bana sarılınca öfkem azaldı. Ona sarılmak... lanet olsun... doğru hissettiriyordu - yabancı ve tedirgin edici bir şey. Çoğu seks sırasında ağlar ama ben hiç umursamadım.

Yine de Rory'yi uzaklaştıramadım. Bana baktığında, gözleri yaşlarla doluydu ve kalmam için yalvarıyordu, ne yapacağımı şaşırmıştım. O anda bir şey hissettim, bir acı.

Nefret ettim.

Benim sempatimi hak etmiyor. Hiçbir şeyi hak etmiyor.

Ben

. Ama onu bırakamazdım. Gitmesine izin veremezdim.

Onun meydan , kendinden emin ve baştan çıkarıcı yönünü daha önce de görmüştüm.

Ağlayan, savunmasız, paramparça görüntüsü zihnime kazındı. Siren'in altındaki gerçek Rory bu. Nefret etmem gereken, yok etmem gereken, damgaladığım kişi.

Hissettiklerimden nefret ediyorum. Sanki bir şalter indirilmiş gibi: bir an öfkeyle dolup taşıyorum, sonra ona sarılıp teselli ediyorum. Beni yumuşatıyor.

Bu bir hataydı.

Başka bir adamla, *benimle* yattı ama bunu bilmiyor. Yuttuğu benim dölümdü. Benim sikim için yalvardı. Ağzım amının üzerindeydi. Parmaklarım onun içinde.

En kötü kabusu olan Axel Hawthorne'u becerdiğinden haberi yok. Lanet olası kocasını.

Bunu şimdi bitirmeliyim.

Bradley'nin bagajımdan gelen iniltileri beni düşüncelerimden kopardı. O orospu çocuğu ona tecavüz etmeye çalıştı. Kimse benim olana dokunamaz.

Lanet kanı beton zemini lekeleyecek. Merhamet için yalvaracak. Ölmek için yalvaracak. Acı içinde ölecek. Bir süredir düzgün bir işkence seansım olmamıştı ve bu seferki onun için özel olacak.

Garaja çekip bagajı açtım. Sersemlemiş bir şekilde kendine geldiğinde, onu çekip dışarı çıkarıyorum ve duvara çarpıyorum. Yüzü darmadağınktı; şişmiş gözler, patlamış dudaklar ve kanayan bir burun.

"Merhaba, Bradley."

"Axe?"

"Bu doğru."

"Axe, dinle, açıklayabilirim," diye kekeliyor.

"Hayır, sen dinle." Saçlarından tutarak kafasını duvara çarptım. "Benim olana tecavüz etmeye çalıştın!"

Yüzü solgunlaşıyor ve korku onu ele geçirirken dudakları titriyor. "Axe, lütfen, ben-"

"Ne demiştin? Oh evet, 'Hatta iyi hissettireceğim'." Kafasını tekrar duvara çarptım ve üzerine kan sıçradı. "Sana ne kadar iyi hissettireceğini göstereceğim." Onu boğazından yakalayıp gizli bir kapıdan geçiriyor ve bir yeraltı geçidinden özel odama -küçük işkence alanıma- sürüklüyorum.

Onu odanın içine fırlattım. Bir gümbürtüyle yere çarpıyor, dudaklarından acı dolu bir çığlık kaçıyor. Onu duvara fırlatıyorum, metal zincirler takırdıyor.

"Oyun zamanı Bradley ve bunun için seçilen şanslı kişi sensin." "Bunu yapamazsınız! Ben bir hükümdarım! İnsanlar beni aramaya gelecek." Panik içindeki gözleri çaresizlik içinde odanın içinde geziniyor.

"Senden geriye bulacak bir şey kalmayacak," diye homurdanıyorum ve bir baltayı kancasından söküp masaya vuruyorum. Bıçak eski kanla lekelenmiş. Yüzü soluyor; çığlıkları yoğunlaşıyor. Zincirleri tutup kollarını çekiyorum

Başının üstünde. Kelepçeleri kilitleyip ellerini hapsettiğimde metal takırdıyor. Sonra pantolonunu indirip çivili bir sopa aldım.

"Lütfen, lütfen, hayır," diye yalvarır. "Sana her şeyi veririm. Fiyatını söyle."

"Hayatını... ama bu yeterli değil. Bond'uma tecavüz etmeye çalıştın. Benim mülk. Ona dokundun. Ona zarar verdin. Bunu ödeyeceksin." "Ne istersen yaparım. Lütfen Axel, her şeyi yaparım."

"Oh, ne istersem yapacaksın." Sırıtiyorum. "Ona yaşatacağın acıyı sen de yaşama zevkine erişeceksin." Öfke, adrenalin ve işkencenin heyecanı. Bu acele, yüksek.

"Hayır, , hayır..." Çılgınca çırpınırken çığlıkları çığlıklara dönüşür.

Acımasız bir vuruşla çivileri kalçasına gömüyorum, her yere kan sıçırıyor. Çığlıkları daha da yükseldi ama ona toparlanma şansı vermedim.

Nefes bile alamadan sopayı çenesine indiriyorum. Sivri uçlar eti ve kemiği yırtarak yanağını parçalıyor. Dişler ve kemik parçaları yere saçıldı.

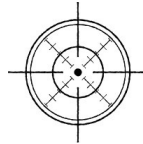
"Bu onu tokatladığın için," diye .

Altına işerken havaya keskin bir idrar kokusu yayılıyor, çok acıklı.

"Bugün yeni bir şey öğreneceğim." Sırıtiyorum. "Bir erkeğin hayatı bir şeye çarpmadan önce kışına ne kadar sopa yiyebileceği hakkında hiçbir fikrim yok."

Bununla birlikte, sopayı taşaklarına indirdim. Kusma sesi çığlıklarını bastırdı.

"Bunu takdir etmelisin. Bana bu fikri veren sendin." Sopayı kalçasına indirirken kemiklerin çatırdadığını, darbenin kolumda titreştiğini duyuyorum. "İyi hissettireceğini söylemiştin. Ne yazık ki burada kayganlaştırıcı bulundurmuyorum. Bu yüzden canım çok yanacak."

Sonunda önemli bir şeye çarpana kadar on altı inç.

Acı çektiği her saniyenin tadını çıkardım, kanamasını izledim, sopa göt deliğine saplanmıştı - grotesk bir şaheser. Ama bu tatmin kısa sürdü. Gitmek zorundaydım.

Şimdi, ertelediğim göreve devam ediyorum. Ben Demir'de görevler arasında ikmal yaparken mesajı geldi. Sikişiyordum.

Öfkeli. Ona başka bir adamla yatarsa ne olacağını söyledim.

Mesajını görmezden gelseydim... *Siktir*. Direksiyonu sıkıca kavradım. Tecavüze uğrayacaktı ve o orospu çocuğu çekip gidecekti.

Bir mesaj beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Arabalarımın ve diğer eşyalarımın eve getirilmesini istiyorum.

Bu sabah bir *yabancıyla* sikişiyor ve bana taleplerini mesaj atma cüretini mi gösteriyor? Bu kadının taşaklarına bak.

Ben:

Hayır

Çenem o kadar sıkı sıkılmış ki dişlerimi kırmamış olmam bir mucize. Neden kaldım ki? Bradley'i alıp gitmeliydim.

Ama onu orada, gözyaşları yüzünden akarken, bana sarılmış halde görmek içimde bir şeyleri parçaladı. Kollarımdaki o paramparça kadın, tanıdığımı sandığım Rory Valentine değildi.

Dürüst, çığ ve savunmasızdı - ve bu onun istediğim versiyonu - benden, herkesten sakladığı versiyonu.

CHAPTER 22

RORY

T Bradley ortadan kaybolduğundan beri iki gün geçti. Kimse onu görmedi ya da ondan haber almadı ve hiçbir Egemen toplantısına katılmadı.

Maskeli adam bir şekilde Bradley'i ortadan kaldırdı. Bu konuda çelişkili hissediyorum. Bradley bana tecavüz etmeye çalıştı, bu yüzden biraz cezayı hak etti, ama gerçekten ölmeyi hak etti mi?

Maskeli adam Hükümdar'ı ya da onların gücünü anlamıyor. Bradley pisliğin tekiydi ama aynı zamanda bağlantıları olan bir Hükümdardı. Yeminim onların varlığını paylaşmamı engellediği için gerçeği açıklayamam. Sadece maskeli adamın ne yaptığını bildiğini umabilirim.

Numaramı nereden bulduğunu bile bilmiyorum. Hangi müşteri ona benden bahsetti. Şimdi, gerçek adımları ve nerede çalıştığını biliyor - hiçbir müşterimle paylaşmadığım bir şey. Yine de ona güvenmişim. Belki de bana sarılma şeklinden, o kadar sert ve acımasız olduktan sonra dokunuşundaki şefkatten kaynaklanıyordu. Beni güvende ve korunmuş hissettirdi. Onu düşünmeden duramıyorum. Bu beni deli ediyor. Onu tekrar görmeliyim. Adını bilmem gerek.

Dom prova boyunca bizi yönetiyor. Bütün gün devam ettik. Vücudumdaki her kas yorgunluktan çılgılık atıyor.

"İki gün izniniz var. Çalışmaya hazır bir şekilde buraya dönün," diye bağıyor Dom gruba. Ben soyunma odama giderken Lana da peşimden geliyor ve ben makyaj masasına otururken deri koltuğa uzanıyor.

"Kyla bize mesaj attı. Bu gece Jamie'nin partisine gidecekmiş ve bizi de orada istiyor."

"Bilmiyorum," diyorum makyajımı silerken. "Şu anda gerçekten bir parti için hazır değilim."

"Hadi," diye yalvarıyor. "Bir süredir dışarı çıkmadık ve Jamie'nin partileri her zaman eğlencelidir."

"Peki," diye iç geçirdim. İstedğim son şey eve dönmek ve Griffen'dan kaçmak. Beni arabama kadar takip ettiğinden beri onunla konuşmadım ve onunla bir daha konuşmaya hiç niyetim yok. "Ben sürerim. Giyebileceğim bir şeyiniz var mı? Hiçbir şey getirmedi."

"Evet," diye ciyaklıyor ve Kyla'ya mesaj atıyor. Hızlı bir duştan sonra makyajımı ve saçımı yapıyorum. Lana bana kısa pembe bir güneş elbisesi veriyor.

G-Wagon'uma atlayıp Jamie'nin partisine gidiyoruz. Çatı katı tıklım tıklımdı ve müzik bangır bangır çalıyordu. Kalabalığın arasından bara doğru ilerliyoruz. Bir şişe votka kapıp birkaç shot dolduruyorum. Lana bir tane içiyor, yüzü buruşuyor. Birkaç tane daha dolduruyorum ve onları geri deviriyoruz.

Alkol yakıyor ama hoş bir dikkat dağınıklığı sunuyor. Kalabalığı tarayıp Kyla'yı arıyorum. Sıcaklık vücuduma yayılıyor ve zihnim rahatlamaya başlıyor. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

Dans pistine geçiyoruz. Kalabalığın nabzı atıyor, bedenler gümbür gümbür vuran ritimle senkronize hareket ediyor.

Kaç içki içtiğimin sayısını unuttum ama umurumda değil. Sonunda Kyla'yı köşede bir adamın kucağında görüyorum. Tökezleyerek yanına gidiyorum ve bana bakıyor, yüzüne tembel bir gülümseme yayılıyor.

"Selam kızım," diye mırıldanıyor. "Geldiğine çok sevindim."

"Ben de," diye bağıriyorum müziğin üzerine. Gözlerim üzerinde oturduğu adama kayıyor ve ruh halim hemen bozuluyor.

Bu Griffen. Büyük bir koltuğa uzanmış, elinde yarısı boş bir bardak var ve Kyla ona sürtünüyor. Yüzündeki ifade karanlık ve ilgiden hoşlandığı belli. Arkamı dönüp bara doğru ilerliyorum.

Bir shot daha alıp yutuyorum, alkol boğazımı yakıyor. "Seni burada görmek ne güzel, bebeğim." Arkamı döndüğümde Griffen'ın ayakta durduğunu gördüm.

Orada ukala bir sırıtışla. "Eğleniyor muydun?" "Eğleniyordum. Sen ortaya çıkana kadar."

Kıkırdıyor. "Bu acıttı." Bara yaslanıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

"Egonuzun hayatta kalacağına eminim." Bir shot daha doldurup bir yudumda içiyorum ve bardağı bardağa çarpıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Bir içki," diyor, bardağını kaldırıyor, sırtışı büyüyor. Ona bir şişe uzatıyorum ve o da bardağını dolduruyor, kehribar rengi sıvı sıçırıyor.

"Neden buradasın, Griffen?"

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim." Yavaşça içkisini yudumluyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Rahat giyinmiş, gömleği kaslarına yapışıyor. Koyu kahverengi saçları mükemmel bir şekilde dağılmış ve yüzündeki kesikler ve morluklar soluyor, yaraları iyileşiyor.

"Yapabilirsin," diye cevap veriyorum, bara yaslanıp onun duruşunu taklit ederek.

"Ben de senin gibi iyi vakit geçirmek için buradayım sanırım." İçkisini bitiriyor ve bardağını yeniden dolduruyor. Alkol damarlarımda dolaşarak vücudumu hafifçe gevşetiyor.

"Yüzüne ne oldu?"

"Benim için endişeleniyor musun, Rory?" Gülümsemesi ukala bir sırtışa dönüşüyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum. "Gururum okşandı." Bir elini göğsüne koyuyor, gülümsemesi büyüyor.

"Hayır. Eğer biri seni dövebiliyorsa, tanışmaya değerdir diye düşündüm." Sözlerim soğuk ama içimden sarhoş kahkahaları yükselince etkisi .

"Oh, bebeğim, çok şımarıksın. Bunu sevdim."

"Ben senin bebeğin değilim ve benimle ilgili hiçbir şeyi beğenme hakkına sahip değilsin." Sözlerim sert ama öfkem eksik. O cevap veremedi arkamımdan yüksek bir ses yükseldi.

"Rory, burada ne halt ediyorsun?" Arkamı döndüğümde Jamie'nin kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum.

Neden bana kızgın bakıyor?

Konuşmaya başlar ama Griffen öne çıkar. "Her şey yolunda Jamie, sadece küçük ateşle bir içki içiyorum." Jamie'nin gözleri Griffen'a kilitlenir. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Güven bana."

Jamie'ye sarılmak için ona doğru yürümeye başladım ama aniden geri çekildim.

Griffen'ın kolu belime dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor. "Bırak gitsin," diye fısıldıyor kulağıma, nefesi ılık ve

Kalbim küt küt atıyor.

Aptal alıçlar ve onların üzerimdeki aptal etkileri.

Griffen'dan uzaklaşıyorum. "O da neydi öyle? Jamie bana hiç böyle bakmamıştı. Onu gerçekten rahatsız eden bir şey var."

"Sakin ol, Rory. Bir şey yok."

"Hayır." Neler olduğunu öğrenmeye kararlı bir şekilde Jamie'nin peşinden gidiyorum. O benim en eski hükümdar arkadaşlarımdan biri. Eğer bir şey varsa, .

"Jamie! Ne oluyor be?" Ona yetişiyorum ve durup arkasını dönüyor, mavi gözleri sert ve ifadesi ciddi.

"Burada ne yapıyorsun, Rory?"

"Ne demek istiyorsun? Partilerinize hep gelirim." "Axe nerede?"

"Bilmiyorum. Ve umurumda da değil. Şimdi, neden böyle davranıyorsun?"

Kolumdan tutup beni koridora, kalabalıktan uzağa çekti.

"Rory," diye iç geçirdi, gözleri yumuşamıştı. "Axe evime geldi. Birlikte olmamız konusunda ne hissettiğini açıkça belirtti." Ağzım açık kalıyor ve kalbim sıkışıyor. "O yüzden seni burada gördüğüme pek sevinemediğim için kusura bakma."

Axel ne yaptı?!

"Kahretsin, Jamie. Çok özür dilerim. Bunu yaptığını bilmiyordum."

"Bir şeyim yok. İyileştim." Gülüyor ama zoraki. "Beni bir daha senin yanında yakalarsa ne olacağını söyledi. O yüzden lütfen benden uzak dur."

"Jamie," diye yalvarıyorum, ne diyeceğimi bilemeden.

Başını sallayarak uzaklaştı ve beni şok içinde bıraktı.

Griffen'la yüzleşmek için bara geri döndüm ama o da gitmişti.

Kendime bir içki daha doldurup içiyorum, alkol boğazımı yakıyor. Öfke ve hayal kırıklığı bunaltıcı. Görüşüm bulanıklaşıyor ve vücudum ısınıyor.

Midem bulanıyor, tuvalete koşuyorum, kusmadan önce zar zor başarıyorum. Vücudum kasılıyor, alkol boğazımı zorluyor. Göğsüm kabarıyor ve safra yanıyor. Birkaç dakika sonra öğürme azalıyor. Duvara yaslanıyorum, fayans kızarmış tenime karşı serin.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve başımı kaldırdığımda Griffen'in kapıda durduğunu görüyorum, yüzünde küçük bir gülümseme var. "Eğleniyor musun?"

"Cehenneme git."

"bebeğim, seni buradan çıkaralım."

"Bana öyle deme ve bana dokunma." Beni görmezden geliyor ve ayağa kaldırıyor. Kolunu etrafıma dolayarak beni sabitliyor ve dışarı çıkarıyor.

"Nereye park ettin?" diye soruyor, arabamın anahtarlarını alırken.

"Dışarıda, kaldırımın kenarına."

Odanın öbür ucundan, sarhoş bir şekilde peşimizden gelen Kyla'ya bağırıyor. Dişlerimi sıkıyorum. Harika, tam da ihtiyacım olan şey - Kyla'nın Griffen'la eve gelmesi.

G-Wagon'umun yolcu koltuğuna oturmama yardım ediyor ve Kyla çoktan bayılmış bir halde arkaya yığılıyor. Sürücü koltuğuna tırmanıyor ve motoru bir kükreme ile çalıştırıyor. Sessizce sürüyor ve ara sıra bana doğru bir bakış fırlatıyor.

Bakışlarını ölümcül bir bakışla karşılıyorum ve o sadece gülümsüyor. "Sanırım Jamie ile konuştun."

"Evet! Axe kim olduğunu sanıyor?"

"Sen sormak ve yanlış kişi, ama Evet, o a sahiplenici orospu çocuğu."

"Bunu yüzüne o mu yaptı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" Gözleri bana kayıyor, ifadesi okunamıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, fısıltıdan öteye geçmiyor ama beni duyuyor. "Evet," diyor, sesi düz.

"Neden?"

"Çünkü sana yaptığı şeyi kabul etmedim." Griffen iç çeker. "Bana ne yaptığını neden umursuyorsun?"

Çenesi geriliyor, gözleri sadece kendisinin görebileceği bir şeye bakıyormuş gibi dalıyor. "Bazen Axe'ın kendinden ihtiyacı oluyor," mırıldanıyor, sanki tükürmeden önce acıyı tadıyormuş gibi. "Babası... o piç insan bile değildi. Öfkeden başka bir şey kalmayana kadar onu -fiziksel, zihinsel olarak- kırdı. Axe duyguların zayıflık olduğunu, hayatın sizi parçalaması için sadece bir cephane olduğunu erkenden öğrendi."

Kollarımı kavuşturuyorum ama sözleri beni rahatsız ediyor.

"Axe'ın kötü olduğunu mu düşünüyorsun? Onu yetiştiren şeytan, cehennemin yumuşak görünmesini sağlayacak türden bir şeytandı. Axe'ın vücudundaki her yara izi? Onlar görevlerden değil, Rory. Azrail'in kanını akıtacak kadar yaklaşabilen çok az insan var. Onlar babasından kalma. Onlara *dersler* diyordu." Homurdanıyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. "Onu insanlıktan çıkarma dersleri. Onu başka bir şeye dönüştürme dersleri."

Göğsüm sıkışıyor, içimde *bir şeyler kıpırdanıyor* ama sessiz kalıp devam etmesine izin veriyorum.

"O adam Axe'ın her şey için savaşmasına neden oldu - enkazlar, bir sonraki nefesi. Kuduz bir hayvan gibi. Onun dünyası yumruk, kan ve hayatta kalmaktan başka bir şey değildi. Ve ben sadece gördüğüm şeyleri biliyorum. Asla konuşmadığı çok daha fazla şey var.

hakkında konuşamaz. Babası onun şiddet yanlısı ve dokunulmaz olmasını istiyordu. Ve o da tam olarak bunu elde etti. Canavar olmadıkça böyle bir sağ çıkamazsın. Peki Axe? Canavar olmakta çok iyi."

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" "Daha iyi hissediyor musun?"

"Hayır," diye çıkışıyorum, pencereden dışarı bakıyorum. "Herkes boktan şeyler yaşar, ama hepimiz tam bir psikopata dönüşmeyiz. Sen bir Egemen ve bir Hawthorne'sun. Ve tam bir pislik olmamayı başarıyorsun... bazen."

"Büyük övgü, bebek." Esprili bir şekilde kıkırdıyor. "Ama mesele sadece taciz değildi, Rory. Temeli buydu elbette ama asıl kırılma noktası neydi? Kardeşinin ölümü."

"Kardeşi mi?"

"Lucas. Axe onun ölümünü izledi. Gözlerinin önünde. Ve bunun için kendini suçluyor. Bu, ondan geriye ne kaldıysa yok etti. Ondan sonra sadece içine kapanmadı, insani olan her şeyi *gömdü*. Her duyguyu, her anıyı. Acıya ve öfkeye tutunuyor çünkü bu, kaybı hissetmekten daha kolay."

Ona bakıyorum, boğazım düğümleniyor. "Bilmiyordum."

"Tabii ki yapmadın." Griffen'in sesi yumuşuyor, bakışları eski bir kederle gölgeleniyor. "Anılar, sahip olduğu birkaç iyi anı... çok fazla acı veriyorlar. Bu yüzden acısını yakınında tutuyor, onu beslemesine izin veriyor. Öfke, hiddet, şiddet, onu bir arada tutan tek şey bunlar. Bu yaptıklarını mazur göstermez ama kesinlikle açıklar."

Sessizlik aramızda uzanıyor, kalın ve ağır. Griffen motoru kapatıyor, gözlerini eve dikmiş. Çenesi bir şeyle boğuşuyormuş gibi çalışıyor ve sonunda iç geçiriyor.

"Hikâyesinde daha çok şey var Rory, ama bunu kendisi anlatacak. Tabii anlatırsa."

Kalbim sıkışıyor. Axe'a neredeyse sempati duyuyorum, *neredeyse*. Alçakça eylemlerine rağmen o da bir insan. Sevdiğiniz birini kaybetmenin boğucu kederini, sizi nasıl derinden yaraladığını ve asla iyileşmeyecekmiş gibi hissettirdiğini biliyorum. Keder, suçluluk, öfke - sizi bütünüyle yutan boşluk ve yalnızlık. Sürekli hatırlatıcılar, unutulmayan anılar ve kabuslar. Sizi tüketen, sonsuza dek değiştiren bir acı.

Hâlâ alkolün etkisindeyim ve sabaha kadar bu konuşmanın yarısını bile hatırlayıp hatırlamayacağımı kim bilebilir? Ama Griffen'in sözlerindeki bir şey, gözlerinin ardındaki sessiz acı, içimde itiraf etmek istemediğim bir şeyleri harekete geçiriyor.

"Bütün bunları bana neden anlattın?"

Omuz silkiyor, çalışıyor. "Belki de tartışacak sürtük bir oda arkadaşım olmasını özlüyordumdur."

Ona ters ters bakıyorum ama o sadece kıkırdıyor, ukala herif.

"Ya da belki," diye ekliyor hafifçe eğilerek, "onda gördüğünden daha fazlası olduğunu bilmeni istedim. Ve belki de... Sana düşündüğün gibi bir pislik olmadığımı göstermek istedim. Belki de gerçekten umurumdadır."

"Hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum," diye mırıldanıyorum, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı silerek. "Ve seni affetmiyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam edebilirsin," diyor şakacı bir göz kırpmayla. "Ama içten içe benden hoşlandığını biliyorum."

İsteksiz bir gülümsemeyi bastırıyorum.

Griffen, Kyla'nın arka koltuktan inmesine yardım eder. Kyla ona sarılırken kahkahaları geceye yayılıyor, kollarını ona doluyor ve ağzını boynundan aşağıya indiriyor. Onları içeri kadar takip ediyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve oturma odasından gelen inlemeleri duymazdan gelerek üst kata çıkıyorum.

Griffen'ın Axe'ın geçmişiyile ilgili sözleri kafamda yankılanıyor, Jamie'nin öfkesi ve kendi girdaplı duygularıyla karışıyor. Her şey çok fazla geliyor.

Uzun bir nefes alıp her şeyi bir kenara itmeye çalışıyorum ama aklıma tek bir soru takılıyor. Axel Hawthorne da kim? *Gerçekten?*

CHAPTER 23

RORY

I Pencerelerden sızan güneş ışığıyla uyanıyorum, başım zonkluyor ve midem çalkalanıyor. Doğrulduğumda mide bulantımın şiddetlendiğini hissediyorum. Aceleyle yataktan fırlıyorum ve alkol yeniden ortaya çıkmadan önce tam zamanında banyoya koşuyorum. Safra akarken vücudum sarsılıyor. karnım sıkıştı. Bu uzun bir gün olacak.

Duşun buharı sinüslerimi temizliyor ve sıcak suyun altında kaslarımdaki ağrıyı hafifletiyor. Merdivenlerden inerken kendimi biraz daha iyi hissediyorum ama kahvaltılık kokusu beni karşılıyor ve yeni bir mide bulantısı dalgasını tetikliyor.

Kyla ve Griffen mutfak masasına çoktan oturdular, Rosa ise ocakta meşgul, benim için fazladan bir tabak hazırladı.

"Rory, gel yemek ye," diye sesleniyor Rosa, neşeli ses tonu ruh halimle çelişiyor.

Oturuyorum ve önüme pastırma, yumurta, kızarmış ekmek ve haşhaşla dolu bir tabak koyuyor. Ayrıca yulaf sütünü denememi de istiyor.

Griffen yulaf sütüne küçümseyerek bakarak, "Demek bütün bu bokun buzdolabında olmasının nedeni sensin," diye takılıyor. "Ona bakarken bile testosteron seviyemin düştüğünü hissediyorum."

"Güzel," diye karşılık veriyorum, kahveme biraz yulaf sütü dökerek. Kyla'nın kahkahaları odayı dolduruyor, Griffen'in tişörtlerinden biriyle uzanırken siyah saçları dağınık. Eğlenceli bir gece geçirmişler gibi görünüyor.

"Lanet olası yulaf sütü," diye mırıldanıyor Griffen bir ağız dolusu pastırmanın arasından. "Bu gerçek süt değil. Neyin var senin böyle?"

"Süt ürünlerine alerjim var," diye karşılık veriyorum gözlerimi devirerek.

"Bu tam bir ruh hali katili." Ağzına bir çatal dolusu yumurta tıktırıyor.

Kyla, gözlerinde muzip bir parıltıyla aniden patladı, "Bu gece Pulse'ta VIP bölümü ayırttım. Siz ikiniz benimle geliyorsunuz."

"Hayır. Kesinlikle hayır," diye cevap veriyorum, belki de çok hızlı bir şekilde.

"Artık Pulse yok.

Asla."

"Oh, hadi, Rory! Eğlenceli olacak!" Kyla kollarını omuzlarıma doluyor ve bana yalvaran bir yüz ifadesi takınıyor. "Lütfen?"

"Bu gamzelere nasıl karşı koyabilirim?" Gülümsüyorum ve o da parlıyor.

"Griffen?" Bakışlarını hâlâ kahvaltısını yapmakta olan Griffen'e çeviriyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor, başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Evet! Giyinip süslenebilir ve gece boyunca dans edebiliriz," diye ciyaklıyor.

"Harika olacak, söz veriyorum."

"Sen öyle diyorsan," diye , yine de içten içe baştan çıkıyorum. Bir sarhoş gece daha ihtiyacım olan şey olabilir.

Kahvaltıdan sonra mide bulantısı yavaş yavaş azalıyor. Üst kata çıkıyorum ve akşamdan kalmanın kalıcı etkilerinden kurtulmayı umarak yatağa yığılıyorum. Gün, geceye hazırlanma vakti gelene kadar bir rahatlama sisi içinde akıp .

Kyla iki parçadan oluşan beyaz bir takım seçmeme yardım ediyor; mini etek ve crop top. Makyajım cesur ve saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor. Sade takılar ve askılı sandaletler tercih ederek görünümü tamamlıyorum. Kyla dar siyah bir elbise ve zaten sonsuz olan bacaklarını uzatan topuklu ayakkabılar giyiyor.

Griffen'in sesi aşağıdan gürliyor ve kıkırdayarak aşağı koşuyoruz. Üzerinde rahat bir düğme ve koyu renk kot pantolon var, kahverengi saçları mükemmel, sinir bozucu bir şekilde dağılmış. Cipine doluşuyoruz, açık pencerelerden ılık akşam havası süzülürken şehir bulanıklaşıyor.

Pulse canlı, yüksek bas sesleri duvarları dövüyor. VIP bölümü Sovereign ve Servants Kyla'nın davetiyle çalkalanıyor.

Ana dans pistine bakan balkonumuza çıkıp aşağıdaki kalabalığı tarıyorum.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun, küçük siren." Axe'ın derin sesi midemi bulandırıyor.

Dönüyorum ve karanlık gözleri beni yakalayıp ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor. Beynim durdu. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum ve balkon demirinin soğuk çeliğine çarpıyorum.

Aradaki mesafeyi kapatıyor, vücudu benimkinden sadece birkaç santim uzakta. "Beni özledin mi?"

"Hayır."

"Bu çok talihsiz bir durum." Sırıttıyor.

Misk kokulu kolonyasının kokusu havayı dolduruyor, ciğerlerimi boğuyor. Bedenini bedenime bastırıyor, elleri belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor. Nefesim kesiliyor ve yüzümü sıcaklık kaplıyor.

"Çünkü seni özledim."

"Yapma," diyerek göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor.

Kalbim düzensiz atıyor, zihnim dönüyor. Öfke ve korku çarpışıyor, beni savaştırmak ya da kaçmak arasında bırakıyor.

"Ne yapmayayım?" diye mırıldanıyor, dudakları kulağımı okşuyor. Kalçalarını sıkıca , parmakları içime giriyor. "Sana dokunmayayım mı?" Eli aşağı kayıyor, ben de tokatla uzaklaştırıyorum.

"Evet," diye bağıyorum, öfkem alevleniyor. "Axel... bana yaptığın şey..." Kelimeler aceleyle döküldü. "Beni yaktın. Beni yaraladın. Ömür boyu."

"Farkındayım."

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazsın." Katlandıklarımın bir kısmını bile ona hissettirme ihtiyacıyla göğsüm yanıyor. Ama daha iyi biliyorum. Onun umurunda değil.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmıyorum," diye umursamazca cevap veriyor ve yüzümden bir tutam saç alıp kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Bu basit hareket midemi bulandırıyor ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama diğer kolu beni esir alıyor.

"Sana ne yaptığının çok farkındayım. *Canlı* bir şekilde hatırlıyorum." Parmakları boynumda geziniyor, köprücük kemiğimi sıyrıyor. Nefes alışım hızlanıyor, göğsüm karşı koyma isteğiyle kabarıyor ama felç olmuş durumdayım. "Şu anda ne kadar güzel görüldüğün hakkında bir fikrin var mı?" Boynuma yumuşak, çileden çıkarıcı bir öpücük konduruyor. "Seni sikmeyi ne kadar istediğimi?"

Sanki her şey , sonsuza dek taşıyacağım yaralar bırakmamış gibi davranma cüreti. Eli belimden yukarı doğru kayıyor, parmakları sırtımda geziniyor.

"Yapma. Sikeyim. Dokunma. Dokunma bana. Dokunma.

Sikeyim. Bakma. Bakma. Bana." "Alıngan. Bu seni daha çok istememe neden oluyor."

"Sen bir psikopatsın," diye tıslıyorum.

"Evet, ve?" Sesi karanlık bir gümbürtü, dudakları çok yakınımda geziniyor. Onu sertçe itiyorum ama hareket etmiyor. Sadece gülüyor -içimde çılgılık atma isteği uyandıran derin, sinir bozucu bir ses.

Kıçımı kavlıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Nefesi kulağımı sıyrıyor.

"Şimdi, olay çıkarma prenses. Herkesin görmesini istemiyorsan Ne kadar kötü bir kız olduğunu. Çünkü memnuniyetle bir gösteri yapacağım."

Ben daha cevap veremeden uzaklaşıyor ve VIP bölümüne geri dönüyor.

Öfkeden titreyerek bara koştum, bir şişe aldım ve kendime bir içki doldurdum.

Bir dikişte içiyorum, likör boğazımda ateşli bir yol açıyor. I bir tane daha döküyor, acı acıyı umutsuz bir yudumla kovalıyor.

Axe'la yüzleştikten sonra, kenarı köreltecek bir şeye ihtiyacım var. Çok geçmeden alkol düşüncelerimi bulanıklaştırmaya başladı.

Kyla'nın yanındaki kanepeye yöneliyorum ama Axe kolumdan tutup beni kucağına çekiyor. Kurtulmak için kıvraniyorum ama tutuşu kıpırdamıyor. Elleri belime dolanıyor ve beni yerimde sabitliyor. Panik alevleniyor ama etrafımızdaki kalabalık kayıtsız kalıyor.

"Rahatla," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sabit. Kolu etrafımda dolanıyor, eli kaburgalarım boyunca kasıtlı olarak kayıyor.

Nefesim kesiliyor ve düşüncelerim, kaçmakla onun güçlü bedeninin bana yaslanmış olmasının verdiği tuhaf, kafa karıştırıcı rahatlık arasında gidip geliyor. Neyim var benim böyle? Alkolü suçluyorum; aklı başında hiç kimse Axel Hawthorne'a yakın olmak istemez, tabii onu öldürmeye çalışmıyorlarsa.

Eli kalçamda geziniyor, eteğimin yüksek kesiminin altından kayıyor. Dokunuşu vücudumda bir sarsıntıya yol açıyor ve tenim tepki olarak karıncalanıyor. Hayır. Bu olamaz. Bir daha olmaz.

Kavrayışını kırmaya çalışarak kalçalarımı oynatıyorum ama tek başardığım ona sürtünmek oluyor.

Fısıldıyor, "Devam et, seni tam buraya götüreceğim. Kime ait olduğunu herkese göster."

"Cehenneme git," diye tısladım.

Nefesi boynumda sıcak ve elleri kalçalarımı kavlıyor.

"Ben zaten oradayım, küçük siren. Ama şimdi burada benimle olduğun için çok daha eğlenceli." Daha da yaklaşıyor, sertleşen ereksiyonunu bana doğru sürtüyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama beni sıkıca kavlıyor ve yerimde tutuyor.

"Bırak beni Axe," diye fısıldıyorum.

"Asla. Kucağımda olman, bana karşı mücadele etmen hoşuma gidiyor."

Eli bacağımdan yukarı kayıyor, parmak uçları tangamın dantelini sıyrıyor. Dokunuşu aşağıya inip kalçamın kıvrımını izlerken nabzım hızlanıyor. Panik ve korku göğsümde bükülüyor, dokunuşunun hain heyecanıyla çarpışıyor.

Öne doğru eğiliyor, dudakları boynumu sıyrıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tangamı kenara çektiğinde inliyorum. "Benim olana dokunmak." Parmaklarını ıslak yarığım boyunca gezdiriyor ve ben kıvranıyorum. "Şşşt," diye yalvarıyor, dişleri boynumu sıyrıyor. "Benim uslu kızım ol ve sessiz kal."

"Ben senin değilim."

"Her zaman benim olacaksın," diye fısıldıyor, parmaklarını içime batırarak. "Şimdi kıpırdamadan otur, yoksa herkes o daracık amcığında parmaklarımı ne kadar sevdiğini görecek."

Parmakları pompalıyor ve diğer eli kalçamı kavrayarak beni yerimde tutuyor. Kapana kısılmış ve ihlal edilmiş olma hissi, parmaklarının en mahrem yerlerimi istila etmesi hem korkutucu hem de tahrik edici.

Vücudumu ustalıkla manipüle ederek beni sınıra yaklaştırdıkça içimde bir basınç oluşuyor. Durmasını istiyorum ve asla durmasını istemiyorum. Benim neyim var böyle? Bu hastalıklı ve çarpık. Ona dayanamıyorum.

Ama dokunuşu çok iyi hissettiriyor. Parmaklarını kıvrıyor ve ben durduramadan dudaklarımdan boğuk bir ses çıkıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye soluk soluğa kalıyorum.

"Biliyorum," diyor kabaca. Üçüncü bir parmak daha ekliyor, beni geriyor, hızını artırıyor. "Bunu söylediğini duymak hoşuma gidiyor. Beni çok sertleştiriyor." Dudağıımı ısırıyorum, sessiz kalmaya çalışıyorum, ama bu bir mücadele. Orgazmın eşiğindeyim ve bunu durduramıyorum. Bu yanlış ve bunun için kendimden nefret ediyorum, ama serbest kalmak için çaresizim.

"Rory! Hadi dansa gidelim!" Kyla'nın sesi sisi yararak beni gerçeğe döndürüyor.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve dokunuşunun aniden kaybolması sarsıcı oluyor. Nefesim kesiliyor ve bedenim tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla titriyor. Az önce ne yapmasına izin vermiştim? Ve neden bundan hoşlandım? Beni hâlâ sıkıca kavriyor ve bacaklarımda arasındaki ıslaklığı hissediyorum.

"Git eğlen," diyor sakince. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama elleri beni yerimde tutuyor. "Bu gece, sikime boşalacaksın. Sana çıgıllıklar attıracağım."

isim. Merhamet için yalvaracaksın ve seninle işim bittiğinde kime ait olduğunu asla unutmayacaksın."

Sözleri sert ve sahiplenici.

"Sana sahibim," diye mırıldanıyor. "Her. Lanet olası. Parçası. Parçası. Senin."

Köprücük kemiğime yumuşak bir öpücük konduruyor ve bu şefkat beni hazırlıksız yakalıyor. Kısa sürüyor ve arkasına yaslanıp kıcımlı tokatlarken öfke geri dönüyor.

"Bu gece için sabırsızlanıyorum. Şimdi git ve eğlen." Kucağından kalkarken bana muzip bir gülümseme atıyor ve parmaklarını ağzına götürerek ıslaklığını emiyor. "Çok tatlısın."

Dans pistinde sendeliyorum, başım dönüyor, vücudum yanıyor.

Nasıl oluyor da aynı anda hem ondan iğrenip hem de tahrik olabiliyorum? Bu iğrenç. *Ben hastayım.*

"Bu da böyle?" Kyla gülüyor. "Eğleniyor gibi ."

"O bir pislik." "Evet, ama seksi."

Axe'ın bakışları benimkilere kilitleniyor, sinir bozucu derecede yakışıklı yüzüne kendini beğenmiş, memnun bir sırıtma yayılıyor. Beni ne kadar etkilediğini çok iyi biliyor ve bunun her saniyesinden keyif alıyor.

CHAPTER 24

AXE

Rory'nin küçük beyaz bluzu benimle dalga geçiyor, kısa eteği ise tam bir işkence. Onu görünce sinirleneceğimi düşünmüştüm.

Bir *yabancıyı* becermek için, ama bunun yerine, çok azgıyım.

Görevdeyken tek düşünebildiğim oydu; vücudunun nasıl hissettirdiği, amının tadı, boşalırken çıkardığı sesler, sikimin etrafına gerilmiş dudakları. Sikeyim.

Onunla aynı odada olmak tam bir ısırap.

Onu tekrar hissetmeye ihtiyacım var ve onu burada almamak için her şeyi yapıyorum.

Meydan okuyuşu, mavi gözlerindeki ateş, mücadele edişi -vücudu ona ihanet ediyor- bağımlılık yapıyor. Bir yanı beni öldürmek istiyor; diğer yanı ise beni içinde istiyor. Ona bir kez sahip oldum, ama bu sefer adımları haykırarak.

Ona başka birinin ona dokunduğunu unutturacağım.

Ona bir canavar tarafından sikilmenin ne kadar güzel bir his olduğunu göstereceğim.

"Kızın ağzı var. Sikimi onun yakınına koymayı hayal bile edemiyorum," diye kıkırdıyor Griffen. "Isırıp koparmasından çok korkardım."

Rory bize ters ters bakıyor ve Griff sırtarak bana bir bira uzatıyor.

"Eğlencenin yarısı da bu," diyorum bir yudum alarak. "Meydan okumaktan daha iyi bir şey yok. Benden nefret edebilir ama sikimi sevecektir."

"Sen ne o." Omuz silkiyor. "Yine de onun ateşini seviyorum. Sert biri.

Çok iyi mücadele ederdi."

Gözlerim kısıldı. "Sakın aklına bir şey gelmesin Griffen. Ona elini sürmeye kalkarsan gırtlığını sökerim senin."

"Yani, mi?" Gülüyor. "Zaten bana karşı bir şeyler hissediyor."

"Sana karşı hiçbir şey hissetmiyor," diye hırlıyorum. "Ve ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur."

Rory'nin onu isteyebileceğini ima etmesi bile kanımı kaynatıyor. Görevlerimden dolayı çok ağrım var ve bu gece onun kanını ellerimden uzak tutan tek şey bu. Birasından bir yudum daha alırken kahkahası odada yankılanıyor.

Gece ilerledikçe Rory'nin votkayı su gibi içişini izliyorum, her içişte hareketleri daha da ağırlaşıyor. Sonunda bana doğru tökezlediğinde, nefesindeki keskin alkol sızısı beni çok etkiliyor.

Kucağıma yığılıyor, sıcak ve yumuşak bir şekilde bana sarılıyor. Kızarmış yanakları ve dolgun dudakları neredeyse çok cazip.

"Axe," diye mırıldanıyor, kollarını boynuma doluyor ve yüzünü omzuma gömüyor. Vücudu benimkinin içinde eriyor, saçlarının kokusu bana çarpıyor.

"Küçük siren," diye mırıldanıyorum, ellerim kalçalarında gezinirken sırtıyorum.

Başını omzuma yaslamış, yumuşak bedeni benimkinin sert kenarlarına mükemmel bir şekilde oturuyor.

"Güzel kokuyorsun," diye nefes alıyor, parmakları göğsümde geziniyor, dövmeleminin mürekkebinin takip ediyor. "Çok kötüsün," diye fısıldıyor, kelimeleri bulanıklaşıyor.

"Evet, öyleyim." Dudaklarım boynunu okşuyor, nabzının hızlı atışını hissediyorum.

"Neden?"

"Neden?" Yankılıyorum, onu sıkıca kavriyorum.

Başını sallıyor, saçları yüzüne düşüyor, gözleri cam gibi ve kaybolmuş.

"Neden kötüsün?"

"Çünkü ben ." Onu daha yakına çekiyorum ve fark edemeyecek kadar sarhoş olsa bile vücudu içgüdüsel olarak benimkini arıyor.

"Beni incittin."

"Biliyorum."

"Gerçekten kötü bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?"

"En kötüsü." Sertleşmiş meme uçları bana baskı yapıyor. "Ama sen benim kötü kızsın." Saçımı çekiyor, boynuma doğru inliyor, sesi doğrudan sikime gidiyor. Sikeyim. Böyle kontrolümü kaybedeceğim.

ve onu burada becer. "Ayıldığın zaman çok kızacaksın."

"Muhtemelen," diye itiraf ediyor, kolları beni daha yakına çekiyor, kalçaları ereksiyonuma sürtünüyor. "Ama yine de senden nefret ediyorum."

"Kendine bunu söylemeye devam et."

Boynumu öpüyor ve dilini köprücük kemiğimin üzerinde gezdiriyor. İnliyorum ve elleri gömleğimin altına uzanıyor, parmaklarını karın kaslarımda gezdiriyor.

"Rory! Bu bizim şarkımız! Gidelim," diye Kyla, onu sürüklemeye çalışarak, ama ben belindeki kavrayışımı sıkılaştırıyorum, içimdeki sahiplenme duygusu alevleniyor.

"Henüz değil." Çenesini tutarak onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. "Artık alkol yok. Anladın mı? Sikime boşalırken ayık olmanı istiyorum."

"Çok ateşlisin," diye fısıldıyor, gözleri dudaklarıma kayıyor. Eğilip beni sertçe öpüyor. Her ne kadar sarhoşken bana itaat etmesinden hoşlansam da, onu aldığımda ziyan olmasını istemiyorum. Ona sahip olan canavarla geçirdiği her anı hatırlamasını istiyorum. Geri çekiliyorum ve suratını asıyor. "Hayır."

"Evet." Kalçalarından tutup onu kucağımdan

kaldırıyorum. "Peki," diye homurdanıyor.

Kyla sarhoş bir şekilde onu dans pistine doğru çekiyor ve ben de ereksiyon olmuş bir halde kalakalıyorum.

"Yok artık! Lanet olası Azrail'in ta kendisi!" Tanıdık, çakıllı bir ses kulübün gürültüsünü kesiyor. Arsen kalabalığı yararak ilerlerken başımı kaldırıp bakıyorum.

Arseny Zakharov. Eski FSB ajanı, şimdi Sovereign acemi eğitmeni - benimkine rakip bir üne sahip.

Koyu renk saçları kısa kesilmiş, yara izleri çene çizgisini derinlemesine kesiyor. "Arsen, seni Güney Bölgesi piçi." Başımı salladım, elini tuttum sıkı. "Hâlâ nefes alıyorum." Kendisi Doğu Yakası'ndan bir general ama şu anda Güney'de görev yapıyor. Birbirimizi yıllardır tanıyoruz, birlikte cehennemi gördük.

"Evet. Aynı eski bok," diye homurdanıyor, yanımdaki koltuğa oturuyor, cüssesi sandalyeye zar zor sığıyor. "Birlikte olduğum acemiler mi? Bir avuç yumuşak amcık. Artık eskisi gibi yapmıyorlar." Rus aksanı her kelimeyi çelik gibi gıcırdatıyor; kaba, kesici.

İçecekleri işaret ediyor, birayı bana doğru uzatıyor. Kaptım, bir fiskeyle kapağını kapattım ve uzun bir nefes çektim.

"Son Bond'unuzla ortalığı karıştırdığınızı duydum," diye takılıyor. "Onun gibi bir şey."

"Bir şeyler başlatmayı her zaman bir Hawthorne'a bırakın." Gülüyor, Griff ve benim aramıza bakıyor.

"Bu bir yetenek." Griff sırtıyor, şişesini benimkiyle tokuşturuyor.

Arsen'in gözleri bana kayıyor. "Kızıl Arena'nın Generali olarak listede yer aldığınızı gördüm."

"Evet, Isaac bana daha önce söyledi," diye cevap veriyorum, kızgınlığımı belli etmeden. Saklamanın bir anlamı yok.

Kızıl Arena bir etkinlikten çok daha fazlasıdır. Hükümdarların rütbelerini tırmalayarak yükseldikleri, gelenek kisvesine bürünmüş kana bulanmış bir gösteridir.

Eskiden, yükselmek için birini ölümüne bir dövüşe davet etmeniz gerekirdi - merhamet yok, sadece acımasızlık. Şimdi, her şeyi değerlendirmeler ve değerlendirmelerle ilgili hale getirdiler, ancak o vahşi düelloların ruhu hala havada asılı duruyor, kanla lekelenmiş kumlarda kalıyor.

Bu çukurda, güç arzulayan Hükümdarlar sadece dövüşmezler, savaşır. Artık törenseldir, ama hala acımasız, kemik kıran bir savaştır; ya pes edersiniz ya da daha fazla dayanamadığınızda yerden kazanırsınız.

General olarak, yeni rütbelerini kazanan Hükümdarlara karşı mümkün olduğunca çok raunda dayanmam bekleniyor.

Yıllardır generalim ama Isaac beni ilk kez Kırmızı Arena'ya koydu. Beni cezalandırdığını biliyorum - Rory ile olan Bond ödemesinden sonra bana kimin yetkili olduğunu hatırlatmaya çalışıyor.

Ama umurumda değil. Eğer kan istiyorlarsa, onlara kan veririm. Her damlasını.

Griff'in sarhoş kahkahası gerilimi kesiyor. "Azrail herkesi katledecek. Bu çok komik olacak." Sendeleyerek bara geri döner ve bir içki daha sipariş eder.

"Görünüşe göre bir var," diye mırıldanıyor Arsen.

İki Egemen piç yaklaşıyor, gözleri bize kilitlenmiş. Masamıza doğru kasıla kasıla gelirlerken kaslarım geriliyor.

İçlerinden biri Arsen'in yanındaki koltuğa kayarak, "Hawthorne, senin partici bir tip olduğunu düşünmemiştim," diyor. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş; sanki bir telini bile karıştırmaktan korkuyormuş gibi kaygan ve cilalı. Üzerinden eski para ve yetki kokusu çürümüş gibi yayılıyor.

"Siktir git Harrison," diye homurdanıyor Arsen, ama Harrison sadece sırtıyor - kibirli küçük pislik. Kuzey Bölgesi Yüksek Şansölyesi'nin oğlu. Babasının unvanı onu dokunulmaz kılıyormuş gibi ortalıkta dolaşıyor.

"Kiminle ilişki kurduğuna dikkat etmelisin, Arseny." Harrison sırtıyor, sanki bizimle ilgili bir şey biliyormuş gibi gözleri aramızda geziniyor. Biramdan yavaşça bir yudum alıyorum, bakışlarım onu delip geçiyor. "Axe'in sırtında bir hedef var. Çapraz ateşe yakalanmanı istemem."

"Burada ne yapıyorsun, Harrison?" Arsen soruyor. "Babanın seni malikanesinde kilitli tuttuğunu sanıyordum. Dış dünya senin gibi güzel bir çocuk için çok tehlikeli."

Harrison'ın sırtışı duraksıyor, çenesi geriliyor.

Dikkatini bana çevirdi. "Kuzey söylentileri duymuş. Dolore Kardeşliği'nin sana özel bir ilgisi var. Bonoyu Conrad verdi ama cinayeti sen işledin."

"Anlamadığın şeyler hakkında konuşma," diye homurdanıyorum, sabrım taşıyor.

"Sadece söylüyorum Hawthorne, günlerin sayılı olabilir." Omuz silkiyor. "Başına ödöl koydular. Belki de Azrail sonunda dengi ile karşılaşacak."

O daha gözünü kırpamadan hamle yapıp yüzünü kemik kıran bir gümbürtüyle masaya çarpıyorum. Yardakçısı ayağa kalkmaya çalışırken kan tahtaya sıçradı. Ben daha hızlıyım. Bıçağımı çıkardım, o daha kaçmayı düşünmeden boğazına dayadım.

"Benimle konuşma. Yoksa sıradaki sen olursun." Gözleri irileşiyor, yüzünün rengi soluyor. Bıçağı yavaşça boğazına doğru sürüklüyorum, sadece kan çekecek kadar, onu titretecek kadar. "Sakin kıpırdama." Sandalyesine yığılmış, kanlar içinde ve sersemlemiş olan Harrison'a dönüyorum.

Onu sert bir gümbürtüyle yere itiyorum. "Bana bir daha saygısızlık edersen seni babanın önünde gebertirim. Kim olduğumu unutma."

Harrison ayağa fırlar, evcil hayvanı da bir korkak gibi arkasından gelmektedir. Müzik çalmaya devam ediyor, kalabalık az önce yaşanan şiddetten tamamen habersiz.

"Vay anasını," diyor Arsen, masaya yaslanmış, dudaklarından tembelce sarkan sigarasıyla. "Çocuğun bunu yapabileceğini düşünmemiştim."

"Siktiğimin amcığı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, çoktan reddetmiştim bile. Arsen'in sesi değişir ve ciddileşir. "Eğer Dolore senin peşindeyse,

Bu büyük bir şey. Arkanızı kollamanız gerekiyor."

Omuz silkiyorum, sözlerinin ağırlığını üzerimden atmaya çalışıyorum. "Daha kötüleriyle de başa çıktım." Ama haklı olduğunu biliyorum. Eğer Harrison ve Kardeşlik'in başına ödöl konmuşsa, işler iyice karışmak üzere demektir. O zaman

Dolore sokak serserisi değil. Acımasızlar. Eğer benim peşimdelerse, sırada Conrad var demektir. Conrad'ın Marco'yu neden öldürmek istediğini bulmalıyım.

"Axe, ben senin arkadayım. Sayamayacağım kadar çok kez kıcıımı kurtardın. İşler kötüye giderse, söylemen yeter."

Ona hızlıca başımı salladım. Paranoyak yaşayan biri değilim ama aptal da değilim. Başıma konan ödöl piyango gibi bir şey olacak ve tecrübeli tetikçiler Azrail'i vurmak için sıraya girecek.

CHAPTER 25

RORY

İ ondan kurtulamıyorum. Burada, kalabalığın içinde kaybolmuşken bile gözleri üzerimde. Müzik çalıyor, bedenler hareket , ama onun varlığı bir gölge. Kaçış. Hiçbir gürültü ya da insan onun bakışlarının ağırlığını engelleyemez.

Bu gece bunu hissedebiliyorum, bana adını haykırtacak. Korkmam, iğrenmem ya da sinirlenmem gerekirdi ama tek hissettiğim vahşi, tüketen bir istek.

Onun dokunuşunu, kontrolünü arzuluyorum. Hiçbir şeye şu an ona ihtiyaç duyduğum kadar ihtiyaç duymamıştım. Kendime alkolden olduğunu söylüyorum ama gerçeği biliyorum; içimde sadece onun doldurabileceği bir karanlık var.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor. Bana ulaştığında elini belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Dudakları dudaklarıma çarparken "Axe," diye nefes alıyorum. Öpücük yoğun, dili talepkâr ve acımasız. Elleri vücudumda geziniyor ve ben onun tarafından tüketiliyorum, etrafımızdaki dünyaya dair tüm hislerimi kaybediyorum.

Dokunuşu sert, sahiplenici ve o anın büyüsüne kapılıyorum. Alkolün ve onun dokunuşunun verdiği coşkuya teslim olduğumda mantığım kayboluyor.

Bu çok kötü. Gerçekten çok kötü.

"Gidiyoruz," diye homurdanıyor, nefesi boynuma değiyor. Beni kalabalığın arasından çekiyor, parmakları benimkilere dolanıyor.

Kapıya ulaşıyoruz ve gecenin soğuk havası yüzüme çarparak beni biraz ayıltıyor. Kalbim hızla çarpıyor, düşüncelerim hâlâ karmakarışık, ama beni arabasına çekerken sıkıca kavırıyor.

İçeride, eli kalçamda geziniyor, tehlikeli bir şekilde yanmakta olduğum yere yaklaşıyor. Vücudum kendiliğinden tepki veriyor, her sinirim ihtiyaçla kavruluyor. Bana dokunması için ona yalvarmanın eşiğindeyim, çaresizlik görmezden gelinemeyecek kadar yoğun. Kavrayışı sıkılaşıyor, başparmağı eteğimin kenarını okşuyor.

Bunun bir hata olduğunu biliyorum. Jamie'ye yaptıkları için, beni damgaladığı için, hayatıma saldıgı kaos için ondan nefret ediyorum.

Ama şu anda, tüm bu öfke tek bir çığ, umutsuz ihtiyaç tarafından yutuluyor. Özsaygı, her şeyi mahveden canavarın çekiciliği altında solan uzak bir anı gibi geliyor.

Boku yedim.

"Gergin görünüyorsun." Eve girdiğimizde bedenini bedenime bastırıyor, nefesi kulağıma değiyor. "Küçük siren. Korkuyor musun?"

Sesim titrese de, "Senden korkmuyorum," demeyi başarıyorum.

"Evet, öylesin. Olmalısın da." Eteğimin fermuarını yavaşça indiriyor, üstümü başıma çekmeden önce parmakları sırtımda bir yol izliyor. Tenim sıcaktan yanıyor, tüm vücudum beklentiyle uğulduyor. Hızlı bir hareketle beni yukarı kaldırıyor ve bacaklarımı beline doluyorum.

"Axel," diye nefes alıyorum, bedenim titrerken sesim de titriyor. Beni yatak odasına taşıyor ve yatağa bırakıyor, üzerimde sadece tangam ve topuklu ayakkabılarım var.

Gözleri yırtıcı bir parıltıyla üzerimde gezinirken nefesim kesiliyor. Başının arkasına uzanıyor, dövmelelerini ve yontulmuş vücudunu ortaya çıkarmak için gömleğini çıkarıyor.

Ellerini kemerine doğru kaydırırken nefesim ağır, kesik kesik geliyor. Parmakları metodik bir şekilde tokayı çözüyor, göz temasını hiç kesmiyor. İçimden bir ses kaçmam, mümkün olduğunca uzağa kaçmam için bağılıyor ama daha sessiz bir ses kalmam için yalvarıyor.

Bu geri dönüşü olmayan bir nokta.

"Kaçsan bile fazla uzağa gidemezsin," diyor korkumu okuyarak. "Peki, gerçekten kaçmak istiyor musun?" Topuklarımanın bağını çözmek için eğiliyor, dokunuşu baldırlarımın üzerinde geziniyor. "Yoksa kalmak mı istiyorsun?" Eli bacağımın iç kısmında geziniyor, parmakları tangamın kenarını okşuyor. "Bir tahminde bulunmaya hazırım," diye fısıldıyor, sesi alçak ve hırıltılı. "Bunu istiyorsun. Beni istiyorsun. Ve bunun için kendinden nefret ediyorsun."

Adam haklı. Tanrım, o çok haklı.

Tangamı yavaşça çıkarıyor, gözleri her hareketimi izliyor.

"Bunun nasıl gittiğini biliyorum, küçük siren. Kendine beni istemediğini söylüyorsun. Benden nefret ettiğini." Pantolonunu çıkarıyor ve onu boxer'ı takip ediyor. Gözlerim aşağıya kaydı ve sertçe yutkundum.

Vay anasını, sikiinin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum.

Yatağa tırmanıyor, şilte ağırlığının altında eziliyor. "Ama derinlerde bir yerde gerçeği biliyorsun."

"Senden nefret ediyorum."

"Evet, biliyorsun." Başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor, bakışları ağızımda kalıyor. "Ama bu beni istediğin gerçeğini değiştirmiyor. Umutsuzca." Dokunuşu çene çizgimden aşağı iniyor. "Ve ben sana tam olarak istediğini vereceğim. İhtiyacın olanı."

Sözleri bir vaatti ve ben hem dehşete kapıldım hem de heyecanlandım. "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Biliyorum." Kalçalarımı kavırıyor, beni yüzüstü çeviriyor ve yatağa bastırıyor. Göğsü sırtıma baskı yapıyor, ağırlığı hâkimiyetinin ağır bir hatırlatıcısı.

"İstemiyorum. Benden nefret etmene bayılıyorum. Bunu daha da tatmin edici kılıyor." Bir elini boğazıma doluyor, parmakları sahiplenici bir kavrayışla sıkılıyor.

Diğer elini vücudumda gezdirerek parmaklarını ıslak kıvrımlarımın arasından geçiriyor. Boğazımı sıkıca kavradığında nefesim kesiliyor, sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor kulağıma karşı.

İki parmağı içime giriyor ve ben durduramadan bir inilti yükseliyor. Kalçaları sırtıma bastırıyor, sert aleti kıcıma bastırıyor. Boğazımı serbest bırakıyor ve tenimdeki damganın izini sürerek bir öfke patlamasına yol açıyor.

"Dokunma ona!"

"Neden olmasın?" diye alay ediyor. "Bu işareti görmek, seni sahiplendiğimi bilmek... beni tahrik ediyor." Parmakları içime girip çıkıyor, dokunuşu sert ve acımasız. "Bahse girerim seni sadece bununla bile boşaltabilirim," diyor, parmakları damgayla alay ediyor ve tüm vücudumun sarsılmasına neden oluyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum, tırnaklarım yatağı kazıyor.

Acımasız ritmine devam ederek mırıldanıyor. Diğer eliyle kalçamı morartıcı bir şekilde kavırıyor. "Küçük pis ağzını seviyorum ama şu anda bunu duymak istemiyorum."

"Axe," diye inliyorum, baskı . "Bir daha konuşursan pişman olursun."

İnlemelerimi bastırmaya çalışarak dudağımı ısıyorum. Parmaklarını kaldırmaya beni yatağa daha sıkı bastırıyor. Parmakları kalçalarımaya saplanıyor ve sikini girişime yerleştiriyor. Öne doğru eğilerek dudaklarını kulağıma değdiriyor. "Bu acıtacak."

Hızlı bir hamleyle kendini içimin derinliklerine gömüyor. İçimden bir çığlık kopuyor -siki beni geriyor ve tamamen dolduruyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama tutuşu sıkılaşıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Parmakları yanlarıma saplanıyor, siki daha da ileri gidiyor. Donup kalıyor, düzensiz bir nefes alırken vücudu titriyor. Göğsü sırtıma sertçe bastırıyor ve yüzümü kavrayarak beni karanlık, soğuk gözleriyle buluşmaya zorluyor. Bağırmaya başlıyorum ama hemen ağzımı kapatarak beni susturuyor.

"Şşşt," diye emrediyor, sesi sabit ve sakin. "Ben nazik davranmam. Sana alışman için bir şans veriyorum, ama eğer kapatmazsan, seni hemen şimdi alırım. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve beni tutuşu hafifçe gevşiyor. Devasa siki içimde zonkluyor ve baskı neredeyse dayanılamayacak kadar fazla. Nefesim kesiliyor, kalbim güm güm atıyor, onun büyüklüğünden bunalıyorum. Acı dayanılmaz ama başka bir şey de var -zevke tehlikeli derecede yakın bir şey.

"Benim için çok iyi oluyorsun," diye fısıldıyor, nefesi sıcak bir şekilde nefesime değiyor.

Kulak.

Kalçalarımı belli belirsiz oynatıyorum ve o da karşılık olarak inliyor. Yavaşça başlıyorum

hareket ediyor, her hareket sikinin nabzının atmasına ve duvarlarıma doğru gerilmesine neden oluyor. "Rory," diye homurdanıyor, eli sırtımdan aşağı kayarken sesi alçak çıkıyor. "Eğer

"Hareket etmeye devam edersen kontrolü kaybedeceğim."

Kontrolün vücut bulmuş hali olan Axel'in benim üzerimde kontrolünü kaybetme düşüncesi vücudumda bir heyecan yaratıyor. Kalçalarımı yavaşça kaydırarak sınırlarını test ediyorum.

Keskin bir şekilde nefes veriyor, aleti hâlâ içimde, kalın ve ağır, beni tahammülümün sınırına kadar geriyor. Pişman olacağımı bilmeme rağmen, bu meydan okuma çok cazip geliyor. İleri geri sallanıyorum, ona karşı sürtünüyorum.

Derinden inliyor, sesi içinde gümbürdüyor ve tutuşu sıkılaşıyor...

"Bunu sen istedin."

Onun karanlık vaadi içimde bir ürperti yaratıyor. Hepsini istiyorum; acıyı, zevki, karanlığı.

"Belki de öyleyimdir," diye fısıldıyorum, isteksiz bir itiraf. Alçak, ilkel bir iniltiyle kalçalarını öne doğru savuruyor ve sikini içime sokuyor.

Çığlık atıyorum, acı içime işlerken gözlerim yaşıyor.

Hiç tereddüt etmiyor, hızı acımasız, itişleri sert ve inatçı.

Bedenim yanıyormuş gibi hissediyor, acı ve mide bulandırıcı bir tür coşku arasında gidip geliyor. "Çığlıklarını duymaktan asla bıkmayacağım," diye hırlıyor ve bu sözler içimde yeni bir acı ve çarpık zevk dalgası yaratıyor.

Saçlarımdan bir avuç tutuyor, başımı geriye çekiyor, her şiddetli hamlesinde vücudu benimkine çarpıyor.

Bağırıyorum, tırnaklarımla yatağı tırmalıyorum, umutsuzca bir tür dayanak arıyorum. Başımı aşağı itiyor, yanağımı yatağa bastırıyor. Çığlıklarım boğuklaşıyor, gözyaşlarım bitmek bilmiyor, çünkü o bana hiç acımadan vuruyor.

"İşte bu, küçük siren," diye homurdanıyor, sesi alçak ve karanlık bir memnuniyetle dolu. "Çığlığını duymama izin ver."

Elini bacaklarımdan arasına kaydırıyor, parmakları klitorisimi bulurken diğer eli saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor ve yüzümü yatağa daha sert itiyor. Vücudum tepki olarak sarsılırken benden çiğ bir çığlık kaçıyor, beni kenara doğru iterken duyumlar ezici.

"Etrafımda sıkılaştığını hissedebiliyorum. Boşalmak üzeresin." İçimdeki basınç artıyor.

Ne yaptığını çok iyi biliyor ve bu beni çıldırıyor.

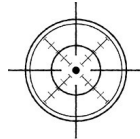
Orgazmım içimi parçalıyor, şiddetli bir zevk dalgası onun adını haykırmama neden oluyor, parmaklarım çaresizce çarşafı pençeliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, hamleleri çılgınca artıyor, beni kavrayışı morarıyor.

Yoğunluk çok fazla, bedenim çok bunalmış ve dürtüsel olarak uzaklaşmaya çalışıyorum.

Ama beni geri çekiyor, sahiplenici bir homurtuyla bana çarpıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Son bir derin hamleyle, siki içimde nabız gibi atarken boğazından gırtlaktan bir ses yırtılıyor. O inerken içimi bir sıcaklık kaplıyor, döllerini içime doluyor. Yatağın üzerine yığılıyor, nefesini tutarken beni altına hapsediyor.

VÜCUDUM KURŞUN GIBİ HİSSEDİYOR. Sıkı amcığı hâlâ sıkılıyor, her nabız onun ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyor. Geçen seferki sadece benim hayal gücüm değildi, o inanılmaz.

Amcığı beni kavırıyor, sikimdeki son damlaya kadar sıkıyor. Göğsüm sırtına bastırıyor, terden kayganlaşmış tenimiz birbirine yapışıyor. Yavaşça geri çekiliyorum, saçlarındaki tutuşumu gevşetiyorum.

Ben dışarı kayarken inliyor ve ben de inlemekten kendimi alamıyorum.

Sırt üstü yere yığıldım. Çarşaf terden sırlıklam olmuş, o da döllerimle kaplanmıştı. Benden daha çok nefret edecek ama işim bitmedi. Onun tatlı, sıkı amcığı bağımlılık yapıyor ve onunla işim bitmedi.

"Axe..."

"Ne?" Tavana bakarak soruyorum, bir konuşma başlatmayacağını ya da duygusallaşmayacağını umuyorum.

Onu maskeli bir yabancıymış gibi kucağıma aldığımda içime ne girdi bilmiyorum ama bir daha böyle bir şey olmayacak. Hâlâ yüzüstü yatıyor, yüzü çarşafıya gömülü.

Yan dönüyorum ve elimi onun mükemmel yuvarlak kıcının üzerinde gezdirerek markaya bakıyorum. O tamamen benim, her santimi. Parmaklarım izi takip ediyor ve vücudu keskin bir nefesle geriliyor.

"Dur," diye mırıldanıyor, sesi boğuk.

"Hayır." Elimi kalçalarının arasına kaydırıyorum. Döllerimiz bacaklarından aşağı damlıyor ve parmaklarımı o pisliğin içinde kaydırıyorum.

"Duş almam lazım."

"Yapacağız," diye cevap veriyorum, iki parmağımı içine sokarak. Nefesi keskin, vücudu tepki olarak sarsılıyor. Parmakları yavaşça içeri ve dışarı hareket ettiriyorum. Daha fazla dayanamayana kadar adım haykırmasını sağlamaya kararlıyım.

Zaten çok yakın, amı damlıyor ve muhtaç.

Parmaklarımı çekiyorum ve hayal kırıklığı içinde inliyor. "Sırt üstü yat," diye emrediyorum. Başını çeviriyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Yapamam," diye . "Çok ağrıyor."

"Bundan hoşlanmayı öğreneceksin," diyorum elimi omurgasında gezdirerek. "Çünkü durmayacağım."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor.

"Biliyorum." Umursamazca omuz silkiyorum. "Şimdi, arkanı dön. Bana tekrar sordurtma."

İsteksizce sırt üstü dönüyor, sarı saçları yastığın üzerine yayılıyor. Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve bakışlarım onun üzerinde gezinerek her ayrıntıyı yakalıyor. Yoğun bakışlarım altında meme uçları zirve yapıyor.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyorum, ağzımın kenarında çarpık bir gülümseme kıvrılıyor.

Dilimi meme ucunun üzerinde gezdiriyorum ve altımda titriyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni daha yakına çekiyor. Meme ucunu sıkıca kavriyorum ve o da çığlık atarak sırtını kamburlaştırıyor.

"Bacaklarını aç," diye emrediyorum, tekrar ısırarak.

Bağırıyor, uylukları itaatkâr bir şekilde ayrılıyor. Elleriyle saçlarımı kavriyor, düzensiz ve düzensiz nefes alıyor.

Dikkatimi diğer meme ucuna kaydırıyorum, dilimi hassas tomurcuğun etrafında döndürüyorum. Parmaklarım amına doğru kayıyor, kayganlığını yokluyor. Sırılsıklam olmuş, vücudu çaresiz bir ihtiyaç içinde kıvranıyor.

Klitorisinin etrafında durmak bilmeyen bir alaycılıkla dönüyorum, ona arzuladığı serbest bırakmayı asla vermiyorum.

"Axe," diye yumuşakça nefes alıyor.

Boynuna doğru ilerliyorum, ısıriyorum ve iz bırakacak kadar sert emiyorum. Dudakları çılgınca ve muhtaç bir şekilde benimkilere çarpıyor, dili açlık ve sıcaklığın çatışmasında benimkilere karışıyor.

Sikimin başını ona doğru bastırıyorum, yavaşça içeri itiyorum. Nefesi ağzıma takılıyor, gerginliği beni kavriyor. Daha derine batıyorum, her santimi acımasız, kasıtlı bir kontrolle sürüklüyorum.

"Siktir," diye soluyor, tırnakları sırtımı tırmalıyor.

Hızımı acı verici bir şekilde yavaş tutuyorum, sadece geri sürmek için dışarı çekiyorum. Baskı çıldırtıcı, amcığı her itişte beni daha sıkı sıkıyor. Döllerimiz kalçalarından aşağı damlıyordu.

Onu yataktan kaldırıyorum, bacakları zahmetsizce belime dolanıyor. Onu duşa taşıırken kendini hafif, neredeyse ağırlıksız hissediyor. Soğuk

Açtığımda üzerimize su çarpıyor ve inliyor, vücudu etrafımda kenetleniyor. ","
diye homurdanıyorum, onu fayanslara doğru bastırıyorum ve
derin. "Çok güzelsin," diye fısıldıyorum ve o da inliyor. Dudaklarımı boynuna
götürüyorum ve o da iç çekiyor. Henüz sikmediğim bir delik var ve onun da
halledilmesi gerekiyor.

"Seni götünden sikeceğim."

Tüm vücudu kaskatı kesiliyor ve çekilmeye çalışıyor.

"Hayatta olmaz! Böyle bir şey olmayacak."

"Oh evet, öyle," diyorum kulağını ısırarak. Kıvranıyor ve amcığı sikimi
sıkıyor. "Bana hayır diyemezsin." Omzunu ısırıyorum. Başını geriye düşüyor ve
inliyor.

Elleri göğsüme gidiyor ve beni geri iterek ona bakmaya zorluyor.

"Hayır."

"Evet."

"Axel," diye nefes nefese kalıyor.

"Küçük siren," diye homurdanıyorum ve onu sert bir öpücüğün içine
çekiyorum. Kavrayışım sıkılaşıyor ve dilim onunla karışıyor. "Bağırıp
çağırabilirsin ama sahip olduğun her deliği sikip döllerimle dolduracağım."

İtiraz etmeye çalışıyor ama sözlerini yutuyorum. Elleri omuzlarımı kavırıyor,
tırnakları derime batıyor.

"Lütfen. Acıtacak."

"Evet, olacak." Onu sikimden kaldırıyorum ve nefesi kesiliyor, amı boşalıyor
ve damlıyor.

"Arkanı dön." Gözleri benimkilerle buluşuyor ama hareket etmiyor. "Bana
kendimi tekrar ettirme."

"Çok büyüksün."

Yüzünü kavırıyorum, daha sıkı tutma dürtüsüyle savaşıyorum, öfke derimin
altında uğulduyor. O lanet olası bir şaheser - mavi gözleri karanlık, dudakları
şişmiş, korku ve açlık arasında sıkışmış. O bir karmaşa, benim karmaşam.

"Eğer dediğimi yapmazsan, canın daha çok yanacak." Saçlarından tutup onu
kendime doğru çekiyorum. Onu soğuk fayansa bastırdığımda inliyor, karnı sert
porselene bastırıyor.

"Eller duvara." "Nazik
olur musun?"

Elimi sırtının alt kısmına götürüyorum ve bir parmağımı yavaşça kıkına
sokuyorum.

, vücudu tepki olarak sertleşiyor.

"Sana söyledim, nazik değilim." Parmağımı içine sokup çıkarıyorum, her hareket yavaş ve kontrollü, o da karşılık olarak inliyor.

"Siktir," diye haykırıyor. "Axe, lütfen."

Hızımı artırıyorum, vücudu her hamlede titriyor. Boynunu kavrayışım sıklaşıyor, yanağını soğuk fayansa bastırıyor, inlemeleri duşta yankılanıyor.

"Oh, küçük siren, bundan zevk alıyorsun, değil mi?" Homurdanıyorum, ikinci bir parmak ekliyorum.

İnliyor, tırnakları umutsuz bir kavrayışla fayansı kazıyor. Daha derine itiyorum, kıcının parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissediyorum. Hızlanıyorum, vücudu sallanıyor, elime sürtünüyor. Kahretsin, çok sıkı. Onu sikimin etrafında hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Dar deliği parmaklarımın sürekli itişiyile geriliyor ve neredeyse hazır. Üçüncü bir parmak eklediğimde haykırıyor, kasları etrafımda geriliyor.

Elimi karnından aşağı kaydırıyorum ve iki parmağımı açgözlü amına sokarak her iki deliğini de parmaklarımla dolduruyorum. Vücudu sarsılıyor, direniyor ama teslim oluyor. O kadar yakın ki, kaçınılmaz olana karşı savaşıyor. Bu anlamsız. İstediyimi alacağım.

"Sakın kıpırdama," diye homurdanarak parmaklarımı serbest bırakıyorum.

Düşün dışındaki çekmecedен bir şişe kayganlaştırıcı alarak uzaklaşıyorum. Geri döndüğümde, onun görüntüsüne bakıyorum: yüzü fayansa bastırılmış, kolları başının üzerinde gerilmiş ve kıcı tam teşhirde.

Ne kadar iyi bir kız. Benim iyi kızım.

Sikimin üzerine kayganlaştırıcı döküyorum ve yavaşça okşuyorum, elimi beline götürürken onun irkilmesini izliyorum. Kıcını hafifçe kaldırıyorum ve sikimin ucunu girişine yerleştiriyorum. Elim boynuna dolayarak göğsümü sıkıca sırtına bastırıyorum, parmak uçlarımla altında kalp atışlarını hissediyorum.

Onu hayatının sonuna kadar arzulayacağı şekilde mahvetmek istiyorum.

"Sadece nefes al. Buna bayılacaksın." Sikimin başını ona doğru bastırıyorum, yavaşça içeri giriyorum. Parmakları fayansı pençeliyor, vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş.

"Oh, Tanrım," diye soluk soluğa bağılıyor, sesi kırılıyor. "Tanrı burada değil. Bana şeytan de," diye .

Kıcı kenetlenirken çığlık atıyor. Daha derine iniyorum, sikim yarısına kadar içine gömülüyor. Kahretsin, onun sıkılığı inanılmaz hissettiriyor.

"Kahretsin, çok sıkıyın," diye homurdanıyorum, daha da içeri itiyorum.

"Çok büyüksün," diye ağlıyor, tırnakları umutsuzca fayansa sürtünüyor. "Sığmayacak."

Geri çekiliyorum, sonra yavaşça ileri itiyorum, titreyen vücudunun, titreyen çığlıklarının tadını çıkarıyorum.

"Evet, olacak," diye hırlayarak kendimi daha derine gömüyorum. Vücudu beni almak için geriliyor ve çığlıkları daha yüksek sesle büyüyor, inlemeleri düzensiz. "Vücudun sikimi çok iyi alıyor," diye homurdanıyorum, hızımı artırıyorum.

Etrafına uzanarak iki parmağımı kaygan amına sokuyorum. Soluk soluğa, kalçaları sarsılarak amansız ritmime devam ediyorum, kıcını ve amını aynı anda beceriyorum. Çığlıkları duvarlarda yankılanıyor, oda benim adımları haykırışının sesiyle doluyor.

İkimiz de yaklaşmıştık, onun zevki benimkine karışıyordu. Parmaklarım amını okşarken ben de hızımı sabit tutup kıcına vuruyorum ve ikimizi de sınıra yaklaşıtıyorum.

"Benim için gel. Adımı haykırdığını duyayım."

Vücudu kasılıyor, çığlıklarının sesi yükseliyor.

"Siktir, Rory," diye tıslıyorum dişlerimi sıkarak. "Benim için gel. ŞİMDİ!"

Paramparça oluyor, kasları sikime ve parmaklarıma kenetlenirken vücudu şiddetle sarsılıyor. Onun serbest kalması beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Boşalırken göğsümden vahşi bir kükreme fışkırıyor ve onun derinliklerine dökülüyor.

"S.KTİR!" Ona doğru yığıldım, onu fayansa sabitledim. Nefes alışverişlerimiz düzensiz, kalp atışları göğsümün altında çekiç gibi atıyor. Sikim onun içinde gömülü kalıyor, yüzüm nemli saçlarında, nefesinin her titreyişini hissediyorum. Çok iyi hissettiriyor... Bu şekilde uykuya dalabilirim.

"Beni eziyorsun," diye fısıldıyor.

"Ve sen de sikimi sıkıyorsun," diye homurdanıyorum, yavaşça geri çekilerek. "Yalnız duş almak istiyorum."

"Beni kendi duşumdan mı kovuyorsun?" Gülüyorum, sabunu kapıyorum ve göğsümü köpürtmeye başlıyorum.

"Evet."

"Sana bir haberim var, küçük siren," diyorum sırtıtarak. "Bu işler böyle yürümüyor. İşim bittiğinde gideceğim, bir dakika bile erken değil."

"Peki," tersliyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

Sabunu duruluyorum, onun meydan okuyan bakışlarıyla eğleniyorum. O kadar küçük ve zayıf ki, yine de bir savaşçı gibi davranıyor. Çok komik.

"Yatakta görüşürüz," diyerek duştan çıkıyorum ve kurulanmaya zahmet etmiyorum. Belime bir havlu sarıyorum ve kapıya yöneliyorum.

"Seninle aynı yatakta uyumayacağım," diye bağıyor arkamdan.

"Öylesin ve öyle olacaksın," diye bağıyorum, "yoksa seni bodrumda yatırırım. Seçim senin."

"Siktir git!"

"Eğer bir tur daha atmak istersen, yapabiliriz," diye sesleniyorum ve yatak odasına yöneliyorum.

Yorganı çekiyorum ve yastıkları yatağa atıyorum. Sevişme sonrası davranışları, benim olduğumu bilmediği önceki halinden çok farklıydı. Duygusal, muhtaç, bana yapışan ve kalmam için yalvaran biriydi. Şimdi, duştan kovuldum ve o bir sürtük gibi davranıyor. Maskeyi çıkarıp kendimi daha önce göstermeliydim. Bu saçmalığa bir son vermeliydim.

Çırılçıplak yatağa yığılıyorum ve tavana bakıyorum. Tam bir baş belası ama lanet olsun, ona doyamıyorum. Küçük, sıkı vücudu benim için yaratılmıştı ve amı şimdiye kadar hissettiğim en güzel şeydi.

Kapı açılır ve kadın dışarı fırlar, saçları sıırılsıklamdır, havluyu sıkıca tutmuştur. Gözleri öfkeyle dolu, yanakları kıpkırmızı.

"Seninle aynı yatakta uyumamın tek nedeni bodrumda uyumayı reddetmem. İstedğim için değil ve kesinlikle senden hoşlandığım için de değil. Beni anlıyor musun?"

"Açıkça. Şimdi havluyu bırak ve yatağa gir."

O kadar güzel ki, onu ıslak ve işemiş görmek beni sertleştiriyor.

"Git kendini becer," diye tükürüyor, yumrukları sıkılı.

"Bu yatağa girmek için beş saniyen var," diyorum, sabrım tükeniyor, "yoksa seni saçlarından tutup aşağı atarım."

Dudaklarını sıkıca bastırarak bakıyor.

"Tanrım, Rory," diye iç geçiriyorum, bıkkın bir halde. "Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorundasın? Gir. İçeri. Yatağa. Yatağa."

Boyun eğmiş bir iç çekişle havlu düğümünü çözüyor. Havlu düşüyor, çıplak vücudu ortaya çıkıyor ve yatağa tırmanıp yorganın altına girerek sırtını bana dönüyor. Parmaklarım vücudunun hatlarını çiziyor, omurgasından aşağıya ve beline doğru kayıyor. Titriyor, tüyleri diken diken oluyor.

Eğilerek omzuna bir dizi öpücük konduruyorum, yumuşak tenini dudaklarımın altında hissediyorum. "Sen benimisin, küçük siren," diye fısıldıyorum kulağına. "Bunu asla unutma."

Kalçalarından tutup onu sırt üstü yatırıyorum. Nefes nefese kaldı ve gözleri büyüdü.

"Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptığımı biliyorsun," diye inliyorum, ellerimi karnında gezdiriyorum ve ağırlığımı kalçalarının arasına yerleştiriyorum.

"Axe..."

"Şşşt," diye fısıldıyorum, "uslu kızım ol."

İçine bastırmaya başlıyorum ve hemen geriliyor.

"Axe, eğer aletini bir kez daha içime sokarsan, seni uykunda öldürürüm."

"Benimle flört mü ediyorsun?" Yakınına eğildim, dudaklarım kulağını okşarken lobunu ısırdım. Parmaklarını tenime geçirerek inliyor.

Dilimi boynundan aşağı sürüklüyorum, sıcak teninin tadını çıkarıyorum. Dişlerim köprücük kemiğini sıyrıyor ve nefesi kesiliyor. Parmaklarımın altında nabzının çılgınca atışını hissederek boğazını sıkıca kavıyorum. "Bayılana kadar seni becereceğim. Ve sonra, eğer hâlâ istiyorsan, beni öldürmeye çalışabilirsin."

Dişlerimi etine geçiriyorum ve çılgılık atıyor.

"Seni sikmem için bana yalvaracaksın, Rory. Tıpkı merhamet için yalvarmanı sağlayacağım gibi." Köprücük kemiğini kan akıtacak kadar sert ısırdım.

Ben yarayı yalarken, "Beni kanattın," diye nefes nefese kaldı.

"Kanının tadını seviyorum," diyorum dilimi ısırık izi boyunca gezdirerek.

"Sen hastasın."

"Öyleyim."

İtirazlarına aldırmadan yatağın altına gizlenmiş deri bağlara uzanıyorum ve bileklerini hızla yatak başlığına sabitliyorum.

Onlara karşı mücadele ediyor ama benim gücüm onun küçük bedenini kolayca alt ediyor. Gözlerinde öfke ve gözyaşlarıyla bana bakarken, başına gelecekleri biliyorum - vücudunun kontrolünü ele geçirirken merhamet için yalvarıp yakarıyor.

"Lütfen Axe, nazik olmanı istiyorum. Lütfen."

"Küçük siren," diye törpüledim, gözlerini benimkilerle buluşturmak için çenesini kavradım, "Seni uyarmıştım. Ben nazik davranmam." Eğildim, dudaklarım onunkilere değerken mırıldandım, "Ama merak etme. Her saniyesinden zevk alacaksın."

Ağızına sahip çıkıyorum, herhangi bir itirazı kesiyorum, dilim hükmetmek için içeri giriyor. Sertleşiyor ama kalçalarının kalkması uzun sürmüyor.

Vücudu teslim oluyor. Benimle istediği kadar savaşılabılır ama vücudu kime ait olduğunu biliyor. Ve asla unutmamasını sağlayacağım.

Aletimin başını girişine bastırıyorum, sırlıslıkla yarığıyla alay ediyorum. Ben onu santim santim gererken kolları kısıtlamalara karşı zorlanıyor, nefesi kesiliyor. Duvarları kenetleniyor ve ben inliyorum, onun sıcaklığı etrafımı sarıyor.

Daha derine itip kendimi kadar gömdüğümde çığlığı odayı yırtıyor. Titriyor, bacakları kilitleniyor, kalçaları daha fazlası için gıcırıyor. Ağırliğini ön koluma vererek onu altımda, göğüs göğüse sabitliyorum.

Verecek bir şey kalmayana kadar her şeyimi, her santimimi alacak.

"Siktir, Rory," diye homurdanıyorum, dişlerimi boynuna geçiriyorum.

İnliyor, amcığı sikimin etrafında kenetleniyor, nefesleri ağır, zor patlamalar halinde geliyor. Elim kışını kavıyor, kalçalarını kaldırıyor, daha derine sokuyor.

İnlemelerimize karışan tenlerimizin birbirine çarpma sesi beni çılgına çeviriyor. Başını geriye atıyor, kalçaları çılgın bir ritimle benimkilerle buluşmak için sallanıyor.

"Siktir," diye inliyor. "Axe, ben..." Sözleri keskin bir çığlıkla kesildi, ben ona çarparken vücudu zevk içinde patlıyordu.

Amcığı nabız gibi atıyor, kasları etrafımda kasılıyor. Kaldıraç olarak bileklerini kullanarak, kendi serbest bırakılmamı kovalayan acımasız hızımı sürdürüyorum. Amcığı kasılmaya devam ediyor, vücudu altımda titriyor.

"Axel!" diye bağılıyor, boyumun etrafındaki sıkı kavrama beni sınırın ötesine itiyor.

Dışarı çekiyorum ve serbest bırakmamı karnına döküyorum, spermim mükemmel cildini kaplıyor.

Onun yanına yığılıyorum, kesik kesik nefeslerimi düzene sokmak için mücadele ediyorum. Zevk içimde yuvarlanıyor ve coşku bağımlılık yapıyor.

Hava seks, ter ve sıvılarımızın kokusuyla yoğun. Bileklerini çözüyorum, kollarının gevşekçe yanlarına düşmesini izliyorum. Gözleri kapalı, vücudu yorgunluğun etkisiyle titriyor.

"Sen çok iyi bir kızdın."

Tutarsızca mırıldanıyor, gözleri hala kapalı. Eğilip yumuşak dudaklarını öpüyorum. O da karşılık veriyor, dili tembelce ağzımın içine kayıyor. Geri çekilip alnımı onunkine yaslıyorum ve mavi gözlerine bakıyorum.

"Senin kötü kızın olduğumu sanıyordum," diye fısıldıyor.

"Ah, küçük siren, sen ikisinin de en iyisisin," diye cevap veriyorum, sırt üstü dönerek.

"Bir havluya ihtiyacım var."

"Hayır. Benim dölüm senin üzerinde kalacak."

"Seni uykunda öldüreceğim," diye inliyor, gözleri tekrar kapanıyor. "Bunu dört gözle bekliyor olacağım," diye gülerek cevap veriyorum.

Nefes alıp vermesi düzene giriyor ve yavaşça uykuya dalıyor.

Ön kapı çarparak açılıyor, ardından Griffen'in kaosu geliyor - yüksek sesli kahkahalar, ağır ayak sesleri ve seslere bakılırsa arkadan gelen birden fazla sürtük. Keskin bir çarpma sesi ve cam kırıkları tüm evde yankılanırken tek istediğim lanet olası bir uyku.

Rory birden ayağa fırladı. "O da neydi öyle?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum, kızgınlığımı zar zor bastırıyorum. "Sadece uyu."

Gözleri kapıya kayıyor, geniş ve dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor. "Ya biri zorla girdiyse?"

Bu saçmalığa neredeyse gülecektim. "Kimse zorla girmedi."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Şimdi titriyor, nefesleri hızlı, sık patlamalar halinde geliyor.

O benimle birlikte. ne var ki?

"Buraya gel." Hareket etmiyor, bakışları yatak odasının kapısına kilitlenmiş. İç çekiyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Sertleşiyor, elleri göğsüme dayanıyor ama bırakmıyorum. Nefesi düzensiz, gözyaşları sıcak bir şekilde tenime işliyor.

"Sadece Griffen. Kimse buraya zorla girecek kadar aptal olamaz."

Cevap vermiyor ama kalp atışlarının yavaşlamaya başladığını, nefes alış verişinin kesildiğini hissedebiliyorum. Uzun bir sürenin ardından geri çekiliyor ve ben de istemesem de gitmesine izin veriyorum. Sırtı bana dönük bir şekilde kıvrılıyor, battaniyeyi çenesine kadar çekiyor.

Bu onu ikinci kez sakinleştirmek zorunda kalışım ama bu sefer kollarımdan kurtulmak için sabırsızlanıyor.

Hangisi beni daha çok sinirlendiriyor? Hâlâ ona sarılmak istemem mi yoksa onun beni bu kadar çabuk uzaklaştırması mı? İkisi de umurumda olmamalı.

CHAPTER 26

RORY

T Sabah güneşi göz kapaklarımın arasından geçerek başımı zonklatıyor. Gözlerim yanıyor ve ağzım zımpara kağıdı gibi. Dün geceki olaylar üzerime çöküyor - onun ağzı, onun elleri, onun siki.

Titriyorum, her kasım ağrıyor, kışım zonklu oluyor. Adam bir olimpiyatçı gibi yapılı ve buna uygun bir dayanıklılığı var. Hiç pişmanlık duymadan istediğini aldı.

Alkolü bile suçlayamam. Eve geldiğimizde ayıktım.

Yeterince.

Elleri, parmakları, dudakları, dili ve siki... Çok iyiydi. Sadece iyi değil, akıllara durgunluk veren bir şeydi.

Ondan nefret ediyorum.

Kendini beğenmiş, yakışıklı yüzünden ve o sinir bozucu gülüşünden nefret ediyorum. Kibrinden ve o lanet kahkahasından.

Tanrım, bu Stockholm Sendromu mu?

Yüzümü yastığa gömüyor, içimi kemiren utanç ve suçluluk duygusundan kaçmaya çalışıyorum. Olanlardan sonra bugün onunla nasıl yüzleşebilirim ki? Dokunuşunu hissetmeden ya da sesini kulağımda duymadan gözlerinin içine nasıl bakabilirim?

Kokusu hâlâ üzerimde ve çarşaflarda; seks ve günah; yemin ederim şeytanın kolonyası olmalı.

Geniş odasının etrafına temkinli bir bakış attım, boş olduğunu görünce rahatladım. Yatağın kenarına doğru kayarak dikkatlice doğruldum ve çarşafı kavrayarak kendimi dışarı attım. Derin bir nefes alıyorum ve duştan sonra düştüğü yerden havlumu alarak kapıya doğru ilerliyorum.

Kapıyı açtım ve donup kaldım. Oh, lanet olsun!

Dışarıda duruyor, sırtıyor. Siyah kot pantolon ve koyu gri bir tişört giymiş, düzgün kolları ve geniş göğsü kumaşı dolduruyor.

"Vay, vay, günaydın küçük siren."

Yoğun bakışları yanaklarımı yakıyor. Ondan kaçmaya çalışıyorum ama kolu fırlayıp yolumu kapatıyor.

"Seni provaya götüreceğim," diyor, gözleri benimkilere öyle bir kuvvetle dalıyor ki, eriyip yere düşmek istiyorum.

"Neden? Kendim sürebilirim," diye karşı çıkıyorum.

Yaklaşıp beni duvara yapıştırıyor. Parmaklarını beni dik tutan tek şeymiş gibi göğsümün etrafındaki havluyu kavırıyor.

"Çünkü ben öyle dedim."

Sertçe yutkunuyorum, bakışlarım düşüyor. Boynumun dibinde bir ısırık izi bırakıyor ve ben sadece ne kadar hırpalanmış göründüğümü hayal edebiliyorum.

Elini itip kolunun altına giriyorum ve yatak odasından kaçmaya çalışıyorum.

"Dokunma bana," diye mırıldandım.

Kolumu tutuyor ve beni çok sıkı bir şekilde geri çekiyor. "Benden uzaklaşma, Rory."

"Siktir git."

"Zaten yaptın. *Birkaç kez.*" Başparmağı omzumda bir ısırık izi daha bırakarak omurgamda istemsiz bir ürperti yaratıyor.

"Tanrım, nesin sen şimdi, vampir mi?"

Sırtışı geriliyor, dişleri parlıyor. "Ben sadece eşyalarını işaretlemeyi seven bir canavarım."

Eli havlunun içine giriyor, parmakları karnımdaki kurumuş dölün üzerinde geziniyor.

"Sen hasta bir piçsin," diye çıkışıyorum, dokunuşuyla tenimin karıncalanmasını görmezden gelmeye çalışarak.

"Ve sen bunun her saniyesini sevdin."

Gerçekler acıtır. Ben sevdim.

Kendimi kurtarıyorum, geri çekiliyorum ve aramıza biraz mesafe koyuyorum.
Bi

z. "Acele et ve hazırlan," diye emrediyor. "Yoğun bir gün geçireceğim." Onu görmezden gelerek odama koşuyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Her Kendimi banyoya sürüklerken hareketlerim ağrıyor.

Sıcak su kısa süreli bir rahatlama sağlıyor, ağrıyan bedenimi yatıştırıyor. Axe'ı düşünmekten vazgeçmek istiyorum ama onun varlığı zihnimin her köşesini işgal ediyor. Sürekli itme ve çekme beni yoruyor. Eski hayatıma, normalliğe geri istiyorum. Ama bu artık bir hayal.

Onunla ilgili her şey kafamı karıştırıyor.

Zalimliği, küstahlığı, baskınlığı... Bu kadar sapkın birine nasıl ilgi duyabilirim?

O bir canavar.

Ama dün gece korktuğumda bana sarıldı. Ve bir an için, o canavar değildi. Sesi, tamamen başka biri gibi yumuşaktı, kafamı karıştırdı. Yüksek sesler beni hep tetiklemiştir, annemin haneye tecavüz çılgınlıkları aklımdan çıkmaz.

Yine de onunla ilgili her şey yok etmek için yaratılmış. Zihni, vücudu, gücü, hepsi birer silah. Yine de panik geçene kadar beni yakın tutmasına izin verdim. Sonra onu ittim, kendime kısa süreli şefkatinin onun bir canavar olduğu gerçeğini değiştirmediğini hatırlattım.

Duşta çok uzun süre kalıyorum, buharın üzerimdeki izlerden daha fazlasını temizleyeceğini umuyorum.

Havluya sarınarak kırmızı dans şortu ve ona uygun bir spor sütyeni giydim ve Pavilion'a giderken serin olması için kapüşonlu bir tişört ekledim.

Saçımı kurutmak ve bıraktığı çok sayıda morluk ve ısırik izini kapatmak bir angarya. Kahretsin, tam bir piç. Kapatıcıyı sürüyorum, sonuçtan memnun kalana kadar yansımamı inceliyorum. Bir tutam maskara ve bir fiske dudak parlaticısı görünümü tamamlıyor.

Ön kapıda Axe ve Griffen derin bir sohbe dalmışlardır, sesleri kısıktır. Neyse ki Rosa yakınlarda. Beni sıcak bir gülümseme ve bir smoothie ile karşıladı. Ben daha cevap vermeden Griffen'in dün geceki felaketleriyle ilgili bir tirada başlıyor - görünüşe göre bazı pahalı eşyaları parçalamış ve mutfak masasında üçlü yapmış.

"Günaydın, bebeğim." Griffen sırtıyor, Rosa'nın kızgınlığından hiç etkilenmemiş. Dağınık saçları ve yırtık kot pantolonu Axe'ın canlı ve titiz görünümünden çok farklı.

"İtalyanca biliyor musun?" Axe eğiliyor, bakışları merakla daralıyor. Griffen güler. "Benim verdiğim tepkinin aynısı. Küçük Rory'miz sürprizlerle dolu." Ben gözlerimi deviriyorum, Axe da Griffen'a ters ters bakıyor.

"Çocukluğumun yazlarını İtalya'da geçirdim. Annemin Venedik'te bir villası vardı."

"Annen İtalyan mıydı?" Axe'ın sorusu beni şaşırttı.

"Hayır," diyorum gözlerini kaçırarak. "O sadece dili ve kültürü severdi." Yapmak istediğim son şey annem hakkında konuşmak, özellikle de onunla.

Tam o sırada Griffen'in telefonu çalıyor ve konuşmamız kısa kesiliyor.

"Bir göreve gidiyorum," diyor ve telefonu kapatıyor. "Cephanelikten teçhizatımı almam gerekiyor."

Axe, "Rory, git Camaro'mda bekle," diye emretti.

Dışarı çıkmadan önce ona ters ters bakmaya özen gösteriyorum. Kaslarım ağrıyor ve gri, soğuk hava ruh halimi yansıtıyor. Axe'ın garajı lüksün vitrini gibi, son model spor arabalar, klasik kaslı arabalar ve bir sıra motosikletle dolu. Yardım edemiyorum ama hâlâ şehirdeki evimde duran kendi eşyalarımı düşünüyorum.

Klasik Camaro'ya yerleşiyorum, deri koltuklar serin ve bozulmamış. Onun kokusunu alıyorum ve derin derin içime çekiyorum. *Kendine gel.*

Sürücü kapısı açılır ve o sinir bozucu yumuşaklığıyla içeri kayar. Anahtarı çeviriyor ve motor, koltukları neredeyse titreten bir homurtuyla kükrüyor. Zahmetsizce geri geri gidiyor ve vites değiştirerek garaj yoluna doğru ilerliyor.

Aramızdaki sessizlik kalın ve dikenli. Bakışlarının beni delip geçtiğini hissedebiliyorum ve bu sadece hayal kırıklığımı daha da kötüleştiriyor. Ona, kendime, beni içine sürüklediği bu boktan duruma çok kızgınım.

"Senin derdin ne be?" Şak diye söyledim.

Sinirimi daha da artıran bir sesle kıkırdıyor. "Nereden başlamalıyım?"

"Neden bana bu kadar takıntılısın? Sen yokken Jamie'yle konuştum. Onu tehdit etmeye nasıl cüret edersin!" Birden ona bağırمام gereken her şeyi. "Biz yıllardır arkadaşız. Ona benden uzak durmasını söylemeye hakkın yoktu."

Bana bakıyor, ifadesi nötr ve gözleri duygusuz. "Sen benimsin ve eğer biri benim olana dokunursa onu öldürürüm."

"Ben senin değilim. Ve sen ve ben daha evlenmeden önce birlikte olduk." *Evli* kelimesinden iğreniyorum. İğrenç ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Fark etmez," diyor otoparka dönerken. "Jamie senin bana ait olduğunu anladı ve eğer sana bir daha dokunursa, ölür."

"Bu saçmalık. Ben senin malın değilim."

Bir yere yanaştı ve motoru durdurdu. Bana dönerek çeneme uzandı ve başımı eğdi.

"Küçük siren," diye mırıldanıyor, o kadar yakınıma eğiliyor ki nefesini hissedebiliyorum, sıcak ve rahat edemeyeceğim kadar yakın.

Kalbim çarpıyor, öfke ve adını koymayı reddettiğim bir şeyin karışımı içimi sıkıyor.

enemdeki tutuşu sıkılaşıyor, gözleri soğuk ve inatçı. "Ne kadar yanıldığın hakkında hiçbir fikrin yok. Vücudun bana ait. Her paran benim. Kimse benim olana dokunamaz ve buna cüret edeni öldürürüm." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, bakışları ağzıma sabitlenmiş. "Halletmem gereken bir iş var. Senin lanet olası tavırlarına ayıracak vaktim yok. Antrenmana git ve uslu dur."

Yüzündeki o kendini beğenmiş sırtışı tokatlama dürtüsü neredeyse karşı konulmaz. Kim olduğunu sanıyor da bana şımarık bir çocukmuşum gibi davranıyor?

Cevap verme zahmetine katlanmadan arabanın kapısını çekip açıyorum ve kendimi provada kaybetme umuduyla dışarı fırlıyorum. Çantamı soyunma odasına fırlatıp ana stüdyodaki diğer Sirenlere katılıyorum ve rutinin hala derimin altında yanan ateşi söndürmeye yeteceğini umuyorum.

Ama Alicia'yı Dom'la sohbet ederken görür görmez dikkatimi dağıtma umudum suya düşüyor. Tabii ki, o burada.

Sadece onun varlığı bile tüylerimi diken diken ediyor. Dar siyah pantolonu ve şeffaf beyaz bluzuyla etrafta dolaşmasını, sahte memelerinin neredeyse dışarı fırlamasını kasten görmezden gelerek yanından geçip gidiyorum.

"Rory, tatlım," diye sesleniyor ve beni istemediğim bir şekilde kucaklamak için koşarak yanıma geliyor.

"Merhaba Alicia," diye cevap veriyorum tiksintimi gizleyerek.

"En sevdiğim üvey kızım nasılmış bakalım?" diye mırıldanıyor. "Ben senin üvey kızın değilim," diye ıkışıyorum.

"Böyle yapma, Rory. Artık bir aileyiz. Sen, ben ve yakışıklı yeni kocan. Axel'den bahsetmişken, işler nasıl? rkleri duydum... ve dağlamayı. Acımış olmalı."

Olivia her şeyi Alicia'ya anlatmış olmalı.

Boğazım düğümlenerek, "Öyle oldu," diyorum.

"Eminim öyledir," diyor, sesi sahte bir sempati ile damlıyor. "Axel'in ne kadar zalim olabileceğini ilk elden biliyorum." Yine Axe ile bir geçmiş olduğunu ima ediyor, açıkça beni yemliyor. Yemi yutmayı reddediyorum. Herhangi bir şeyi tartışmak isteyeceğim son kişi o.

Herkesin sahip olduğunu isteyen çıkarıcı bir kaltak. "Neden buradasın?" Aniden soruyorum, konuşmayı bitirmeye hevesliyim.

"Duydun mu bilmiyorum ama Bradley kayıp," diyor kayıtsızca. Midemde bir düğüm oluşsa da yüz ifademi nötr tutuyorum. "Egemen Komutanlar onu bulmak için gece gündüz çalışıyorlar." Fazla endişeli görünmüyor. "Çok fazla düşmanı var," diye ekliyor. "Her neyse, babana onlar yerine birini bulana ya da Bradley sihirli bir şekilde yeniden ortaya çıkana kadar Köşk'te yardım edeceğimi söyledim. Ne kadar kibarım, değil mi?"

"Ne kadar cömert," diye cevap veriyorum kuru bir sesle. İçimi bir rahatlama kaplıyor; buraya babamı etkilemek ve Hükümdar'a yağ çekmek için gelmiş, gizli bir amacı yok.

Prova nihayet sona eriyor ve Axe'ın gölgesinden bir süreliğine de olsa kurtulduğum için rahatlıyorum. Kaslarım ağrıyor ama gevşemeye başlıyorlar. Bradley hakkındaki söylentiler iyi saklanmış bir sır kadar sessiz ve Alicia'yı bir daha görmedim - neyse ki.

Güneş batarken, gerçekler yüzüme sertçe çarpıyor. Axe'la tekrar karşılaşma düşüncesi midemi bulandırıyor. Tükenmiş durumdayım ve onunla bir araba yolculuğu yapma fikri bana acımasız bir şaka gibi geliyor. Hızlı bir duştan sonra en rahat kapüşonlumu üzerime geçiriyorum ve ıslak saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum. Şu anda iyi görünmek umurumda bile değil; tek istediğim uyumak.

Son birkaç eşyayı almak için soyunma odama giriyorum ve neredeyse Spencer'a takılıyorum.

"Spence?" Kafam karışmış bir şekilde kaşımı kaldırıyorum. "Burada ne işin var?" Tek kelime etmeden beni kucaklıyor, kolları sıkılaşıyor, Sanki acıyı çalışmış gibi.

"Rory, çok üzgünüm," diye mırıldandı, sesi duygusallıktan çatlıyordu. "Seninle evlenmesine asla izin vermemeliydim." Sözleri çiğ, ondan nadiren duyduğum bir acıyla dolu.

"Spence..." Adını söylerken boğuluyorum, gözlerim yaşla doluyor. Kardeşimin bu şekilde kırıldığını görmek neredeyse çok fazla.

"Seni damgaladı," diye , sesi zorlukla kontrol edilebiliyor. Çenemi tutuyor, boynumdaki morlukları ve ısırık izlerini göstermek için başımı eğiyor. Onları gördüğü için utanarak irkiliyorum. "O lanet hayvan. Sana tecavüz mü etti?"

Sorusu karşısında gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Yaptı. O. Tecavüz. Sana?"

İrkildim, başımı sertçe salladım.

"Tanrım, Spencer, hayır," diye fısıldıyorum, düşmeden önce gözyaşlarımı siliyorum. "Yani, tüm bu izler ve morluklar sadece... ne? *Karşılıklı mı?*"

Onun

Öfkesiyle birlikte şüpheciliği de açık.

Spencer'a ya da herhangi birine hayatımın en iyi seksinin Axe ile olduğunu itiraf etmektense ölmeyi tercih ederim. Beni damgalayan ve ırzıma geçen adamla. Beni bıçakla siken maskeli yabancından sonra ikinci sıradaydım.

"Bu konuşmayı seninle yapmayacağım."

"Gidiyoruz," diyor.

"Gelemem. Axe beni ."

"Onunla gitmiyorsun. Benimle geliyorsun. Hemen!" diye bağırıyor, tartışmaya yer bırakmadan. Axe'a karşı gelme düşüncesi kalbimi hoplatıyor.

"Hayır."

"Rory, onunla eve gitmene izin vermeyeceğim," diye . "Seninle gelmiyorum, Spence."

"Onun etrafında olamazsın; bu çok tehlikeli. Seni Hamptons'daki tatil evine götürüyorum." Kolumdan tutup beni kapıya doğru götürmeye çalışıyor. Kolumu çekip kurtarıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?!" Talep ediyorum. "Axe her zaman tehlikeliydi. Neden birden umursamaya başladın? Neler oluyor, Spence? Ve babam nerede?"

"Meşgul. Eşyalarını topla. Biz ."

"Hiçbir yere gitmiyorum, seni pislik." Yanından geçip oflaya pufloya kanepeye uzandım.

"Benimle geliyorsun. Dalga geçmiyorum, Rory." Kollarımı kavuşturup ona dik dik bakıyorum, kıpırdamayı reddediyorum.

"Hayır. Bana ne haltlar döndüğünü anlatacaksın. O zaman belki seninle gelmeyi düşünürüm."

Sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Peki." Duraklıyor, kelimelerini dikkatle seçiyor. "Axe güçlü bir İtalyan mafyasının hedeflerinden birini ortadan kaldırdı. Çok kızgınlar ve intikam peşindeler. İhtiyacımız olan son şey senin bir savaşın ortasında kalman."

"Ne?" Ona göz kırpıyorum, şaşkınlık ve panik göğsümü sıkıyor. "Axe insanların onun peşinde olduğunu biliyor mu?"

"O her zaman hazırdır ama durumun ne kadar kötü bildiğini sanmıyorum."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Onu uyarmalıyım." Telefonuma sarılıyorum ama Spencer daha hızlı davranıp elimden kapıyor.

"Hayır. Sakin ol, Rory. Ona bir şey olmaz. O lanet olası *Azrail*. Adam neredeyse ölümsüz."

"Hayır. Onu uyarmalıyım." Sesim titriyor, çaresizlik içime işliyor. "Lütfen, Spence." Axe hakkında nefret ettiğim her şeye rağmen, onun ölmesini istemiyorum.

"Onu uarmıyorsun." Sesi sertleşir. "Ve sen de onun yanına gitmiyorsun."

"Siktir git, Spencer. O benim kocam."

Hayır. Hayır. Hayır.

Az önce Axe'e *kocam dediğime* inanamıyorum.

"Özür dilerim, Rory." Ben bir şey söyleyemeden kolumu tutup bir şey enjekte etti. Görüşüm bulanıklaştı ve gevşedim.

Her şey "Bu senin iyiliğin için" diye mırıldanıyor.

CHAPTER 27

AXE

A Dakikalar ilerledikçe hayal kırıklığı içimi kemiriyor. Kırk beş dakikadır bu boş arsada oturuyorum ve hâlâ ondan bir iz yok. Provası bir saat önce bitti. Şehir uzaktan uğulduyor, cırcır böcekleri cıvıldıyor ve ben direksiyona dokunuyorum, içimde sabırsızlık akıyor.

Sonunda arabadan iniyorum, soğuk gece havası tenimi ısıtıyor. Binaya doğru yürürken tek düşünebildiğim, zamanımı Rory'nin içinde taşaklarıma kadar gömülüp onu serbest bırakmak için çılgılık attırarak geçirmeyi tercih ettiğim.

Ağır kapıyı açıp loş koridora adım atıyorum.

Alicia'yı gördüğümde ruh halim daha da kararıyor. Dar siyah pantolonu ve transparan üstü neredeyse hiçbir şeyi örtmüyordu. Ucuz ve çaresiz.

"Axe, bu ne sürpriz," diye mırıldanıyor, sahte göğüsleri tam teşhirde. "Seni özledim." Parmağı kolumdaki kafatası dövmesinin üzerinde geziniyor.

"Rory nerede?"

"Onun üzerinde bıraktığın izleri gördüm. Dokunduğun her şeyi mahvetmek gibi bir huyun olduğu konusunda onu uyardım." Eli boynumdaki dövmeleri sıyırmak için yukarı kalkıyor, yakınlığı beni sinirlendiriyor. "Zavallı kız, boyundan büyük işlere kalkışmış."

Çenemi sıkıyor, öfkemi kontrol altında tutmak için savaşıyorum. "Nerede. Nerede. Nerede?" "Onu hiç görmedim. Provanın sonra gitti. Belki de yeterince

senin kişisel kum torban olmak," diye karşılık veriyor. Onu yeterince uzun zamandır tanıyorum.

bir yalanı tespit etmek için.

Onu boğazından yakalıyorum, nefesi kesilirken kavrayışım sıkılaşıyor. "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye tıslayarak yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Bana yalan söylemeyi kes, seni aptal amcık."

"Siktir... seni," diye soluk soluğa bağılıyor, gözleri dehşetle irileşmiş, teni tutuşumun altında soluyor.

Boğazını sıkıca kavradım. Kıvranıyor, yüzü hastalıklı bir mora dönüyor. "Bana gerçeği söyle."

"O... gitti," diye boğuk bir ses çıkarıyor Alicia, elleri umutsuzca pençelerimi kavlıyor.

"Nerede o?"

"Ben-" Konuşmasına izin vermek için tutuşumu yeterince gevşetiyorum. "Nereye gittiklerini bilmiyorum. Lütfen," diye yalvarıyor, gözyaşları yüzünü çiziyor.

"Kim?" Şak diye söyledim.

"Spencer... onu aldı," diye nefes nefese kalmayı başarıyor. "Onu neden kaçırdı?"

"Conrad... ona... onu senden uzaklaştırmasını söyledi," diye boğuk bir sesle konuştu, yüzü kızarmıştı.

Bu lanet aile sabrımın ve kendime hâkimiyetimin son kırıntılarını da sınıyor. "Onu nereye götürüyor?" Öfkemi zorlukla kontrol ederek homurdanıyorum.

"Ben... bilmiyorum..." diye , elimi pençeliyor. "Ama Conrad biliyor."

Onu bırakıyorum, değersiz bir çöp gibi yere yığılmasına izin veriyorum. Tükürüyor, öksürüyor, yüzü lekeli ve rimel bulaşmış.

"Siktir git Axel!" diye bağılıyor, morarmış boynunu ovarken sesi çatlıyor.

"Travis'e bir şey yaptığını biliyorum!"

Sözleri bir anda kurşun gibi çarptı, ama irkilmedim.

Travis.

Bir adım daha yaklaşıyorum, gölgem onun üzerinde beliriyor. "Hala yapabiliyorken konuşmayı bıraksan iyi olur."

Eninde sonunda o piçin adını söyleyeceğini biliyordum. Travis. Eski erkek arkadaşı. Bir zamanlar *neredeyse* arkadaşı gibiydi. Şimdi ortalıkta yok ve ikimiz de nedenini biliyoruz, o kabul etmese bile. Bunun için zaten çok fazla zaman harcadım. Durduğumda kapıdan çıkmanın yarısındaydım, sadece ne olacağını bildiğinden emin olmak için yeterince uzun.

"Alicia," diye homurdanıyorum, başımı gözlerini yakalayacak kadar çeviriyorum. "Uzun listemdesin. Beni bir daha kızdırırsan seni öldürürüm."

Yavaş yavaş. Geldiğimi görmeyeceksin ama inan bana her saniyesini hissedeceksin."

Kapıyı çarparak arabama doğru fırladım. Spencer'ın onu aldığına inanamıyorum.

Telefonumu çıkarıp Conrad'ın numarasını çevirdim. İlk cevap verdi.

"A-" Hızla sözünü kestim. "Hangi cehennemde o?"

"O güvende," diye yanıtlıyor. "Aynı şey senin için söylenemez."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Dolore senin için geliyor Axe. Ve kelleni alana kadar da durmayacaklar. Sana uyanık ve hazırlıklı olmanı öneririm. Onu senden uzaklaştırdığım için bana teşekkür etmelisin."

"Eğer benim peşimdelerse, senin de peşindedirler," diye sertçe karşı çıktım.

"Haklısın, öyleler. Ve onlarla başa çıkmak için bir planım var. Ama ne kadar az bilersen o kadar iyi," diyor soğukkanlılıkla.

"Bana patronluk taslama, Conrad. Bu senin lanet olası Bond'undu. Beni de bu plana dahil etmeliydin."

"Axe, sen cephaneliğimizdeki en ölümcül silahsın ve onları yok etmek için seni kullanmak niyetindeyim. Ama yenilmez değilsin ve kızımı kaybetme riskini göze alamam."

"NEREDE LAN O?"

"Güvenli."

"Onu koruduğunu mu sanıyorsun? Ne halt ettiğinin farkında , " diye homurdanıyorum, sözlerimden tehdit damlıyor.

"Peki sen biliyor musun?" diye meydan okuyor.

"En çok benim yanımda güvende," diye tıslıyorum, dişlerimi sıkarak.

"Onu damgaladınız! KIZIM. Seninle asla güvende olmayacak. Sen bir piçsin ve ona dokunma fikrin beni hasta ediyor. Artık buna izin vermeyeceğim."

"Beni durduramazsın, Conrad. Ahlaki bir üstünlüğün varmış gibi davranma. Bu senin Bond'undu. Onu bana sattın ve bunu biliyorsun." "Ses tonuna dikkat et, Hawthorne. Kiminle konuştuğunu unutma. Ben senin komutanıyım," diye . "O senin karın olabilir, ama o benim

Kızım. O benim her şeyim ve onu yok etmenize izin vermeyeceğim."

Hangi rütbede olduğu umurumda değil. Gücünden korkan düşük seviyeli bir homurtu değilim. Ben Azrail'im ve hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmam.

"Onu bulacağım. Buna emin olabilirsin. Ne planladığın umurumda değil," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak.

"Axe, Dolore'yi yenebileceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Beni hafife alma," diye hırladım. "Herkesten çok senin daha iyi bilmen gerekir. Onu bulduğumda, farklı türde bir konuşma yapacağız. Acı verici bir konuşma. Ve Conrad, kendimi tutmayacağım."

Arabada oturuyorum, öfke göğsümü tırmalıyor. Onunla ne kadar savaşırsam, o kadar sıcak yanıyor. Rory'nin telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Lanet olası Valentine'ler. Lanet olası bir lanet. Conrad gerçek tehdidin kim olduğunu öğrenmek üzere ve bunun Dolore olmadığı kesin. Arabayı vitese takıp park yerinden çıkıyorum, lastikler asfaltta çıgık atıyor. Arama üstüne arama, telefonu doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Garaj yoluna geldiğimde öfke beni boğuyordu. Yumruklarım sıkılı, yoluma çıkan her şeyi yok etmeye hazır bir şekilde içeri daldım.

"Griffen! Neredesin lan sen?!"

Lanet olsun. O lanet bir görevde.

Bir bardak alıp duvara fırlatıyorum; kırılma sesi kısa süreliğine tatmin edici oluyor. Bir şişe viski kapıp, acımasız bir yudumda içiyorum. Yanık çiğ ama göğsüme sıcaklık yayıyor. Bir sandalyeye çöküyorum, viskinin etkisiyle zihnimi sabitlemeye çalışıyorum.

Düşünceler bir kasırga gibi dönüyor. Bir plana ihtiyacım var. Bir yudum viski daha beni sakinleştiriyor. Temiz kafa. Artık kontrolü kaybetmek yok. Keskin kal. Soğukkanlı ol.

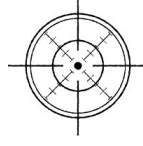
Viski kaslarımı gevşetiyor, bakışlarım boş şömineye kilitleniyor. O benim ve hiçbir Valentine onu benden alamaz. Onu koruyabileceklerini mi sanıyorlar? Saçmalık. Bunu yapabilecek tek kişi benim. Ve şimdi o dışarıda, savunmasız.

Onun tehlikede olduğu düşüncesi içimde bir sarsıntı yaratıyor. Korku. Ne oluyor lan? Ne zamandan beri onun yaşaması ya da ölmesi umurumda?

Babasından, kardeşinden, tüm Valentine hanedanından nefret ediyorum. Ama ondan?

Onu yok etmek istiyorum. Onu kırmak. Öyle değil mi?

Başımı sallıyorum, viski sisi içeri sızıyor. "Sikerim böyle işi." Şişeyi bir dikişte boşaltıyorum. Viski bunu düzeltmeyecek, ama bir başlangıç.

GÖZLERİMİ AÇTIM. Kalbim küt küt atıyor. Terden ıslanmış çarşaflar tenime yapışıyor. Kâbus içimi parçalıyor, beni gömdüğümü sandığım bir dehşete geri sürüklüyor. Hayır, kâbus değil, bir anı.

Saate bakıyorum, sadece üç saat geçmiş. Hâlâ giyinik durumdayım, pencereden sızan ay ışığı dışında oda karanlık.

Çarşafları iterek çıkardım ve geçmişin ağırlığı beni aşağı çekerken sendeleyerek banyoya gittim. Soğuk su yüzüme çarpıyor, şok ediyor ama arkamdan bakan yansımayı silemiyor. Perili. Boş.

Sikeyim.

Yıllardır o günü düşünmedim. Babamın çarpık dersleri, sadist zalimliği o günle kıyaslanamaz bile. Her şeyin değiştiği gün.

Parmaklarım boynumdaki sivri yara izini takip ediyor, onun son hediyesi.

Şimdi toprağın altında çürüyor ve iyi ki de kurtuldu. Ama mirası devam ediyor. İçimde yaşıyor. Öfke içinde. Acıda. Beni yarattığı yırtıcıda.

Nefes alıyorum. Derin. Kontrollü. Burada zayıflığa yer yok. Duygusallığa yer yok. Bu benim hayatım, bildiğim tek hayat. Bir katil. Bir hükümdar.

Duşa giriyorum, kaynar su tenime çarpıyor, kiri, acıyı, geçmişi sıyrıp atıyor. Hiçbirinin önemi yok. Artık tek bir şey önemli: Rory'yi bulmak ve onu ait olduğu yere geri götürmek.

O benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Peki neden onu sallayamıyorum?

Bu bir işlem. O bir Bond. Bir araç. Conrad'ı yok etme oyunumda bir piyon. O gerçek bir eş değil.

O bir ödeme. Ve o benim.

Gece havasındaki soğukluk içimi kesiyor ve Kane'in koridordaki sızlanmaları sinirlerimi kemiriyor. Yatak odasının kapısını açıp ona sesleniyorum ama yerinden kımıldamıyor.

Bitmek bilmeyen mızımızlanmalarını Rory'nin odasına kadar takip ediyorum. "Buraya gel," diye bağıryorum. Kapıyı tırmalıyor, sızlanmaları daha acınası bir hal alıyor. "Ciddi misin?" I

Kapıyı sallar ve içeri dalar, yatağına atlar ve memnun bir homurtuyla kıvrılır.

"İnanılmaz." Gitmek için döndüm ama bıçağı görünce donakaldım. Maskeli yabancı olarak ona verdiğim bıçak. Onu saklamış. *Tabii ki sakladı.*

Aklıma çarpık bir düşünce geliyor. Belki bunu kullanabilirim. Telefonumu çıkardım, numaramı gizleyen uygulamayı açtım ve maskeli yabancından, yani *kurtarıcısından* bir mesaj gönderdim. Tecavüz girişimcisini ortadan kaldıran ve otuz beş dakika boyunca ağlarken onu tutan adam.

Bilinmiyor: Seni tekrar görmek istiyorum. Ne zaman olacağını söyle.

Ekrana bakarak bekliyorum. Saniyeler saatler gibi geliyor. geçiyor. Bir saat. İki saat.

Nihayet, iki saat sonra, cevabı geldi.

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.

Bilinmiyor: Neden?

Karışık bir durum.

Bilinmiyor: Öyle olmak zorunda değil. Sadece evet de.

Dudağını ısırıldığını ve cevabını düşündüğünü hayal edebiliyorum. *ama, Rory. Aptal ve salak ol. Evet de.*

Peki, tamam. Tamam.

İçimi hastalıklı bir heyecan kaplıyor. Çok kolaydı. Bana yaldızlı kafesinin adresini verdi, Hamptons. Kesin talimatlar: Gece gel, belirli bir pencereyi kullan.

Şimdi soru şu: Kendim olarak mı yoksa maskeli adam olarak mı ortaya çıkacağım?

Siktir, bu çok mantıksız. Bu boktan oyunu bitirmeli ve kendim olarak gitmeliyim. Beni asla *ona* tercih etmez. Benden nefret ediyor. Bütün gece aramalarımından ve mesajlarımdan kaçtı ama maskeli adamla buluşmayı kabul etmesi sadece iki saatini aldı.

Yüce İsa.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. Ama bu onu geri getirecekse, maskeli adam olarak risk almaya değer.

Her seferinde *onu* seçecektir.

Ben kendim olduğumda, soğuk, mesafeli, beni dışlıyor. Ama ben *o* olduğumda, gardını indirdi. Teselli aradı, açıldı, *beni* istedi, yabancıyı, beni değil.

Bu sinir bozucu. *Başka bir adamın* yaklaşmasına izin vermesini izlemek.
Maskeli adamla tekrar sevişmek.

Lanet olsun. Bununla başa
çıkamam. Onu görmem
lazım.

Bu gece.

Maskeli adam olarak gideceğim. Güvende hissetmesine izin vereceğim. Ve
sonra kılık değiştirip ona gerçeği göstereceğim: güvendiği, *istediği* adam benim.

CHAPTER 28

AXE

T Valentine malikanesinden birkaç mil ötede durduğumda sokaklar yanımdan hızla geçiyor. Kawasaki Ninja H2R'nin kükremesi uzaklarda kayboluyor ve yerini okyanusun serin, tuzlu esintisine bırakıyor. Motoru kapattım iner, şık siyah gövdesi gölgeler arasında erir.

Malikane devasa bir malikane, Noel ağacı gibi aydınlatılmış, pencereler parlak ve veranda aydınlık. Gölgelerden uzak durarak malikânenin arka tarafına doğru ilerliyorum ve çitleri kolayca aşıyorum. Hızlı ve sessizce hareket ediyor, çevreyi kolaçan ediyorum. Eve yaklaştığımda, bana kullanmamı söylediği pencereyi fark ettim.

Kafese tırmanıp pencereye ulaşıyorum ve dikkatlice açıyorum. İçeri süzülüyorum, pelüş halıya ses çıkarmadan çarpıyorum. Ay ışığı şeffaf perdelerin arasından süzülerek odayı aydınlatıyor; fırırlı yastıklar ve gölgelikli bir yatakla dolu bir genç kız yuvası. Uzanmış, sarı saçları yastığın üzerine yayılmış.

Sessizce hareket ederek yatağın yanına doğru ilerliyorum. Komodinin üzerinde neredeyse boş bir şişe şarap ve bir paket Doritos olduğunu fark ettim. Belli ki sarhoş bir şekilde sızmış.

Uyanma zamanı, uyuyan güzel.

Kemerimi açıyorum, deri olacakların sert bir vaadi. Koli bandını çıkarıyorum, o daha ses çıkarmadan onu susturmaya hazırım.

Yer değiştiriyor, tutarsızca mırıldanıyor. Donup kalıyorum, tekrar hareketsiz kalana kadar bekliyorum. Bant ağzının üzerine yapışarak her türlü itiraz ihtimalini bastırıyor. Kemer boğazını sıkarken gözlerini açıyor, sarhoşluğun yerini dehşet alıyor.

Elleri havayı pençeliyor ama nafile. Ona sarılıyorum, tutuşum sertleşiyor, gözlerindeki tanıma ve korku titreşimlerini izliyorum.

Kemeri hafifçe gevşetiyorum, sığ bir nefes almasına yetecek kadar, hava ciğerlerine girmekte zorlanıyor. Boğuk çığlıkları tatlı bir senfoniye dönüşüyor, vücudu altımda sarsılıyor.

Maskenin arkasından sırtarak ona bakıyorum. Vücudu titriyor, gözleri dehşetle doluyor.

Cebimden bir bıçak çıkarıp görmesi için havaya kaldırıyorum. Sonra bıçağı boğazına götürüp derisi boyunca bir çizgi çiziyorum. İnliyor ve vücudu titriyor.

Korku ondan dalga dalga yayılıyor. Bıçağı yavaşça aşağı indiriyorum, ince atletinin üzerinden göğüslerinin arasında . Nefes alış veriş i düzensiz ve kalbi hızla atıyor. Tamamen benim merhametime kalmış durumda.

Bıçağı aşağı çekiyorum, soğuk çelik tenine değıyor. Hareketsizdi, vücudu kaskatı kesilmişti. Bıçağı gömleğinin altından geçirip kumaşla teni arasında kaydırıyorum. Kumaşı kesiyorum, bıçak narin malzemeyi tereyağı gibi yırtıyor.

Parçalanmış tişörtünü yırtıp atıyorum, mükemmel göğüsleri ortaya çıkıyor. Meme uçları sertleşmiş ve teni kızarmıştı. çırpınıyor, için mücadele ediyor. Ama kaçamaz. O benim.

Bıçağı derisinin üzerinde sürüklüyorum, kırmızı bir basınç çizgisi bırakıyorum. Altımda mücadele ediyor ve kıvranıyor, boğuk çığlıklarının sesi içime bir heyecan gönderiyor.

Onu kesmeyeceğim.

Ama o bunu bilmiyor. Çok korkuyor.

Korkusunun ortaya çıkışını izlerken içimde çarpık bir zevk dalgası dalgalanıyor. Ağırlığımı daha da aşağı kaydırarak bıçağı iç çamaşırına götürüyorum, bıçağı bel kemerinin altına kaydırıyorum.

Göz yaşları yüzünden aşağı süzölüyor, gözleri kocaman ve yalvarıyor. Bıçağı orada tutup korkusunun artmasına izin veriyorum. Sonra iç çamaşırını kesip açıyorum ve amını ortaya çıkarıyorum. Bıçağı bacaklarının arasında gezdirerek aşağıya indiriyorum.

Kemeri sıkıca kavradığımda nefesi daralıyor, vücudu altımda kıvranıyor ve kıpırdanıyor. Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ağırlığım çok fazla.

Sapı kıvrımlarının arasından geçiriyorum, soğuk çelik ıslak sığağına sürtünüyor.

Bu hissi, soğuk sertliği biliyordu. Bunu sevdi, bunun için yalvardı. Maskeli adam.

Bıçak.

Benim.

Bu *benim*.

Ve o benim.

Sapı içine sokuyorum, derinlere itiyorum, dar deliğini geriyorum. Yavaş, kasıtlı bir ritimle itiyorum, her hareket kesin ve kontrollü. Boğuk çığlıkları ve kesik kesik nefesleri odanın sessizliğini delip geçiyor.

Altımda çırpınıyor ama kapana kısılmış durumda, beni durduramıyor. Boynundaki kemeri sıkıyorum ve adımlarım hızlanıyor, acımasız, affetmez.

Bilekleri dizlerimin altına sıkışmış durumda; kabul etmekten başka bir şey yapamıyor. Ve buna bayılıyor.

Daha sert itiyorum, her hareket daha güçlü, daha vahşi, kendimi tüm bunların çarpık zevkinde kaybediyorum. Başparmağım klitorisini buluyor, hassas çıkıntının etrafında dönüyor. Sırtını kamburlaştırıyor, eşiğe sürüklenirken kasları sertleşiyor.

Gözleri kapanıyor ve duvarları soğuk çeliğin etrafında sıkılıyor, ben onu geri dönüşü olmayan bir noktaya iterken doruk noktası onu parçalıyor.

Sikeyim.

Geliyor.

Acı ve zevkin mükemmel bir karışımı olan boğuk çığlıkları beni uçurumun kenarına sürüklüyor. Sikim onun içinde olma ihtiyacıyla zonkluyor.

Hızlı bir hareketle kemeri çözüyorum ve sapını çekerek içinden çıkarıyorum, dikkatsizce atıyorum. Onu yüzüstü çeviriyorum, dizlerinin üzerine çekerken bilekleri altında sıkışıyor.

Kemer tekrar boynunda, bu sefer bir tasma, almaya çabaladığı her nefeste sıkılıyor. Yüzü yastıklara gömülmüş, mükemmel kıcı yukarıya kalkmış.

Lanet olsun, çok seksi görünüyor.

Etrafına uzanıyorum, iki parmağımı damlayan amının derinliklerine kaydırıyorum, duvarlarının beni içeride tutmak için çaresizce kenetlendiğini hissediyorum. Başını sallamaya çalışıyor, boğuk çığlıkları korku ve beklentiyle cıldırıyor.

Oh, küçük Siren, buna bayılacaksın.

Sikim ağrıyor, taşaklarım kendimi onun içine gömme ihtiyacıyla geriliyor. Kemerini bir kez daha sıkıp havasını kesiyorum. Vücudu geriliyor, nefes almak için çırpınıyor ama hiçbir yere gitmiyor.

Kalçasını kavrayıp onu yerinde tutuyorum. Savaşmaya çalışıyor ama . Ona verdiğim her şeyi alacak.

CHAPTER 29

RORY

H parmakları içime giriyor, sert ve acımasız, her vuruş beni kenara daha da yaklaştırıyor. Kemer boğazımı ısırtıyor, nefesimi kesiyor, Her nefesi bir mücadele haline getiriyordu.

Axe yüzünden hâlâ hassas olan amım ağrıyor ve sert parmaklarının yakıcılığı beni dayanamayacağım kadar geriyor. Çığlık atmak istiyorum ama bant tarafından yutuluyor. Acı ve zevk dayanılmaz bir dalgaya dönüşüyor.

Parmaklarını çektiğinde, boşluk neredeyse acı verici. Rahatlamam gerekirdi, ama tek hissettiğim çaresiz, ağrıyan bir ihtiyaç. Alkolden ya da adrenalinden olsa gerek, daha fazlasını arzuluyorum. Vücudu benimkine baskı yapıyor, siki girişime sürtünüyor ve içimden bir korku akıyor.

Korkuyorum, ama heyecan daha güçlü. Acı, zevk -Hepsini istiyorum. Hâlâ hayatta olduğumu, hâlâ savaştığımı, hâlâ bir şeyler, herhangi bir şey hissedebileceğimi hatırlatması için buna ihtiyacım var.

Bunu bu kadar çok istediğim için dehşete düşmeliyim. Ama korkmuyorum.

Ben buyum-karanlık, çarpık ve kırık ruhuma uyan şiddeti arzuluyorum.

Kot pantolonu çıplak tenime sürtünüyor, siki şişmiş klitorisimin üzerinde kayarak benimle alay ediyor. Bastırılmış çığlıklarım yoğunlaşıyor, çaresizlik beni pençeliyor.

Aletin ucu giriş yerimi sıyrıyor ve kendimi destekliyorum. Sadece ucunu içeri itiyor, keskin gerginlik içime bir şok gönderiyor. Çığlık atıyorum.

Ses banttan boğuk geliyor ama durmuyor. Geri çekiliyor, sadece bana acımasız bir güçle çarpmak için.

SIKTIR!

Kemeri daha da sıkıyor, deri derime batıyor ve havamı tamamen kesiyor. Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor, ama kurduğu vahşi tempodan kaçış yok.

Aleti içimi dolduruyor, beni kırılma noktasına kadar geriyor ve ben acının, zevkin ve kim olduğumun acımasız gerçekliğinin içinde .

Acıtıyor ve çok iyi hissettiriyor.

Yüzüm yatağa gömüldü, kalçalarımı kavrayışı morarıyor. Altında sıkışıp kaldım, susturuldu, hissetmekten başka bir şey yapamıyorum. Aleti içimde bir noktaya çarpıyor ve vücuduma şok dalgaları göndererek yıldızları görmeme neden oluyor.

Boğuk çığlıklarım onu daha da sertleştiriyor, beni kırılma noktasına kadar gererken homurtuları odada yankılanıyor.

Amım onun etrafında kenetleniyor, her çaresiz saniyede baskı artıyor.

Ona karşı itiyorum, öfkeli ritmine uyuyorum, o zirveye ulaşmak için çaresizim. Kemeri daha sıkı çekerek havamı tamamen kesiyor ve sanki içimde bir şalter atıyor. Eşikte sallanırken görüşüm kararıyor, kenarları bulanıklaşıyor. İticiliği çılgınca bir hal alıyor.

Ve sonra, son bir derin itişte, paramparça oluyorum. Orgazm bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor, bedenim sarsılıyor, zevk ve acı ezici bir şeye karışırken kaslarım kilitleniyor.

Oksijen eksikliği ciğerlerimi yakıyor, ama çığlık atamıyorum - beni tamamen tüketene kadar dalgayı atlatmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Derin ve gırtlaktan inliyor, siki içimde nabız gibi atarken, titreyen bedenime döllerini boşaltıyor. Karanlık üzerime çöküyor, son nefesim de tükeniyor ve yatağa yığılıp bilinçsizliğin kayıtsızlığına gömülüyorum.

Kendime geldiğimde oda sessiz, kaos yerini ürkütücü bir sükûnete bırakıyor. Ağzımdaki bant gitmiş, kemer artık boynumu sıkıyor. Başım zonkluyor, vücudum ağrıyor ama ben hareket edemedi kolu belime dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

Hâlâ burada.

Göğsü sırtıma bastırıyor, kolu koruyucu bir şekilde üzerime örtülüyor. Konuşmuyorum, sadece ona yaslanıyorum, vücudunun katı ağırlığına daha fazla ihtiyaç duyuyorum

itiraf etmek istediğimden daha fazla. Bu garip, bu sıcaklık, bu yakınlık.

Kalp atışları sürekli olarak sırtıma çarpıyor; genellikle arkamda olan soğuk, boş alandan hoş bir değişiklik.

Dokunuşu, eksik bir yapboz parçasının yerine oturması gibi, sahip olduğumu bile bilmediğim bir boşluğu dolduruyor. Bu anda, diğer her şey kayboluyor. Axe, babam, Hükümdar, hepsi gitti. Şu anda sadece biz varız.

Yüzümü ona döndüğümde bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor. Dokunuşu şaşırtıcı derecede nazik, neredeyse şefkatli. "Geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandım.

O koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyor. Duyguları birbirine kenetlenmiş durumda ama bakışlarındaki yoğunluğu hissedebiliyorum.

Şimdilik bu kadar yeter. Sırt üstü dönüyorum, kolu hâlâ üzerimde. Bu his garip, sinir bozucu ama bir yandan da beni neredeyse korkutacak kadar rahatlatıcı. Biri bana böyle sarılmayalı uzun zaman olmuştu.

"Kardeşim bugün beni kaçırdı," diye geveliyorum, komodinden neredeyse boş şarap şişesini alıp uzun bir yudum alıyorum. "Beni gerçekten uyuşturdu ve buraya getirdi."

Olan biten her şeyin ağırlığı çökmeye başlıyor ve gözümün kenarlarından yaşlar süzülüyor. Gözlerimi kırıştırarak onları uzaklaştırıyorum ve odayı işaret ediyorum. "Hapishaneme hoş geldiniz. Ve beni sikip attığın için teşekkürler."

Hiçbir şey söylemiyor -burada büyük bir şok var- ama kolu etrafımda sıkılaşıyor ve beni daha yakına çekiyor. Bu neredeyse beni önemsedğine inanmam için yeterli, ama o kadar saf değilim.

"Şarap için özür dilerim," diyorum şişeyi göstererek. "Ayıkken bununla başa ." Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes alıyorum. "Yine de zamanlaman kusursuzdu. Dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı."

Sessizlik aramızda asılı, kalın ve ağır. Ama bir kez olsun garip hissettirmiyor. Sadece öyle.

Üzerine tırmanıyorum ve kalçalarına oturuyorum. O hâlâ tamamen giyinikken tamamen çıplak olmak garip ama bunu görmezden geliyorum. Beni durdurmuyor, sadece beni tam istediği yerde tutuyormuş gibi belimi kavırıyor.

Ellerim gömleğinin üzerinde geziniyor, kumaşın altında göğsünün ve karın kaslarının sert hatlarını hissediyorum. Tamamen kaslı ve dudağımı ısıriyorum, kafamda çılgınca dolaşan düşüncelere kendimi fazla kaptırmamaya çalışıyorum.

Onu istiyorum. Tekrar.

"Peki, senin adın ne?" Sırıtarak başımı eğerek soruyorum. "Yoksa sessiz, düşünceli bir tipi oynamaya devam etmeyi mi planlıyorsun?" Ben huff.

Hiçbir şey. Tipik.

Kapüşonunu yukarı çekmiş, saçlarını gizliyor ve maskesi hâlâ yerinde duruyor. Görebildiğim tek şey gözleri, koyu kahverengi ve okunmuyor.

"Neden maske?" Korkup korkmayacağını görmek için ona uzanıyorum, ama elleri dışarı fırlıyor ve ben yaklaştıktan bileklerimi yakalıyor.

Suratımı asıyorum, tatlı ve masum görünmeye çalışıyorum ama o bunu yutmuyor. Başparmağı bileğimdeki eski bir yara izine değdiğinde tutuşu sıkılaşıyor ve ben geri çekilmeye çalışıyorum ama o bırakmıyor. Bunun yerine elimi yaklaştırıp yara izini inceliyor.

"Önemli bir şey değil." Omuz silkiyorum, sıradan görünmeye çalışıyorum ama gözlerinin benimkilere kilitlenmesi tüylerimi diken diken ediyor.

Sadece bakmıyor, arıyor, vermek istediğimden emin olmadığım cevapları araştırıyor.

"Uzun zaman önceydi," diye mırıldandım. "Sadece aptalca bir hataydı."

Tutuşu sıkılaşıyor ve daha fazlasını söylemeden bu işin içinden çıkamayacağımı anlıyorum. "Gerçekten kendimi öldürmeye çalışmıyordum... Yani denedim ama..." Sözümü yarıda kesiyorum, ham ve acı dolu anılar su yüzüne çıkıyor. "Sadece aptal bir ergendim, ilgi görmek, birinin beni umursamasını istiyordum. Aptalcaydı."

Bunu onunla paylaştığıma inanamıyorum ama belki de alkolün etkisiyledir. Kolumdaki tutuşu şimdi daha sıkı, neredeyse sahiplenici.

"Bu sadece o şeylerden biri." Geçmişin ağırlığını üzerimden atmaya çalışarak iç çekiyorum. "Pervasızca bir şey yaparsın, sonrasını düşünmezsin. Ve dünya yoluna devam ederken sen yaralarınla baş başa kalırsın."

Şarap şişesini tekrar elime alıp anılarımı bastırmak umuduyla uzun bir içki daha içiyorum.

"Yılın babası ödülü babama gidiyor." Zorla bir kahkaha atıyorum ama bu da onun sözleri kadar boş. "Hastaneye düştüğümde endişelenmek yerine tek yaptığı kızmak oldu. Ziyaret etmeye bile tenezzül etmedi. Buz gibi soğuktu, özellikle de annem öldükten sonra... Sanki ben orada değilmişim gibi."

Neden bundan bahsediyorum ki? Geçmişte kaldı ama acısı hala taze.

"Ama o sadece bana karşı böyle. Kardeşimi seviyor." Gözlerim yanmaya başlıyor, yaşlar tehdit ediyor, ama onları geri püskürtmek için gözlerimi kırıştırıyorum. "Her neyse, eminim senin de kendi hüznülü hikayen vardır. Hepimizin var, değil mi?"

Kırılganlığımdan kurtulmaya çalışarak
burnumu çekiyorum. Sessiz. Tabii ki sessiz.

"Demek istediğim, kimse bir maske takıp... benim gibi birini bir ton yükü
sürüklemekten beceremez." 'Orospu' kelimesi boğazıma takılıyor, yüksek sesle
söyleyemeyeceğim kadar acı.

Vücudu gerilir ve gözleri kısıılır.

"Yargılamıyorum," demek için acele ediyorum, havadaki değişimi
hissediyorum. "Hepimizin şeytanları var. Sadece o kadar da farklı olmadığımızı
söylüyorum."

Hala bir şey yok.

"Benimki baba sorunları ve erkeklerle berbat bir ilişki." Gülüyorum.
"Seninki? Muhtemelen karanlık ve tehlikeli bir şey." Duraklıyorum, herhangi bir
tepki bekliyorum, ama o sadece bakıyor, her zamanki gibi okunmuyor.

şarap şişesine uzanıyorum ama eli bileğime kenetleniyor. "Oh, hadi
ama." şirin görünmeye çalışarak suratımı astım.

Bileğimi bkyorum, ama o çok güçlü, bir santim bile vermiyor. Hayal
kırıklığına uğramış bir halde daha da yaklaşıp ona doğru bastırıyorum. "şarabı
almama izin ver."

Ama kıpırdamıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, bana meydan okuyor.

"Başımdan geçenleri bilseydin, içmeme izin verirdiniz," diye homurdanıp
kendimi geri çekmeye çalışıyorum ama nafile.

Gözlerimi devirerek vazgeçiyorum, üzerinden kayıyorum ve yan yatıp ona
bakıyorum.

"Kim olduğunu bilmek istiyorum," diye ısrar ediyorum ve kapşonunu
kaldırmak için uzanıyorum. Ama beni durdurmak için bileğimi tutuyor. "Peki,
gizemli ol. Bu konuda iyisin." İçimi ektim.

Tek istediğim o lanet şarap. Gizlice bir şişe daha alabilirim ama Spencer'ı
uyandırmaya değmez.

"Biliyor musunuz? Sana burada olmamın berbat nedenini söyleyeyim,"
diyorum, odanın içinde elimle işaret ederek. "Hamptons'da. Ve eğer sarhoş
olmaya değeceğini düşünüyorsan, bu şişeyi seninle birlikte bitiririm."

Derin bir nefes alıyorum ve Axe'la olan berbat hayatımı Hükümdar'ı ya da
onun sırlarını ifşa etmeden açıklayacak kelimeleri arıyorum.

"Tam bir psikopat olan bir adamla ilişkide sıkışıp kaldım - istismarcı,
manipülatif, kontrolü. Ama en kötüsü? Beni istemiyor bile. Benim ondan nefret
ettiğim kadar o da benden nefret ediyor."

Duraksıyorum ama o sessiz kalıyor, ben de devam ediyorum.

"Bana zarar vermesinin tek nedeni babamdan  almak. Ama babamın daha
az umursamayacağını bilmiyor. Annem öldüğü an beni sevmeyi bıraktı."

Gerçek aramızda asılı duruyor, ağır ve boğucu. Kolları beni sarıyor, içine çekiyor ve ben de ona izin veriyorum. Açlığını çektiğim rahatlığı içime çekiyorum.

"Büyük bir gösteri yapıyor, şefkatli bir baba gibi davranıyor ama hepsi palavra." İç çekiyorum. "Onun ölümü için beni suçluyor. O zamandan beri bana aynı gözle bakmıyor. Eğer söyleyeceklerim o şarabı vermene neden olmuyorsa, o zaman gerçekten bir kalbin yok demektir."

Gülmeye zorluyorum, acıyı mizahla hafifletmeye çalışıyorum.

Bunu ona neden söylüyorum ki?

"Öldürüldüğünde oradaydım," diye fısıldadım. Sadece on yaşındaydım." Hatıralar üzerime çöküyor, olayın olduğu gece kadar canlı ve korkunç. Korku, panik, çaresizlik; hepsi beni sürüklüyor. "Çılgınlıkları beni uyandırdı. Ne olduğunu anlamamıştım. Ona ulaşmaya çalıştım ama kapım sıkışmıştı. Kapana kısılmıştım."

Sesim titriyor, ağırlığı göğsümü tırmalıyor.

"Ona yaptıkları her şeyi duydum. Çılgınlıklarını, silah seslerini, son nefeslerini. Yumruklarım kanayana kadar o kapıya vurdum ama yerinden oynamadı. Ve sonra... benim için geldiler."

Sertçe yutkunuyorum, parmakları saçlarımı nazikçe tarıyor.

"İki adam kapımı tekmeledi. Birinin üstü başı kan içindeydi. Histerik bir halde beni almak için bağıırıyordu ama diğer adam onu durdurdu. Ben onun için, babam için, herhangi biri için çılgılık atarken tartıştılar. Ama kimse gelmedi. Komşular polisi aradı. Sirenleri duyduklarında kaçtılar. Beni onunla yalnız bıraktılar."

Sesim çatlıyor. Her şeyi yeniden görüyorum; cesedini, boş gözlerini, ellerimdeki kanı. Gözlerimi kapatıyorum, görüntülerin gitmesini istiyorum.

"Polis beni aldı ve ondan sonra her şey sirenler, doktorlar ve hiçbirini düzeltemeyen terapistlerden oluşan bir bulanıklıktan ibaretti."

Daha fazla sessizlik.

"Ama en kötüsü bu değil," diyorum, alkol dilimi gevşetiyor. "En kötüsü babamın beni suçlamasıydı. Birkaç gece sonra odamda volta atıp ağlarken uyandım. Sarhoştı; kokusunu alabiliyordum. Bir silah çıkardı, bana doğrulttu... ve tetiği çekti. Ateş etmedi. Sadece bir klik sesi. Ve ben donup kaldım."

Bunca yıl sonra bile acısı hâlâ taze, hâlâ kanıyor.

"Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Sadece birbirimize baktık. Beni öldüreceğini sandım. Ama sonra... öylece gitti. Ve bir sonraki

Sabah mı? Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. O normal davrandı, ben de öyle yaptım. Onu kızdırmak istemedim."

Sesim titriyor ama zorluyorum.

"Birkaç gün sonra beni yatılı okula gönderdi. Hepsi bu kadardı. Ben gitmiştim. Annem öldüğü an babam olmayı bıraktı. O gece iki ebeveynimi de kaybettim." Gözümden kaçan bir damla yaşı sinirli bir şekilde siliyorum.

Alkol durumu daha da kötüleştiriyor, iyileştirmiyor. Sanki... tüm öfke, acı, gömdüğüm her şey dışarıya doğru tırmanıyor.

"Ama babam? O gerçek bir iş parçası. Oscarlık bir performans sergiliyor ve kimse bunu anlamıyor." Alay ediyorum, acı bir kahkaha atıyorum. "İşte, bir psikopatla ilişki içinde sıkışıp kalmışken bir yabancıyı beceren kadının trajik hikayesi. Eğer bu bana bu şişenin geri kalanını kazandırmazsa, ne kazandırır bilmiyorum."

Mizah da hissettiğim kadar boş, ama hissettiğim kırılganlığa karşı elimde kalan tek savunma bu. Sessizce şarap şişesini uzatırken ona bakıyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, bir yudum alıyorum. Alkolün yakıcılığı itirafımın kenarlarını köreltiyor ama silmiyorum.

Tüm bunları boşalttığıma inanamıyorum ama garip bir şekilde iyi hissettiriyor. Bir bandajı yırtıp atmak gibi.

"Bunun hakkında hiç konuşmadım... yani, hiç." Bir damla gözyaşımı daha sildim. "Üzgünüm, bu çok fazlaydı."

Onun kollarında kendimi küçük, savunmasız ama güvende hissediyorum. İnsanı pervasızlaştıran türden bir güvenlik. Kayıyorum, ona doğru bastırıyorum, sertliğini hissediyorum. Elleri kalçalarımnda sıkılaşıyor, göğsünden alçak bir inilti yükseliyor.

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim titrek. "Buna ihtiyacım var."

Eli sırtımdan yukarı kayıyor, parmakları saçlarımdan arasından geçip keskin bir çekiştirme yapıyor.

"Ah," diye tıslıyorum ama bu acı içimde bir şeyleri ateşliyor.

Sonra keskin bir tokat geliyor, avucu kıcıma çarpıyor. Bağırıyorum ama çoktan ağzımı kapatmış, sıkıca kavramış, emrediyor.

Tekrar ona doğru itiyorum, kalçamı tutuşu beni yerimde sabitliyor. Boğuk iniltilerim elini titretiyor, sesim ihtiyaçla sıırılsıklam.

Dokunuşu acımasız; kaba, sahiplenici, özür dilemeyen. Her hareketi kontrol çığıllıkları atıyor, sanki beni sahipleniyor. Parmakları kayarken

Bacaklarımın arasında, nefesim kesiliyor, bu his beni çözüyor. Kalçalarım içgüdüsel olarak hareket ediyor, daha fazlası için çaresizce eline sürtünüyor.

Parmakları klitorisimi okşarken bir iniltiyi ısıyorum, içimde keskin kıvılcımlar çakıyor. Eldiveninin derisi dudaklarıma baskı yapıyor, ben daha fazlasını koalamak için sırtımı eğerken sesimi bastırıyor. Ama bu yeterli değil, ona içimde ihtiyacım var.

Kemerini bulmak için arkamda el yordamıyla ilerliyorum. Çözüyorum ve sikinin kalın, sert sıcaklığını elimde hissediyorum. Dokunuşumla geriliyor, ağzımı tutuşu sıkılaşıyor.

Onu girişime doğru yönlendiriyorum, ona karşı geri itiyorum. Gerginlik yakıyor, çiğ ve heyecan verici, göğsümün derinliklerinden boğuk bir çığlık çıkarıyor. Beni tamamen doldururken dişlerim avucunu kaplayan deriye batıyor.

İticileri yavaş başlıyor, her biri ciğerlerimdeki nefesi yırtıyor. Ona karşı sallanıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum ve o da düşüncelerimi çalan acımasız bir ritimle cevap veriyor.

Ağırlığını kaydırarak beni yatağa doğru itiyor. Yüzüm yastıklara gömülüyor, her çığlığım kumaş tarafından yutuluyor. Eli enseme, beni tam istediği yerde tutuyor ve çaresizliğe varan bir yoğunlukla içime giriyor. Zevk içimde sımsıkı sarılıyor ve ben onun etrafında paramparça oluyorum, yastıklara doğru çığlık atarken vücudum sarsılıyor.

Durmuyor, itişleri düzensizleştiriyor, cezalandırıyor, ta ki gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini gömene kadar, döllerini içimde sıcak ve yakıcı.

Üzerime çökerek beni sıkıca tutuyor, sanki yok olacaktım gibi belimi kavlıyor. Ağırlığı beni ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir şekilde topraklıyor. Alkol, zevk ve katıksız yorgunluk üzerime çöküyor. Gözlerimi kapatıyorum, onun sıcaklığı ve ardında bıraktığı acı beni altına çekiyor.

CHAPTER 30

RORY

I Hamptons sarhoşluğunun dördüncü günündeyim.

Alkol benim tek kaçışım ve şu anda içinde boğuluyorum.

Bir başka cevapsız mesaja bakarak iç geçiriyorum ve telefonumu yatağa fırlatıyorum. Maskeli adama o ilk geceden beri mesaj atıyor, bir şeyler, herhangi bir şey için yalvarıyordum ama o beni hayalete çeviriyordu. Bana arzuladığım şeyin tadını verdi, sonra da beni çaresiz bırakarak ortadan kayboldu.

Kendimi kafayı bulmaya çalışan bir keş gibi hissediyorum, bir anlığına da olsa bana verdiği kaçışı arzuluyorum.

Nerede yanlış yaptığımı biliyorum. Fazla paylaştım, fazla gerçekçi oldum. Onun istediği değildi. Eşyalarım ile ilgilenmiyordu, sadece vücudumla ilgileniyordu. Ve dürüst olmak gerekirse? Onu suçlayamam. İkimiz de birbirimizi kullanıyorduk.

Duşa giriyorum, suyun üzerimdekilerin bir kısmını temizleyeceğini umuyorum. Açık pencereden okyanus dalgaları ve martılar süzülüyor, güneş parlak ve esinti serin. Mükemmel bir yaz günü.

Ama bunun bir önemi yok. Kalbim çok ağır, acım çok keskin. Sıcak spreyn altında, suyun işini yapmasına izin vermeye çalışıyorum - onu üzerimden temizlemeye, onu kafamdan silip atmak. Muhtemelen beni terk etmesi en iyisi, ama lanet olsun acıtıyor.

Sadece seks değil. Onunla ilgili. Onun varlığı, dokunuşu, bana paramparça bir dağınıklıktan daha fazlası olduğumu hissettirmesi. Adını bile bilmiyorum ama bir şekilde gerçek gibi hissettirdi.

Kafama takmayı bırakmalıyım. Bu anlamsız. Axe bilseydi, onu öldürürdü. Ve ne kadar hoşuma gittiğini bilseydi, beni de öldürürdü. Ya da daha kötüsü.

Bir güneş elbisesi giyiyor, ıslak saçlarımı düşüncelerden arındırırçasına tarıyorum. Spencer beni hayatta tutuyor; yemek yediğimden, su içtiğimden ve kendimi tamamen kaybetmediğimden emin oluyor. Beni kaçırıp bu yaldızlı kafese kapattığı için hâlâ bir pislik ama en azından aklımı başımda tutmaya çalışıyor.

Kırılan camların ve bağırışların sesi beni kurtarıyor. Kalbim küt küt atıyor, merdivenlerden aşağı koşuyorum.

"Spencer!" Çığlık atıyorum ama sesim kaos tarafından yutuluyor. Evin içinde hızla ilerliyorum, korku beni pençeliyor ve mutfakta kayarak duruyorum.

Axe orada durur, Spencer duvara yaslanmış, kolu arkasından çekilmiştir.

"Bunun bedelini ödeyeceksin, orospu çocuğu," diye homurdanıyor Axe, eli sıkılaşıyor.

"Axel..." Sesim titriyor. Soğuk gözlerini bana dikti.

"Biz gidiyoruz." Sesi ürperten alçak bir hırıltıya dönüşüyor. "Hayır!" Spencer kükrüyor, onun tutuşuna karşı mücadele ediyor.

"Şimdi, Rory!"

"Hiçbir yere gitmiyor," diye hırılıyor Spencer, kurtulmak için mücadele ediyor. "Pazarlık edecek durumda değilsin." Axe küçümsüyor, sesinde Zehir.

Spencer'ın yüzü kırmızının korkunç bir tonuna dönüşüyor, gözleri şişiyor. "Seni öldüreceğim!" Kardeşimin sesi boğuk ve çaresiz.

Axe, "Ve gözlerinden akan hayatı izlemekten büyük keyif alacağım," diye homurdanıyor.

"Durun! Lütfen, dur. Ben gideceğim. Bırak gitsin." Titreyerek yaklaşıyorum. Tutuşu gevşiyor ve Spencer nefes nefese kalıyor, gözleri öfkeyle parlıyor.

"Ben giderim," diye tekrarlıyorum ve Axe Spencer'ı yere itiyor, gözleri ona kilitlenmiş

Ben.

Spencer boğuk bir sesle, "Rory, gitme," dedi.

"Her şey girecek, Spencer. Sadece onunla kavga etme," diyorum sakın görünmeye çalışarak

Titrememe rağmen.

"Sen ölü bir adamsın," diye tükürüyor Spencer, sesinde zehirle.

Axe onu görmezden geliyor, sadece bana odaklanmış durumda. Kalbim hızla çarpıyor, dehşet kaplıyor

Ben.

"Biz . Şimdi."

Konuşamayacak kadar korkmuş bir halde başımı sallıyorum. Bileğimi sıkıca kavriyor ve beni evden dışarı sürüklüyor. Arkasından tökezliyorum, zar zor yetişiyorum.

"Seninle güvende değil! Seni öldürecekim Axel!"

Axe arkasına bile bakmadan Spencer'a "Kapa çeneni," diye bağılıyor. Uzun araba yolunda ilerlerken zihnim korku ve şok içinde dönüp duruyor.

"Axe, lütfen," diye yalvarıyorum, arabasına yaklaşırken titriyorum. Tutuşunu gevşetiyor ama ben donup kalıyorum.

"Arabaya bin," diye tersledi.

Kaçış düşünceleri zihnimde yarışıyor.

Her şeyin ters gittiği an bu mu? Sonunda beni öldürecek mi?

"Bana zarar verecek misin?"

İç geçirdi. "Rory, arabaya bin."

Tüm içgüdülerim kaçmak için bağılıyor ama ayaklarım olduğum yere yapışmış, korku beni sabitliyor.

"Lütfen," diye hıçkırıyorum, gözyaşlarım akıyor. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Dur," diye araya giriyor, ses tonunu hayal kırıklığı kaplıyor. "Sadece arabaya bin."

İsteksizce hareket etmeye başladığımda beni yakalıyor ve şiddetli bir öpücüğün içine çekiyor. Vücudum sertleşiyor ama onu öpmekten kendimi alamıyorum.

Elleri üzerimde geziniyor ve kafamdaki tüm uyarı zillerine rağmen teslim olmak istiyorum. Neden bunun olmasına izin veriyorum?

Öpücüğü keser. "Sana zarar vermeyeceğim, Rory."

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Gidiyorsun-"

Beni bir öpücükle daha susturuyor. Bu sefer direnmiyorum. İçten içe bunun yanlış olduğunu biliyorum. O bir psikopat, tacizci bir piç. Geri çekilmeliyim ama o beni öptükçe ben onu daha çok arzuluyorum.

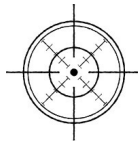
İçgüdülerim ve öpücüğünün ezici yoğunluğu arasında kaldım.

"Sana zarar vermeyeceğim, Rory," diye tekrarlıyor, nefes

nefese. "Axe," diye fısıldıyorum, "çok üzgünüm."

Gözleri yumuşar. "Hadi eve gidelim."

Beni arabaya götürmesine izin verdim. Gerçeküstü bir his, uyanamadığım bir kabus gibi.

Son birkaç gün tam bir karmaşa içinde geçti. Rory'nin kaçırılması ve Dolore'un tehdidi yüzünden uyku, karşılayamayacağım bir lüks oldu. Çok yoruldum ve bitkinlik beni ısırmağa başladı. En azından Hükümdar pazarlık yapmaya zorlandı.

Isaac Doğu Egemen Komutanları ve benimle acil bir toplantı düzenledi. Griffen gelmekte ısrar etti ve bunun iyi bir hamle olduğı ortaya çıktı. Conrad ortaya çıktığında, öfke anıktı. Doğruca ona saldırdım. Dört hükümdar ve Griff'in beni çekmesi gerekti.

Toplantı tam bir barut fıçısıydı. Suçlamalar, tehditler. Tam bir kaostu. Ama sonuç çok açıktı. Hükümdar, Conrad'ın Dolore ile olan ilişkisine dokunmayacak. Onun Bond'u kişisel, onların sorunu değil. Yani Conrad ve ben Dolore'dan korunmak için tek başımızayız. Ben kendim için endişelenmiyorum ama Conrad endişelenmeli.

Doğu Yakası Hükümdarı ikiye bölünmüş durumda. Bazıları Conrad'ın intihar görevlerinde Ölüm Bonoları sunmasının bedelini ödemesini istiyor. Diğerleri ise her şeyin aynı kalmasını istiyor, yaptığı hataları görmezden geliyor. Bektan bir gösteri.

Ama Rory benim. Isaac kimsenin ona dokunamayacağını açıkça belirtti. O bir Bond ödemesi ve geri verilmeli. Bu kadar.

Conrad, Marco Deluca'nın tahvilini neden çıkardığını açıklamayı reddetti ama bilmek zorundaydı. Hükümdarı bilgilendirmemiş olması onu savunmasız bir sokuyor. Yaptıklarını araştırmam gerek. Tahvili almanın riskli olduğunu biliyordum ama büyük bir şey saklıyor.

İyi bir sebebin olmadan Dolore'ye bulaşamazsın. Bu pervasızca, tehlikeli. Sebebi her neyse, ortaya çıkarmam gerek.

Toplantıdan sonra Rory'yi almak için Hamptons'a geri döndüm. Onsuz bir gecenin daha geçmesine izin veremezdim. Spencer'a

Onu savaşmadan serbest bırakacaktı ama direneceğini biliyordum. O inatçı bir piç, bu yüzden ona sürpriz bir ziyaret yapmaya karar verdim.

O eve adımımı attığım anda öfkem alevlendi. Onu görmek içimdeki ilkel bir şeyi tetikledi. Vahşi bir hayvandım, kan ihtiyacı beni ele geçirmişti. Tek düşünebildiğim Rory'yi benden nasıl uzak tuttuğuydu.

Burnunun parmak eklemlerimin altındaki çıtırtısı, acısı... iyi hissettirdi - gerçekten çok iyi. Sonra o ortaya çıktı.

Çıgıllıkları öfke bulutlarımı dağıttı. Onu dehşet içinde görmek, ona zarar vermemem için bana yalvarması, bir seçeneğim olduğunu fark etmemi sağladı.

Şiddeti seçebilirdim, olduğum canavarı kucaklayabilirdim ya da başka bir şeyi seçebilirdim - onu.

O güzel mavi gözleriyle bana baktı ve tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğimdi.

Geçmişiyile ilgili sarhoşken yaptığı itiraflar içimi kemiriyordu. . O bir piyon, başka bir şey değil. Öyleyse neden bunu düşünmeyi bırakamıyorum? Babam en ufak bir zayıflık belirtisinde beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi. Öfke ya da kızgınlık dışında herhangi bir duygu sadece yasak değildi, cezalandırılabilirdi de.

Bağlılık kurmam. Merhamet göstermem. Gösteremem. Ben böyle biri değilim. Ama şimdi... şimdi, *bir şeyler* hissediyorum. Ve bu bir sorun.

Bu çok tehlikeli.

Eğer hissedebiliyorsam, o zaman demektir. Savunmasızsam, zayıfım demektir.

Ve eğer zayıfsam, ölmüşüm demektir.

Maskeli adama defalarca mesaj attı. Hiç cevap vermedim ama her birini okudum. Çaresizdi, geri dönmesi için yalvarıyordu, becerilmek için, unutmak için yalvarıyordu.

Her gece onu izledim; kendine her dokunduğunda, her boşaldığında. Uyuşana kadar içmesini ve ağlayarak uyumasını izledim.

Ben . Her zaman oradaydım. Ama o hiç bilmiyordu.

Araba mırıldanıyor, biz sürerken havayı dolduran tek ses bu. Başını cama yaslıyor, aramızdaki sessizlikte kayboluyor. İtiraf edemiyorum - yalvardığı, arzuladığı maskeli adamın ben olduğumu itiraf edemiyorum.

Benden nefret ediyor ama *ondan* nefret etmiyor. Ve ben bunu kaybetmeye hazır değilim.

Henüz.

O yüzden rol yapmaya devam edeceğim. Şimdilik rol yapacağım. *Ona* ihtiyacım var. I

Bana ihtiyacı olmasını istiyorum.

Şimdi onda bir şey gördüm, daha derin bir şey, sarsamadığım bir kırılganlık. Bunu ben de istiyorum. Onun her şeyini istiyorum; nefretini, arzusunu, acısını, zevkini, karanlığını.

Onun sakladığı tarafını gördüm, kırık, yalnız, çaresiz tarafını. Onu gördüm ve gitmesine izin vermeyeceğim. O benim. Her şeyiyle.

CHAPTER 31

RORY

"Rory." Sesi havayı kesiyor ve irkiliyorum. "Arabadan in." Sakin ama gözleri? Onlar bir tehlike fırtınası. Derin bir nefes alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Onun varlığını bir ısı ve güç duvarı gibi hissediyorum.

Geri adım atma dürtüsüyle savaşıyorum, ama onun yakınlığı bunu zorlaştırıyor. Eli yüzümü kavıyor. Dokunuşu nazik, neredeyse şefkatli ama gözlerinin benimkilere kilitlenmesi kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Nefes alamıyorum.

"Küçük siren," diye mırıldanıyor, "sana zarar vermeyeceğim."

Ona inanmak istiyorum ama nasıl inanabilirim? Diğer eli sırtımın alt kısmına yerleşiyor ve beni daha yakına çekiyor. Deri ve misk kokusu duyularımı dolduruyor.

Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bunun ilk şoku beni sertleştiriyor, ama sonra onun içinde eriyorum. Öpücüğü derinleşiyor ve korkumun yerini yeni, kafa karıştırıcı bir açlık alıyor. Bunu istiyorum -öpücüğünü, dokunuşunu, vücudunu.

Geri çekiliyor, nefesi ağırlaşıyor, gözleri benimkileri yakıyor. Eli belime kadar iniyor, çıplak tenimi okşuyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" "Neyi yapıyorum?"

"Beni cezalandırma..."

"Seni cezalandırmamı ister misin, küçük siren?"

"Hayır. Sadece neden olmadığını anlamıyorum." Kelimeler zar zor ağzımdan kaçıyor. Eli yanağıma okşuyor ve temastan ürperiyorum.

"Anlaşılabak bir şey yok. Sen benimdin. Benim olanla istediğimi yaparım." Sahipleniciiliği çok açık. Beni tekrar öpüyor, dudakları dudaklarıma yapışıyor ve meydan okumama rağmen karşılık veriyorum.

"Ben senin değılim," diye ısrar ediyorum ama sırtışı bana aksini söylüyor.

"Evet, öylesin." Dili benimkini okşuyor. Nefret ettiğim -kaçamadığım- gerçek şu ki, önemli olan her şekilde ona aitim.

Beni içeri itiyor ve tanıdık çevre bana bir parça rahatlık veriyor.

Kane bana doğru geliyor, kuyruğı pervane gibi sallanıyor. "Selam oğlum," diyorum, çömelip yumuşak tüylerini karıştırmak için.

"Küçük tükürük ateşi geri döndü!" Griffen'in sesi, sırtarak antreden içeri girerken gürlüyor. Beni bir ayı gibi kucakladı.

"Griff," Axe'in uyarısı bir araya gelmemizi kesiyor ve Griffen gülerek beni tekrar yere yatırıyor.

"Seni görmek güzel," diyorum, beynim her şeyi anlamlandırmaya çalışırken hafif bir gülümsemeyle idare ediyorum.

Griffen sırtarak, "Kyla burada," diye ekliyor.

"Nerede o?" Ben ağzımdan kaçırdım.

"Üst katta."

Axe'a bakıyorum, gitmek için onun onayına ihtiyaç duymanın acısını hissediyorum. Kaba bir hareketle onaylıyor ve ben de merdivenlere doğru fırlıyorum. Tepeye ulaştığımda, yüzü aydınlanmış bir şekilde beliriyor.

"Aman Tanrım, Rory!" diye bağırarak kollarıma atılıyor. Birbirimize sarıldığımızda gözyaşları sel olup akıyor, son birkaç günün ağırlığı üzerimize çöküyor.

"Kyla," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

"İyi olmana çok sevindim" diyor ve beni sıkıca sarıyor. Geri çekiliyor, beni koridordan yatak odama götürürken gözyaşları yüzümü çiziyor.

Kendimi toparlarken burnumu çekerek, "Seni görmek çok güzel," diyorum.

Yatağı yığılıyoruz, Axe'in evine dönmüş olmanın gerçekliğı içimize işliyor.

"Dökül," diye emrediyor Kyla, bakışları benimkileri delip geçiyor. İnliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum.

"Bu bir felaket, Ky," diyorum avuçlarımdın arasında boğuk bir sesle. "Spencer provadan sonra ortaya çıkıp beni sürükleyene kadar her şey ..." Daldım

Her ifşaatla gözleri daha da açılıyor. Maskeli adamla ilgili detayları atlıyorum elbette.

" anasını, Rory. Bu delilik."

"Tekrar tutsak olsam da geri döndüğüm için mutluyum." Beklenmedik bir şekilde elbisemi kaldırıyor ve markasına bakıyor.

"Bilmiyorum... ama bence biraz sıcak."

"Kyla." Gülüyorum, elini itiyorum ve elbisemi tekrar aşağı çekiyorum. "Ciddi misin?"

"Şaka yapmıyorum!" diye ısrar ediyor. "Sen onun küçük seks kölesisin. Cehennem kadar seksi."

Saçmalığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Biz Hizmetkârız; zaten seks kölesiyiz. Ve bu ateşli değil, aşağılayıcı. Ve çok acıtıyor."

Omuz silkiyor, dudaklarında hınzır bir gülümseme oynuyor.

Axe'la olan seks hayatım hakkındaki amansız sorularını geçiştiriyorum, daha fazla derine inmeden konuşmayı başka yöne çekiyorum.

Beni en son Hizmetkar dramasıyla dolduruyor. Tabii ki, bu dünyada asla sıkıcı bir an olmaz. Olivia dedikodular yayıyor, evli Hükümdarlarla flört ediyor - tıpkı kız kardeşi gibi, gittiği her yerde kaosa neden oluyor.

Konuşma Kızıl Arena'ya, herkesin heyecanla beklediği etkinliğe kayıyor. Yeni rütbeleri için savaştan Hükümdarların kanlı bir gösterisi. Ama benim için önemli olan performanslar. Baş Siren olarak, açılış töreninde en önde ve merkezde olacağım.

Kyla akşam yemeği için ayrılıyor ve ben önce duş almaya karar veriyorum. Günlerdir çok fazla içki içmek beni akşamdan kalma ve susuz bıraktı - en parlak kararım değil. Ama bir kızın başa çıkması gerekir, değil mi?

Banyoda buhar dönüyor, sıcak su kaslarımdaki gerginliği gevşetiyor. Kapı gıcırdayarak açılıyor. Bakmama gerek yok, onu hissedebiliyorum.

Yavaşça dönerken nabzım hızlanıyor, nefesim kesiliyor. Suyun sıcaklığı, içime yayılan buz gibi soğuğu kovmak için hiçbir şey yapmıyor.

Bakışları ham bir arzuyla yanıyor, derin bir şeyi çekiyor. Bedenim bana ihanet ediyor, onun dokunuşunu arzuluyor, inkar edemeyeceğim bir ihtiyaçla ağlıyor.

Onu
istiyorum.

Ondan
nefret
ediyorum.

Ama acısı dinmiyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, direnmek için kendimi zorluyorum ama nafile. Açlık umurunda değil.

Yavaşça soyunuyor, her kasıtlı hareketi yontulmuş vücudunu, pürüzsüz cildinin altındaki gergin kaslarını gösteriyor. Duşa girerken gözlerim onu takip ediyor, başka tarafa bakamıyorum.

Aradaki mesafeyi kapatırken, parmakları köprücük kemiğimin üzerinde geziniyor, hafif ve alaycı, içime ürperti gönderiyor. Sıcaklığı bana baskı yapıyor, ağrıyı daha da kötüleştiriyor.

Islak saçlarımı kavırıyor, nefesim kesilirken başımı geriye doğru çekiyor. Dudakları boynumda bir iz açıyor, dili yavaş, kasıtlı vuruşlarla onu takip ediyor. Öpücükleri yakıyor, dişleri tenimi sıyrıyor, söndüremediğim bir ateşi tutuşturuyor.

"Beni özledin mi, küçük siren?"

"Hayır," diye fısıldıyorum, kelime dudaklarımda titriyor ama yalan gibi geliyor. Onu özlemedim, sadece dokunuşunu özledim. Sadece vücudunun benimkine karşı verdiği hissi, dudaklarını, ellerini. Onu özlemedim. Değil mi?

"Bu talihsizlik," diye mırıldanıyor, saçlarımı sıkıca kavırıyor. "Çünkü seni özledim." En son gittiğinde de aynı sözleri söylemişti, sesindeki sırtış çok açıktı. Eli yüzüme doğru kayıyor, başparmağı dudaklarımda geziniyor.

Ağzımı açıyorum, parmağını dudaklarımda arasına alıp usulca emiyorum. Gözleri kararıyor, vücudu benimkine daha sert bastırıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye inliyor, sesi hararetle kalınlaşıyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Başparmağını kurtarıyor, dudakları dudaklarıma çarpmadan önce eli çenemi sıkıca kavırıyor. Öpücük vahşi ve ağgözlü, beni soğuk fayansa yapıştırırken ciğerlerimdeki nefesi çalıyor.

Eli boğazıma doğru kayıyor, dili direnmeyi imkânsız kılan umutsuz bir açlıkla boğazıma yapışıyor.

Kendime ondan nefret edip yine de bunu isteyebileceğimi söylüyorum. Ama içten içe, bu kadar basit olmadığını biliyorum. Ondan nefret edebilirim ama ondan *nefret* etmiyorum. Arada bir fark var ve bu beni korkutuyor.

Öpücükten geri çekiliyor, eli hâlâ boğazıma sarılmış. "Bana ne kadar üzgün olduğunu göstermeni istiyorum," diye homurdanıyor.

Ne istediğini çok iyi biliyorum. Ben de istiyorum. Onu memnun etmek, beni kullanmasına izin vermek, bu sürekli çelişen duygular girdabının dışında bir şeyler -herhangi bir şey- hissetmek istiyorum. Beni uçurumun kenarına sürüklüyor, boyun eğmek istememe neden oluyor.

İstemiyorum. Ama istiyorum.

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi kalçalarına koyup yavaşça sikine doğru kaydırıyorum. Bana uygun olduğunda iyi kızı oynayabilirim ve şu anda çok iyi bir kız olmak istiyorum.

Ellerim şaftının etrafını sararken derin bir inilti çıkarıyor, teni pürüzsüz ve sıcak. Onu yavaşça okşuyorum, ellerimde sertleştiğini hissediyorum.

Nefes alış veriş i ağırlaşıyor ve saçlarımı sıkıca kavıyor.

Bir elini duvara dayayarak eğiliyor ve beni vücuduyla hapsediyor. Dudaklarımı sikinin ucuna götürüyorum, dilimi hassas başının etrafında döndürüyorum. Amacım alay etmek, sınırlarını zorlamak ve ona arzuladığı zevki tattırmak.

Hatırladığı tek şeyin benim ağzım olmasını istiyorum. Dokunuşumu arzulamasını, bu hissin içinde kaybolana kadar yalvarmasını ve inlemesini istiyorum. Ve sonra, zirveye ulaştığında, dişlerimin keskin acısını hissetmesini istiyorum.

O hem acıdan hem de zevkten beslenen bir adam ve ben ikisinden de bir doz almasını sağlayacağım.

"Bana bak."

İtaat ediyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve kendini o anın içinde kaybedişini izliyorum. Dilimi şaftının alt tarafı boyunca yavaşça sürüklüyorum, tadının, dokusunun tadını çıkarıyorum. Kalçalarını kasıyor, kendini ağzımın daha derinlerine itmeye çalışıyor.

Ama henüz hazır
değ ilim. Yalvarmasını
istiyorum.

Bana ihtiyacı olsun istiyorum.

Yalamaya devam ediyorum, alay ediyorum. Eli saçlarımı giderek artan bir aciliyetle kavıyor, beni daha yakına çekiyor. İnlemeleri çılgınca, sabırsızlıkla artırıyor. Dilimi şaftının etrafında döndürüyorum, gözlerindeki vahş i parıltıyı yakalıyorum.

"Küçük siren, benimle dalga geçmeyi bırak."

Bakışlarımız kilitleniyor ve ağzımı sikinin başına doğru yaklaştırıyorum. İniltisi gırtlaktan geliyor, içime bir ürperti gönderen ilkel bir ses.

"Lanet olsun, Rory," diye nefes aldı, "bunu sana ödeteceğim."

Bunu kastettiğini biliyorum ve sabırsızlanıyorum.

Onu santim santim ağzıma alırken inliyorum. Baş ı geriye düşüyor, saçlarımı tutuş u sıkılaşıyor. Kalçalarını itiyor, derin bir inilti ondan kaçıyor. İsted iğini alacağını biliyorum ve bunu yapması için sabırsızlanıyorum.

Baş ımı sallıyorum, siki ağzıma girip çıkıyor. Tadı saf günah ve daha fazlasını arzuluyorum. Büyüklüğü beni zorluyor ama devam ediyorum,

boğazına kadar sokmaya kararlıydı. Sabrı tükeniyor; saçlarını kavırıyor ve başını aşağı indirmeye zorluyor, siki boğazımın arkasına çarpıyor.

Öğürüyorum, gözlerim sulanıyor ve inlemeleri daha da yükseliyor. Her şeyini almam için beni zorluyor, siki ağzımı ve boğazımı dolduruyor, havamı kesiyor. Beni kullanırken, benden zevk alırken vücudundaki gücü hissediyorum.

Acımasız ve hükmedici, gücü ezici. Kalçalarını itiyor, yüzümü hiç acımadan beceriyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, gözlerim bulanıklaşıyor.

"Ne kadar iyi bir kız. Hepsini al, küçük siren."

Kalçalarını kavrayıp kendimi sabitlemeye çalışıyorum. Hızı durmak bilmiyor ve oksijen eksikliği başımı döndürüyor. Daha hızlı itiyor, inlemeleri daha acil ve ilkel hale geliyor.

O Azrail ve ben de onun küçük sireniyim.

"Boşalacağım. Ve sen de son damlasına kadar yutacaksın."

Çenem ağrıyor, boğazım acıyor. Son bir derin hamleyle başımı sıkıca kavırıyor ve boğazımı sıcak dölle dolduruyor. Yeterince ısıyorum ve keskinliği hissettiğinde gözleri açılıyor.

"Fuuuck," diye inliyor, vücudu titrerken, kalçaları sarsılırken sesi çakıllı bir törpüye dönüşüyor. Aleti ağzımda zonkluyor, tuzlu tadı duyularımı dolduruyor.

Nefes almakta zorlanırken dişlerimi sürtmeye devam ediyorum, onu kızdırıyorum. Saçlarımdaki tutuşu gevşiyor ve beni nefese bırakarak geri çekiliyor, geriye düşerken ağzımdan tükürük damlıyor.

Boğazımı tutarak beni yukarı çekiyor ve duvara çarpıyor. Dudakları dudaklarıma çarpıyor, dili ağzımı istila ediyor, dölünün tadı damağımda kalıyor. Öpücük dağınık ve çaresiz. İçine doğru inliyorum ve o kopuyor, bakışları benimkini ararken delip geçiyor.

"Sen çok kötü bir kızsın." Dudağıma ısıyorum ve derin bir inilti çıkarıyor, boğazımı sıkıca kavırıyor. Ağzını boynuma götürüyor, dudakları hassas tenimde geziniyor. "Beni ısıyor. Benimle alay ediyor," diye mırıldanıyor, dişleri boynumu sıyrıyor ve benden bir inilti çıkarıyor. "Cezalandırılmak istiyorsun, değil mi?"

"Evet." Ben durduramadan kelime kaçıyor ve hemen pişman oluyorum.

o.

Eli boğazımdan çıkıp belime dolandı ve beni kendine doğru çekti.

Onu. Saçlarımdan bir avuç tutuyor ve boynumu daha fazla ortaya çıkarmak için geriye çekiyor.

"Sana yapacağım şeyler." Saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor ve dişleri boynumun etine batıyor.

Bağırıyorum, ısırığının keskin acısı zevkle karışıyor. Boynumun kıvrımını öpüyor, dişleri tenime sürtünüyor. Eli saçlarımı bırakıp kıçımın kıvrımına doğru kayıyor, parmakları sahiplenici bir sıkımayla içeri giriyor. Parmakları amıma nefesim kesiliyor.

"Benim için çok ıslak." Yavaşça bir parmağını sokar, dokunuşu acı verici derecede naziktir.

Ona doğru eğilerek adını inliyorum. İkinci bir parmağını sokuyor, kıvrırıyor ve duvarlarımı okşuyor. Beni duş başlığının altındaki fayansa doğru itiyor, su üzerimize yağıyor. Parmakları saldırılarına devam ediyor, başparmağı klitorisime bastırıyor.

"Bu sefer seni boşalttığım da çığlık atamayacaksın. Tamamen benim merhametime kalacaksın."

Dudaklarımı yakıcı bir öpücükle yakalıyor. Elleri suyun basıncını arttırmak için yılan gibi kıvrılıyor, sprey sağanak yağmur gibi bizi farklı açılardan vuruyor. Suyun yoğunluğu bunaltıcı.

Sırıtarak geri çekiliyor. "Nefesini tut."

Ben tepki veremediğim yüzümü duş başlığının altına çekti. Anilik ve güç kafa karıştırıcı, su ağzıma ve burnuma doluyor. Panik başlıyor, suyun basıncı ve ağırlığı beni ezerken kalbim hızla çarpıyor. İçgüdüsel olarak gözlerimi kapatıyorum, kontrolü sağlamak için mücadele ediyorum. Parmakları kıvrılıyor ve okşuyor, başparmağı klitorisimi çevreliyor.

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama o çok güçlü ve suyun gücü çok fazla. Beni orada tutuyor ve karanlık içeri girmeye başlıyor. Beni dışarı çekiyor ve ben nefes nefese kalıyorum, boğuluyorum ve çırpınıyorum.

"Axe." Adı boğuk bir sesle çıkıyor.

Başımı tekrar suyun altına soktu. Sert tutuşuna karşı tüm gücümle mücadele ediyorum. Nefesimi tutmaya çalışırken içimdeki basınç artıyor.

Beni dışarı çekiyor ve ben derin bir nefes alıyorum, ciğerlerim yanıyor.

Başımı geriye doğru çekerek boynumu ortaya çıkardı. Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve beni derinden öpüyor, dili benimkinin etrafında dönüyor.

Elleri çalışmaya devam ediyor, parmakları pompalıyor ve kıvrılıyor, başparmağı klitorisimi ovuyor.

"Lütfen," diye boğuluyorum, kelimeler zar zor duyuluyor.

Beni kendine çekiyor, dudakları kulağımın yanında.

"Güven bana," diye mırıldanıyor. Ancak tutuşu hiç de nazik değil. Kaçmaya çalışarak çırpınıyorum ama o beni göğsüne doğru daha sıkı çekiyor. "Buna bay."

"Yapamam," diye kekelıyorum, titriyorum, sesim

titriyor. "Evet, ," diye yumuşakça karşı çıkıyor.

"Sadece bırak."

Onunla savaşmak, ona hayır demek, onu reddetmek istiyorum ama yapamıyorum. Bedenim ona teslim oluyor, zevk alma ihtiyacı yıkıcı. Beni tekrar suyun altına itiyor, elleri her yerimi ustalıkla manipüle ediyor ve tek yapabildiğim boyun eğmek oluyor.

Korku, zevk, panik ve arzu ölümcül bir karışım. Yüzüme bastıran suyun yoğunluğu ve ağırlığı ve oksijen eksikliği beni sayıklatıyor. Adını haykırmaya çalışıyorum ama sesim su tarafından boğuluyor. Parmakları pompalamaya devam ediyor, başparmağı daire çiziyor ve bastırıyor.

Zevk göz kamaştırıcı, su çığlıklarımı bastırıyor. Bu his daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor ve karanlık beni ele geçiriyor.

Kendime geliyorum, öksürüyorum ve ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor. Düşün zeminine yayılmışım ve o bana sanki dünyadaki en değerli şeymişim gibi sarılıyor.

"Nefes al, Rory. Sadece nefes al."

Yutkunarak hava alıyorum, boğazım yanıyor ama itaat ediyorum.

" böyle, sadece nefes al," diyor usulca. "Sen çok iyi bir kızdın." Eli nazikçe saçlarımı okşuyor. "Cezanı çok iyi karşıladın."

Yorgunum, kafam karışık ve bedenim güçsüz. Onun övgüsünü istemiyorum. Onun ahlaksızlığından ne kadar zevk aldığımı görerek tatmin olmasını istemiyorum.

Kalp atış hızım yavaş yavaş düşerken ve paniğim azalmaya başlarken, bundan keyif aldığımı fark etmekten kendimi alamıyorum. Hatta bayıldım. Ve bu beni korku, boğulma ve boğulmanın toplamından daha fazla korkutuyor.

"Ne oluyor Axe?" Törpüledim, sesim ancak fısıltıdan öteye gidemedi.

Dudakları alnımı okşuyor, hem şefkatli hem de rahatsız edici bir dokunuş.

"İyi iş çıkardın küçük siren," diyor usulca.

Ne bir özür, ne de hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmlardan birini yaşatırken beni neredeyse boğduğu gerçeğini kabul etmek. Beni kendine doğru çekip beşik gibi sarıldı.

Bedenim ona doğru eğiliyor, karşı koyamayacak kadar bitkinim.

"Beni boğmaya çalıştın. Sana güvendim ve sen beni öldürmeye çalıştın." "Hayır, seni öldürmeye çalışsaydım, ölmüş olurdun."

"Cehenneme git," diye fısıldıyorum, sesim titriyor.

Alnıma kondurduğu gülümsemesi hem rahatlatıcı hem de çıldırtıcı. Geri çekilmek, ona bağırarak, siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama bedenim işbirliği yapmıyor. Direnemeyecek kadar bitkin, tükenmiş durumdayım.

Tek odaklanabildiğim onun sıcaklığı, beni saran kolları ve kalbinin sabit atışı.

Kendime bunun nefret ettiğim adam olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum - beni damgalayan, bana tecavüz eden ve hayatımı bir kâbusa çeviren adam. Ama şu anda çok iyi, çok rahatlatıcı hissettiriyor.

Onu bu kadar çok arzulamaktan nefret ediyorum. Beni güvende hissettirmesini seviyorum. Birbiriyle çelişen duygular karmaşası içindeyim.

"Şşş... Dinlen," diye mırıldanıyor.

Sessizce oturuyoruz, parmakları yavaşça tenimde geziniyor, bu yumuşak dokunuş onun sadist davranışlarıyla tamamen uyumsuz.

Yorgunluk beni ele geçiriyor; oksijen eksikliği ve yoğun orgazm beni uyuşturuyor. Gözlerim kapanıyor ve kolları beni sıkıca sarıyor. Onunla savaştığım, gitmesini söylemem gerektiğini biliyorum ama yapmıyorum. Kalp atışlarının ritmi beni rahatlatıyor ve içimdeki savaşa rağmen gitmesine izin veriyorum.

Şu anda, ona duyduğum öfke ve nefret yokmuş gibi davranmama izin veriyorum.

CHAPTER 32

AXE

I kollarımda uyuyan kadına bakıyorum. Yüzü benim olduğum her şeyle çatışan bir şekilde sakin ve huzurlu. Kaos ve şiddet benim sabitler, ama o burada, savunmasız, yumuşak.

Nemli sarı saçları tenine yapışıyor, uzun kirpikleri kızarmış yanaklarında duruyor. Küçük, kırılgan hissediyor ve bunun beni tereddüt ettirmesinden nefret ediyorum.

Her saniyesine bayıldı. Seveceğini biliyordum. Gözlerindeki değişim - korkudan çarpık bir zevke- mükemmeldi. Oksijenini kestiğimde nasıl paramparça olduğunu, uçurumun kenarına nasıl teslim olduğunu izlemek, etkisinden kurtulamadığım bir mutluluktur. Nedenini anlamadan bunu arzuluyor ve bu cehalet onu daha da tatlı kılıyor.

Ben bir sadistim. Acı benim sanatım. Ne kadar zorlayacağımı, ne kadar vereceğimi ya da alacağımı bilmek, işte heyecan budur. Çelişki içinde: acıyı seviyor, bunun için kendinden nefret ediyor, yine de her zaman daha fazlası için geri geliyor. Benim küçük mazoşistim.

Ama onu bu şekilde tutan ben değilim. Maske kolay bir oyundu. Ama bu gerçek. Ve ben bunu istemiyorum.

Ne yapıyorum ben?

Onu uyandırıp yatağa atmalı ve gitmeliyim. Ama hâlâ buradayım, lanet bir aptal gibi onun sıcaklığına çekiliyorum. Vücudu benimkine baskı yapıyor, yumuşak ve yabancı. Sevgi benim sözlüğümde yok. Ben kadınları mahvederim.

Onlar. Onlara çoğu zaman aynı nefeste coşku ve yıkım veriyorum ve bunun için geri geliyorlar.

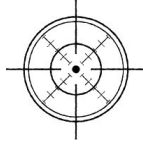
"Axel," diye mırıldanıyor uykusunda. Tutuşumu sıkılaştırıyorum. Uyanmıyor ama vücudu hafifçe geriliyor.

Bunu durdurmam gerek.

Ayağa kalkıyorum, onu kolayca kaldırıyorum. Vücudu hafif, başı omzumda, nefesi tenimi ısıtıyor. Onu yatağa taşıyıp yatırıyorum. Bıraktığım izler -çürükler, ısırlıklar- teninde göze çarpıyor.

Battaniyeyi üzerine çekip geri çekiliyorum.

Lanet olsun, aklımı kaçıyorum.

ERTESİ SABAH, telefonun tiz sesi beni uykumdan sürüklüyor. Gözlerimi kamaştıran parlıtya karşı gözlerimi kısarak lanet şeyi bulmaya çalışıyorum.

"Öyle mi?"

"Hawthorne-Vegas. Sana hemen orada ihtiyacım var." Isaac'ın sesi kırılmış, aciliyetle gergin.

"Ne zaman gideceğim?"

"Hemen. İstihbarat sıcak ve uzun süre öyle kalmayacak. Bu piçin ölmesini istiyorum."

"Anlaşıldı," diye homurdanarak bir elimi dağınık saçlarımda gezdirdim.

"Orada olacağım."

Hızlı bir duştan sonra çabucak giyindim ve yola çıkmaya hazırlandım. Ama önce Rory ile yapmam gereken bir konuşma var. O yokken güvenliği sıkılaştırdım ve ben dönene kadar sıkı bir programa bağlı kalması gerekiyor. Dolore'un hedefi benim ama bu onu savunmasız bırakacağım anlamına gelmiyor.

Aşağıya iniyorum, yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum ve kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum. Ben çalamadan kapı açılıyor ve Rory şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle bana doğru geliyor. Kulaklıkları takılıydı ve bana doğru sendeledi. Onu yakalıyorum, bana göz kırparken sıkıca kavrayarak sabitliyorum.

"Tanrım!" diye bağırarak kulaklıklarını çıkardı. "Beni korkuttun." Göğsümü itip geri çekiliyor, gözlerinde kızgınlık parlıyor. "Yatak odamın dışında gizlenerek ne halt ediyorsun?"

"Gizlenmek mi? Bu biraz melodramatik, sence de öyle değil mi?" "Peki, ne yapıyorsun?"

Şimdiye kadar gördüğüm en küçük koşu şortunu ve spor sütyenini giymiş.

"Manzaranın tadını çıkarıyorum." Gözlerim onun üzerinde geziniyor, sıkı vücudunun görüntüsü sikimde bir kıpırdanmaya neden oluyor. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve gözlerini deviriyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Koşarken. Yoksa bu belli değil miydi?" Onun bu küçük alıngan tavrı bende onu domaltıp kışına şaplak atma isteği uyandırıyor.

"Seninle konuşmam gerek," diyorum, ona doğru bir adım atarak. Geri çekildi ve kapı kapandı.

"Hayır," diye karşılık veriyor. "Yolumdan çekilmen gerekiyor."

"Rory. Beni dinlemeni istiyorum." Ciddi ses tonum karşısında oflayıp pufluyor ve kollarını kavuşturuyor. "Bir görev için ayrılıyorum. Uyman gereken kurallar var." Gözleri kısıldı, ifadesi sertleşti. "Senin için farklı bir araç ayarladım, Range Rover. Sadece onu kullanacaksın. Dışarıda park edilmiş olacak."

"Ne? Neden?" Kaşlarını çatıyor, belli ki kafası karışmış. "Arabamı seviyorum."

"Açıklayacak zamanım yok," diye çıkışıyorum. "Sadece önce Griffen'den izin almadan hiçbir yere gitme. Gözetim altında olacaksın ve kuralları çiğnersen hemen haberim olacak. İnan bana, sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Her zamanki meydan okumasına hazırlandım. Ama onun yerine bir şey değişiyor; ifadesi yumuşuyor ve beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. "Yani bu doğru... Peşinde birileri mi var?"

Anlaşıldı. Spencer ya da Conrad bir şey söylemiş olmalı. İkisinin de tüm bunların Conrad'ın suçu olduğunu itiraf edecek cesareti olmadığını garanti edebilirim. Gerçeği bilse de fark etmez.

"Fark etmez," diyorum, ses tonum umursamaz, başka soruların önünü kesiyor.

Sırtımda bir hedef tahtası olduğunu ya da babasıyla Spencer'ın, neden olduğu bok fırtınasını kontrol altına almak için işe yaramaz serseriler gibi çırpındıklarını bilmesine gerek yok.

"Ne kadarlığına ?" "Ne kadar sürerse."

"Ya sen..." Sesi titriyor ve kaçırıyor. "Eğer ben ne isem?"

"Hiçbir şey," diyor başını sallayarak. "Unut gitsin."

Beni geçmeye çalışıyor ama tutup onu döndürüyorum. Çırpınıyor ama ben onu kendime çekerek sıkıca kavıyorum. Sırtını duvara yaslayıp onu içeri hapsediyorum.

"Söyle bana," diye .

"Axel..." Başını kaldırıyor, bakışlarında savunmasız bir şeylerin titreşimi var. "Ya geri dönmezsen?"

Eğiliyorum, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta. "Neden umursuyorsun ki? Benden nefret ediyorsun, *hatırlıyor* musun?"

"İstiyorum," diye tersliyor. "Ama ölmeni istemiyorum." Bakışları sert, gözleri ses tonuna uygun bir ateşle parlıyor. "Bir görevde ölürsen seni uykunda nasıl öldürebilirim?"

Yüzümü yaklaştırıyorum, dudaklarımız neredeyse sürtünüyor. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun, küçük siren? Sikimi ısıtıp kopararak mı? Parlak planının ayrıntılarını duymak isterim," diye mırıldanıyorum.

"Sen bir ," diye tıslıyor.

"Bu hiç hoş değil. Özellikle de yaşadığımız onca eğlenceden sonra." Ellerim beline doğru kayıyor, başparmaklarım kalçalarının kıvrımlarında geziniyor.

"Eğlence mi? Sen buna eğlence mi diyorsun? Beni boğmaya çalıştın." Sesinde alaycılık vardı.

"Ama çok sert boşaldın," diye karşılık veriyorum, vücudunun dokunuşuma verdiği tepkinin tadını çıkararak. Meme uçları sertleşmiş ve spor sütyeninden görünüyordu.

"Seni anlamıyorum," diye itiraf ediyor, hayal kırıklığı yanaklarının kızarmasından belli oluyor. "Bir an için pisliğin tekisin; bir an sonra... Ne olduğunu bilmiyorum."

"Ben senin anlayacağın bir adam değilim, küçük siren," diye mırıldanıyorum, dudaklarım kulağının kenarını sıyrıyor. "Anlamak *isteyeceğin* bir adam değilim." Kulağının narin kıvrımına fiske vuruyorum. "Ben sana daha fazlası için yalvarmanı sağlayacak şekilde acı çektirecek bir adamım."

Nefesi hızlanıyor, göğsü hızla kabarıyor. Cevap veremedi dudaklarını acımasız, buyurgan bir öpücükle yakalıyorum.

Donup kalıyor ama sonra içimde eriyor, vücudu öpücüğe karşılık veriyor. Dilim ağzının içine dalıyor, onu tadıyor. İsteksizce inliyor, sesi öpücük tarafından boğuluyor. Ellerim vücudunu keşfetmek için yanlarına doğru ilerliyor.

"Dur," diye mırıldanıyor, sesi zayıf bir protestoya dönüşüyor.

Beni daha yakına çekerken aramızdaki sıcaklık artıyor, sikim ona doğru bastırıyor. Şortunun ince kumaşı sıcaklığını gizlemek için çok az şey yapıyor

bacaklarının arasında.

"Hayır," diye homurdanıyorum, elim kalçalarının tepesine gidiyor.

Parmaklarım ıslaklığına bastırıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. Yavaşça amına masaj yapıyorum, suları şortunu ıslatıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve başını çeviriyor, gözleri kapalı, dudakları ayırık.

"Sen benimsin. Oynamak için benimsin, işkence etmek için benimsin, zevk almak için benimsin. Ve en önemlisi, cezalandırmak için benimsin." Nefesi kesildi ve kafası karışmış bir şekilde bana baktı.

Olduğum şeyden nefret ediyor, ama vücudu bunu arzuluyor, elime sürtünüyor, ihtiyacını inkar edemiyor. Sikimi onun daracık amına gömmeden buradan gitmeyeceğim.

Onu banyoya sürüklüyorum, elim şortunun önünden aşağı kayarken çıkardığı kısık iniltiler protestolarını bastırıyor. Sonra onu tezgâhın üzerine eğip soğuk fayansa bastırıyorum, mücadelesini görmezden geliyorum. Bir parmağımı içine sokuyorum, duvarlarının kenetlendiğini hissediyorum.

"Bana bunu istemediğini söyle. Beni istemediğini söyle."

Sesi titriyor, vücudu titriyor, "İstemiyorum," demeyi başarıyor. "Senden nefret ediyorum," diye soluk soluğa kalıyor.

"Benden nefret ediyorsun." İkinci parmağımı ekleyip daracık amını geriyorum. "Ama parmaklarımı seviyorsun." İçeri ve dışarı pompalıyorum, onları kıvırıyorum, onu inleteceğini bildiğim noktaya vuruyorum. "Ve sen benim horozumu seviyorsun."

Kıçı itişlerime karşı geri itiyor, kalçaları umutsuz bir ihtiyaçla sallanıyor. İnliyor, bu ses beni çılgına çeviriyor. "Siktir," diye inliyor, tezgahın kenarını kavriyor.

Tekrar konuşmaya çalıştı, ama elimi ağzına kapatıp susturdum.

Onu.

Vücudu bana sürtünüyor, amından parmaklarıma damlıyor. Çekiyorum Şortunu indirdi, dar kıçını ve amını ortaya çıkardı.

Sikimin başını bacaklarının arasına sokup ıslaklığına doğru kaydırıyorum. İşaretimin görüntüsü beni çılgına çeviriyor. Avucumu ağzının üzerinde sıkıca tutarak başını tezgâha bastırıyorum.

"İyi bir kız ol," diye emrediyorum, sikimin ucunu ona doğru hafifçe sokuyorum. Gözleri gerildikçe açılıyor ama beni daha derine çekerek geri itiyor. "Siktir," diye inledim, duvarlarının sıkı tutuşundan sersemlemiştim. "Çok sıkı koyayım," diye homurdanıyorum, çekip tekrar içine sokuyorum, kıçı kalçalarıma çarpıyor

her itişte. Onu dik tutuyorum, sırtı göğsüme yaslanıyor, elleri tezgâha gömülüyor.

Her itiş vücudunu titretiyor, tenimizin tokat sesleri odayı dolduruyor. İnliyor ve nefesi kesiliyor, başı geriye düşüyor. Onu bu şekilde görmek sarhoş edici. Gözleri kapalı, yüzü zevkten iki büklüm.

Adımı haykırıyor -kulaklarıma müzik gibi geliyor. Vücudu titriyor, sınıra yaklaşırken bacakları titriyor. Bileklerini tutup sırtının alt kısmına sabitliyorum ve saçlarımdan çekiyorum. Onu tezgâhın üzerine itiyorum, göğüsleri soğuk fayansa bastırıyor. Aklını kaçırmamasına neden olan ve onu uçurumun kenarına iten o noktaya vuruyorum.

"Axe!" Orgazm vurdukça sesi çatlıyor, vücudu kasılıyor, duvarları sikime kenetleniyor.

Titriyor ve , aldığı zevkin katıksız gücü beni uçurumun kenarına sürüklüyor.

Ona son bir kez daha çarpıyorum, kendimi derinlere gömüyorum. Vücudumdaki her kas gerilerek boşalırken iniltierim odanın içinde gümbürdüyor. Bacakları bükülüyor ve onu tezgâha sabitliyorum, vücudu titriyor, dizleri çöküyor. Aminin beni sağdığını hissetmek tam bir mutluluk.

Göğsümü sırtına bastırıyorum, döllerimin sonuncusu da içine akıyor. Bir bez bebek gibiydi, bacakları onu tutamayacak kadar güçsüzdü, vücudu ağırlığının altında gevşekti. Nefesi kesik kesik geliyordu.

Yeterli olmalı, ama daha bitirmedim. Ne kadar kalacağımı bilmiyorum ve lanet olsun, bu kız beni kendine bağladı. Onun tadına ihtiyacım var, kokusu bana yapışıyor.

Çekiyorum, döllerimiz bacaklarından aşağı damlıyor. Belinden tutup onu odasına çekiyorum ve yatağa fırlatıyorum. O tepki veremedi ben onun üzerindeydim, dilim uyluğunun iç kısmında yarattığımız karmaşanın izini sürüyordu.

Nefes nefese kalıyor, ben döllerimizin tadına bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor. Dilimi aminin üzerinde gezdirip her damlasını temizliyorum.

"Dur," diye bağılıyor, kıvranıyor, ama ben onu sıkıştırıyorum. "Buna bayılıyorsun." Dilimi içine sokuyorum.

Suları ağzımı kaplıyor ve o kalçalarını yüzüme çarparken, nefesi düzensiz ve sığken onları kucaklıyorum.

"Axe," diye inliyor, parmakları çarşafı büküyor.

"Adımı haykırmaya devam et, küçük siren," diye törpülüyorum, dilim aminin üzerinde geziniyor. Boşalacak ama bu onun zevkiyle ilgili değil, benim için. Ben gitmeden önce onun kokusunu, tadını almak için.

Buna ihtiyacım var. Alabileceğim her şeye ihtiyacım var.

Bacakları başımın etrafında kenetleniyor, vücudu ağzıma sürtünüyor. "Lütfen," diye yalvarıyor, sesi çatlıyor.

Daha önce hiç bir amı onunki kadar çok yemek istememiştim. Bağımlılık yapıyor. Ellerim kalçalarını kavırıyor, dilim daha derinlere dalıp her damlayı alırken onu sıkıca tutuyor.

"Dur," diye soluk soluğa bağılıyor, bacakları titriyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, şişmiş klitorisini daha sert emiyorum. "Tadın çok güzel."

"Çok hassasım," diye yalvarıyor.

"Biliyorum, küçük siren, ama son bir tada ihtiyacım var." Klitorisini sıkıştırıp ağzımın içine çekiyorum. Vücudu sarsılıyor, kalçaları yataktan kalkıyor.

"Dur, dur," diye bağılıyor ama protestoları düzensiz zevk çılgınlıklarına dönüşüyor. Dilimi daha da derine sokarak orgazmının son zerresini de çıkarıyorum. Parmakları saçlarımı pençeliyor, sertçe çekiyor, sırtı kamburlaşıyor, vücudu altımda çaresiz kalıyor.

Başını geriye atmış, gözleri kapalı, ağzı sessiz bir çılgılık atar gibi açık. Onun dölüyle benimki birbirine karışıyor ama yeterli değil. Bir tada daha ihtiyacım var.

Doruk noktasına ulaştığında, dişlerimi uyluğunun iç kısmına geçiriyorum. Çılgılığı odanın içinde keskin ve şiddetli bir şekilde yankılanıyor. Onu yerinde tutuyorum, etini emiyorum, kanı yüzeye çekiyorum.

"Dur," diye soluk soluğa bağılıyor ama ısırık izini daha sert emiyorum, kanını dölllerimizle karıştırıyorum ve yumuşak bir çılgılık atıyor.

Şimdi mükemmel oldu. Dilim izi takip ediyor, tüm tatlarının karışımının tadını çıkarıyor. Hıçkırarak inleyene, parmakları saçlarıma dolanana kadar yalıyor ve emiyorum.

Tatmin olduğumda, bacaklarının arasından kalkarak geri çekiliyorum. Gözleri donuklaştı, düzensiz nefes alıyordu.

"Hastasın ve bu canını acıtıyor," diye mırıldanıyor, sesi mesafeli.

"Evet, biliyorum. değil." Eğilip kalçasını öperek söylüyorum. "Senin tadın benim favorim."

İnliyor, vücudu gevşiyor, göz kapakları çırpınıyor.

Pantolonumu düzeltiyorum ve bir elimi saçlarımdan geçiriyorum, dudaklarımda onun kanının ve dölünün kalıcı tadının tadını çıkarıyorum.

"Axe. Defol git buradan." Her zamanki zehir eksikti ve ben onun darmadağın halinden zevk alarak sırttım.

"Beni çok fazla özlememeye çalış," diye alay ediyorum, gitmek için dönüyorum. "Eminim amın özleyecektir."

"Defol," diye bağıyor, şimdi daha güçlü bir şekilde, dirseklerine dayanarak. Kızarmış yanakları, parlayan gözleri ve kesik kesik nefes alış verişleri olay sonrasının resmini çiziyor.

Kapı aralığında durup sert bir bakışla arkama bakıyorum.

"Rory, Kane'i koşuna götür," diye emrediyorum. "Ve unutmayın, eğer herhangi bir kuralı çiğnerseniz, cezası ağır olacaktır."

CHAPTER 33

RORY

T Koşumun son birkaç kilometresini tamamlarken sabah havası serin. Kaslarımdaki yanma ve adrenalın patlaması tam da şu anda ihtiyacım olan şey. Kane bana ayak uyduruyor. Kahretsin, buna ihtiyacım vardı- Alkolün verdiği uyku sersemliğinden kurtulup biraz öfke patlatmak.

Ama beynim dün gece hakkında susmayı reddediyor. Beni parmaklarken boğmaya çalıştığına inanamıyorum. Bu berbat ötesi bir şey ve tamamen utanmalıyım. Ama bunun yerine, garip bir şekilde huzursuzum.

bir şeyler değişti. Beni neredeyse boğduktan sonra, duşta bana sarıldı. Neredeyse...samimiydi.

Düşüncesi bile beni hıçkırıklara boğuyor. Axel Hawthorne ve yakınlık mı? Yapma ya. O bir tuğla duvar kadar şefkatli. Yine de bir şeyler değişti. Ufacık, neredeyse yok gibi, ama oradaydı.

Eve yaklaşırken yavaşlıyorum ve dışarıda park etmiş Range Rover'ı görüyorum.

Sırtımdan ve yüzümden ter damlıyor ve saçlarım tamamen dağılmış durumda.

Cidden, neden bunu kullanmamı istiyor? Sadece siyah bir SUV. Basit ve sıkıcı.

İçeri girerken Kane'e "Hadi oğlum," diye sesleniyorum. Büyük patileri arkamdan usulca çarpıyor ve serin hava bizi karşılıyor.

Buzdolabından bir şişe su alıp yarısını içiyorum. Kane elimi dürtüyor ve ben de ona minnettar bir gülümsemeyle bakıyorum. Sıkışmış olabilirim

Ama en azından Kane kazandı.

"Sana bakıcılık yapacağımı bilseydim, tehlike tazminatı isterdim." Griffen'in sesi düşüncelerimi böldü. Döndüğümde onu mutfak adasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum. "Kesin talimatlar bıraktı."

"Tabii ki ," diye mırıldanıyorum, gözlerimi devirerek. "Neden o cipi kullanmak zorundayım ki?"

Griffen, "Zırhlı," diye kestirip atıyor. "Zırhlı mı? Kurşun geçirmez gibi mi?"

"Evet. Patlamaya da dayanıklı. İçinde bir panik odası var, kilitleniyor ve sizi güvende tutuyor. Silah deposu, koşu düzlükleri ve birkaç başka güzellik ile birlikte gelir. Tam bir tank değil ama çoğu tehdidin üstesinden gelebilir."

"Çoğu mu?" Yankılanıyorum.

"İyi yerleştirilmiş bir füzeyi pek bir şey durduramaz," diye ekliyor, sanki sıradan bir gözlemmiş gibi. Şaka yapıp yapmadığını merak ederek ona şüpheli bir bakış atıyorum. "Axe'in düşmanları ikincil hasarı pek de önemseyen tipler değil."

"Doğru," diyorum yavaşça. "Yani biri arabaya bir füze fırlatmaya karar verirse, ben biterim öyle mi?"

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor.

"Umalım da öyle bir şey olmasın." "İşte ruh bu," diyor Griffen göz kırparak.

"Neden böyle bir arabası var ki? Ölümsüz falan olması gerekmiyor mu?"

Kıkırdıyor. "Evet, öyle. Ama araba onun için değil. Senin için özel olarak üretildi. Sen Hamptons'da 'tatil' yaparken aldım," diye ekliyor sırtarak ve bunun eğlenceli bir kaçamaktan başka bir şey olmadığını bildiğini söylüyor.

Kaşlarım havaya kalktı. "Ne? Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım en sevdiği oyuncağını kaybetmek istemiyor." Omuz silkiyor ve kendine bir kahve dolduruyor.

"Ben oyuncak değilim," diye çıkışıyorum, sesime sinirlilik karışıyor.

Bir kaşını kaldırıyor, sırtışı genişliyor. "Öyle değil mi?" diye takılıyor. "Duyduğuma göre, siz ikiniz oldukça-"

"Dün gece beni boğmaya çalıştı," diye kestim sözünü, sesim sertti. "'İkimiz' diye bir şey yok."

Omuz silkiyor. "Kulağa sapıkça geliyor."

"Neyin var senin? Sapıkça *değildi*. Beni boğmaya çalıştı, Griffen."

"Tamam bebeğim, eminim hepsinden zevk almamışsındır," diyor kıkırdayarak ve kahvesinden yavaşça bir yudum alıyor.

"İkinizin de nesi var?" Başımı sallıyorum, sözlerimi inançsızlık kaplıyor.

"Bak, sadece söylüyorum, hiç kimse ya da hiçbir şey onun umurunda değil. Kane ve şimdi de görünüşe göre sen hariç. Yani bunu istediğin gibi al. Senin için kurşun geçirmez, patlamaya dayanıklı bir araba yaptırmış olması... bu da bir şeyler söylüyor."

"Yanılıyorsun," diyorum, sesim kararlı.

Bana kaşlarını çatıyor. "Öyle miyim? Onu senden çok daha uzun zamandır tanıyorum. Hiç kimse için böyle bir şey yapmadı."

"Belki de Conrad'ın kızı olduğum için yapmıştır," diye karşı . "Muhtemelen Hükümdar'ı kızdırmak istemiyordur," diye devam ediyorum, rasyonalize etmeye çalışarak. "Sadece kendi kışını koruyor."

"Belki," diyor yüzünde düşünceli bir ifadeyle. "Axe'ın Hükümdar'ı kızdırmayı umursamaması dışında. İstedikini istediği zaman yapar. Kimseye hesap vermez, özellikle de babana."

"Bu konuda konuşmayı bıraktım," diyerek sözünü kestim.

Axe kimseyi umursamıyor, özellikle de beni. O istismarcı, sadist bir piç ve ihtiyacım olan son şey birinin bana bunu ikinci kez tahmin ettirmesi.

"Benden kaç kişiye bakıcılık istediğini bilmek istemiyor musun?" Griffen dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle soruyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum, belki biraz fazla hızlı.

"Umurumda değil." "Sıfır," diyor, reddetmemi görmezden gelerek. "Şimdiye kadar." Omuz silkiyorum.

"Prova için hazırlanacağım." "İyi eğlenceler!" diye sesleniyor arkamdan, gülerek.

Yukarı çıkarken sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Ona inanmak istemiyorum ama içimden bir ses söylediklerinde bir gerçeklik payı olup olmadığını merak ediyor.

Axe neden benim için zırlı bir araç hazırlama zahmetine girsin ki? Bu karmaşa bitene kadar Hamptons'da kalabilecekken neden beni yanında götürmekte bu kadar ısrarcıydı?

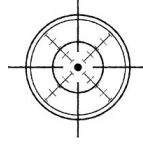
Mantıklı bir açıklaması olmalı. Griffen'in dediği gibi, ben onun en sevdiği küçük oyuncağıyım ve başka kimsenin ona dokunmasını istemiyor. Sahiplenici ve kontrolcü, hepsi bu. Başka bir nedeni yok.

Axe, her şeyi bir gündemle yapıyor gibi görünen bir adam.

Ama belki de niyetinin düşündüğüm gibi olmadığı hissinden kurtulamıyorum.

Babamı hor gördüğünü açıkça belirtti. Peki neden nefret ettiği adamın kızını korumak için kendi yolundan çıksın? Hiç mantıklı gelmiyor. Yine de o sinir bozucu küçük ses, belki de Griffen haklıydı... ve bana karşı bir şeyler hissediyor diye fısıldayıp duruyor.

Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum. Rutinlerime odaklanmalıyım, ölüm arzusu olan psikopat bir ölümsüze değil.

Pavyonun otoparkına çekiyorum ve saate bakıyorum - erken, mükemmel. Bu bana Dom'un kurduğu yeni hava setini kontrol etmek için biraz zaman veriyor. Yükseklikler çılgınca ve sınırlarımı zorlamak için sabırsızlanıyorum. Havada uçmak, sınırları test etmek - işte ben burada canlanıyorum.

Motoru durdurduğumda, telefonum yeni bir mesajla çalıyor.

Eve dönüş rotasından saparsan haberim olur.

Ben: Wtf. Beni takip mi ediyorsun?

Kuralları çiğneme, küçük siren.

Ben: Sen delisin.

Uslu dur.

Gözlerimi deviriyorum, telefonu çantama atarken iç çekiyorum. İnanılır gibi değil. Lanet olası bir zırhlı araçla dolaşmak yeterince saçma değilmiş gibi, şimdi de her hareketimi takip ediyor. Mükemmel.

Başımı sallayarak su şişemi aldım, kapıyı açtım ve dışarı çıktım, cipi arkamdan bir klik sesiyle kilitledim.

Prova sorunsuz ilerliyor, yeni rutinler birkaç sağlam çalışmadan sonra araya geliyor. Öğle yemeği için ara verdiğimizde, kaslarım bir mola için çılgılık atıyor ve zihnim de çok geride değil.

Soyunma odamda dinlenmek için birkaç dakika hevesle kızların peşinden gidiyorum.

Tam içeri girmek üzereyken Alicia'nın tiz sesi havayı yararak beni olduğum yerde durduruyor. "Rory!"

Dönüyorum, şimdiden pişmanım.

"Ne?" Gözlerimi ondan ayırmadan ısııyorum. Manikürü her zamanki gibi mükemmel, siyah saçları parlak dalgalar halinde dökülüyor ama botoks yüzünden donmuş gibi görünüyor.

"Hamptons'daki küçük kaçamağınızdan sağ çıkmanıza sevindim," diyerek sahte bir endişeyle gülümsüyor. "Çok hoş olmalı. Şu Hawthorne, oldukça ilgi çekici bir adam," diye ekliyor, gözleri küçümseyerek üzerimde geziniyor.

Kollarımı kavuşturuyorum, irkildiğimi görmesine izin vermiyorum. "İşte buradayım, tek parça halinde," diyorum, onun buz gibi ses tonuna sıkı bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Yani, rahatlayabilirsin."

"Elbette," diye mırıldanıyor, gülümsemesi genişliyor. "Üvey annen olarak, güvende olduğun için çok heyecanlıyım."

"Sen benim üvey annem değilsin."

"Ama öyleyim. Her neyse, Olivia yeni rutinleri üzerinde çok çalışıyor. Neredeyse senin kadar iyi. Çok büyük bir potansiyeli var. Belki baş Siren olarak senin yerini bile alır."

Dilimi sertçe ısııyorum, yüzündeki o kendini beğenmiş sırıtsı tokatlama dürtüsüyle savaşıyorum. O buna değmez. Babam aklını kaçıır.

"Ya o ve Dom?" Alicia'nın sesi düşüyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. "Oldukça yakınlaştılar."

"Bunun bir anlamı var mı?"

"Hayır," diyor umursamaz bir omuz silkmeye, sanki söyledikleri gibi. "Sadece bilmek istersin diye düşündüm." Sırıtarak kasıla kasıla uzaklaşıyor.

Ne kaltak ama.

Her zaman benim olanı istemek gibi bir huyu vardı. Babamla tartışarak nefesimi boşa harcamayı bıraktım; onu Spencer ve benimle nasıl karşı karşıya getirmeye çalıştığını görmeyi reddediyor. Ama Olivia? Baş Siren olarak asla benim yerimi alamaz. Onda ne cesaret, ne yetenek, ne de bağlılık var.

Muhtemelen sadece Bradley'e özel bir performans sergilediği için -ya da daha büyük olasılıkla Alicia- seçilebilen bir başka şımarık küçük prenses.

Dom aptal değil. Her detaya takıntılı bir mükemmeliyetçi. Olivia gibi birini spot ışıklarının altına iterek değerli rutinlerini riske atmasına imkan yok. Alicia sadece beni kızdırmaya çalışıyor.

Yavaş bir nefes aldım, içimdeki öfkeyi de onunla birlikte boşalttım.

Antrenmanlar tekrar başladı ve Dom geri adım atmadı. Bizi terden sıırılsıklam olana, kaslarımız çığlık atana kadar zorlar. Ama mükemmel olmamız gerekiyor-

Gösteriye sadece bir hafta kaldı.

Dom, Olivia'nın hatalarını her söylediğinde, sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Bocalıyor ve bu acı verici bir şekilde belli oluyor.

Antrenman nihayet sona erdiğinde güneş alçalıyor ve her yerim ağrıyor ama bu iyi bir ağrı.

Bana tam olarak ait olduğum yerde olduğumu hatırlatan türden.

CHAPTER 34

RORY

Axe bir haftadır ortalıkta yok ve Griffen ile ben garip bir şekilde rahat bir rutine girdik. Kane artık benim koşu arkadaşım ve Griffen de beklenmedik bir şekilde iyi bir ev sahibi oldu. Elbette, o hala bir Hawthorne, bu yüzden bazı anları var, ama genel olarak, Axe'den az düşünceli bir pislik. Birkaç film gecemiz oldu ve hatta onu bir film gecesine katılmaya ikna ettim. birkaç hafta içinde babamın doğum günü partisi var.

Bugün de başka bir prova maratonu. Düşün altında durmuş, ılık suyun beni ıslatmasına izin veriyorum ve Axe'in rahatsız edici düşüncesinden kurtulamıyorum. Nerede o? Güvende mi? Yalnız mı? Beni düşünüyor mu?

Hayır. Daha fazla ilerleyemeden düşünceyi kestim. Kendimi ona kaptırmayı göze alamam. Düşmanım o.

Seksin ne kadar patlayıcı olduğu, aletin içimde ne kadar iyi hissettirdiği, bana başka hiçbir erkeğin vermediği zevki nasıl verdiği, dokunuşunun vücudumu nasıl erittiği ve öpücüklerinin kalbimi nasıl hızlandırdığı önemli değil.

Elim vücudumda geziniyor ve onun görüntülerini zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Fayansa yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, yontulmuş karın kaslarını, göğsünü süsleyen dövmeleri ve o kalın, sert sikini hatırlıyorum.

Parmaklarım hararetle çalışıyor, alay ediyor ve okşuyor ve düzensiz soluklarla çıkıyor. Kalçalarındaki güçlü ellerini neredeyse hissedebiliyorum.

Parmakları içeri giriyor, sıcak nefesi boynuma değiyor.

Derin sesi zihnimde yankılanıyor, beni bırakmaya, ona her şeyi vermeye çağırıyor.

Zevk dalgaları üzerime çökerken parmaklarımı daha derine itiyorum, bedenim parmaklarımın etrafında kenetleniyor.

Gerçekten mi? Az önce onu düşünerek mi çıktım? Başka birini hayal edebilirdim ve bu kadar utanç verici olmazdı. Benim neyim var böyle?

Havlu elimde, hayal kırıklığı içimi kapladı. İyiydi ama aynı şey değildi. Onun parmakları, ağzı ya da siki değildi. Sadece içi boş bir taklitti. Kahretsin. Onu özlüyordum ve bu kabul edilemez. Onu düşüncelerimden temizlemenin bir yolunu bulmalıyım. İlk adım: Onu düşünmeyi bırak. Ayrıca, özlediğim o değil. Seks.

Giyinip hazırlandım ve aşağıya indim. Siren provaları, müzik ve performans heyecanı düşüncelerimi kaplıyor.

Griffen'a hızlıca veda ettikten sonra kapıdan dışarı fırlıyorum. Kara bulutlar havada asılı duruyor, şehrin üzerine gölge düşürüyor. Silecekleri çalıştırıp yağmur lekeli camdan gözlerimi kısarak bakıyorum.

Trafiğin içinden geçiyorum, otopilot devreye giriyor, radyo uzak bir uğultu.

Bir çılgılık havayı deliyor. Bir kamyonun bana doğru hızla geldiğini görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Her şey yavaşlıyor. Adrenalin yükseliyor. Frene basıyorum ama çok geç. Kamyon Range Rover'ıma çarptı. Kontrol için savaştım ama SUV savruldu ve bir binaya çarptı. Çarpmanın etkisiyle öne fırladım, emniyet kemeri göğsümü ısırdı. Nefesim kesiliyor. Yanan lastiğin keskin kokusu havayı doldururken panik içinde soluk soluğa kalıyorum.

Emniyet kemeriyle uğraşırken sonunda kendimi kurtarıyorum ve kapıyı iterek açıyorum, bacaklarım titriyor. Az önce ne oldu böyle? Kamyonun yakınlarda park ettiğini görmek için yukarı baktım.

Sürücü kapısı açıldı ve orta yaşlı bir adam dışarı fırladı, elinde çılgınca bir telefon vardı. "Seni sonra ararım," diye mırıldanıyor telefonu kapatmadan önce ve bana doğru dönüyor, yüzünde suçluluk ifadesi var. "İyi misin?" diye soruyor, pişmanlığını haykıran bir ifadeyle aceleyle yanıma geliyor. "Gerçekten üzgünüm, benim hatam," diye kekeliyor. "Bir mesaja cevap vermeye çalışıyordum, yere baktım ve-" Sesi kesiliyor.

"Ben iyiyim," diye bağıriyorum, hâlâ sarsılmış bir halde. Takım elbise giymiş, kravatı çözülmüş, saçları kazadan dolayı dağınık.

"Emin misin?" Koluma uzandı ama ben geri çektim. "Yaralı değil misin?"

"Ben iyiyim," diye tekrarlıyorum, gözlerim Range Rover'da. Hasar kötü ama felaket boyutunda değil. Ön ve arka yolcu kapısında büyük bir göçük var ve boya aşınmış, ama genel olarak her şey yolunda görünüyor ve hava yastıkları açılmamış. Biraz dağınık ama idare edilebilir.

Bir kez daha özür dilerken, sırtıma zorlayarak, "Merak etme," diyorum. "Kazalar olur."

Seyirciler, sanki bu son şehir gösterisiymiş gibi fotoğraf çekiyorlar.

Kamyonu hurdaya dönmüş, ön camı kırılmış, her yer cam olmuş. Ona polise ya da bir araca ihtiyacım olmadığını söyledim. Biraz homurdandıktan sonra bana kartvizitini verdi ve sigortasını aramam konusunda ısrar etti.

Başımı sallıyorum, sıkı bir gülümseme sunuyorum ve Range Rover'a geri tırmanıyorum. Artçı sarsıntılar kaslarıma vuruyor, ne kadar kötü olabileceğini acımasızca hatırlatıyor.

Yola odaklanıyorum, bu karmaşayı geride bırakmaya kararlıyım. Pavilion'a vardığımda, aceleyle içeri girerken müziğin tanıdık tınısı beni karşılıyor. Çantamı soyunma odasına bırakıyorum ve doğruca provaya gidiyorum.

Rutinin ortasına kayıyorum, müziğin nabızı adımlarımla senkronize oluyor. Diğer Sirenler sıvı gibi hareket ediyor ve ben de onların ritmine uyarak göğsümdeki ve omzumdaki kemirici ağrıyı bastırıyorum.

Dom müziği yarıda keserek, "Bitti," diye sesleniyor. "Harika iş çıkardınız hanımlar. Gidebilirsiniz."

Omzumu çeviriyorum, yüzüm buruşuyor. Yarınki gösteri canımı yakacak.

Soyunma odamın kapısını açıyorum ve midem bulanıyor. Alicia sanki buranın sahibiymiş gibi makyaj masamda uzanıyordu.

"Soyunma odamda ne halt ediyorsun?"

Aynadan yukarı bakıyor, gözlerinden küçümseme damlıyor. Tasarım elbisesi ve kusursuz makyajı benim terden sıırıslıklam olmuş tenim ve karmakarışık saçlarımla çatışıyor.

"Konuşmak istedim," diye yanıtlıyor soğukkanlılıkla, bakma zahmetine bile girmeden. "Ne hakkında konuşmak?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum.

Ayağa kalkıyor, yavaşça dönüyor ve sırtlıyor. "Görünüşe göre meşgulumuşsun, Rory- yoksa Jade mi demeliydim?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," diye karşılık veriyorum, sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Aptal numarası yapma," diye alay ederek yaklaşıyor. Telefonunu yüzüme itti. Haftalar önce bir müşterimle çekilmiş bir fotoğrafım var.

"Yani, rastgele bir adamla seks yaptım. Sana ne bundan?"

Gülümsemesi genişliyor. "Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama kendini aştın. Kendini daha da orospu yaptın."

"Siktir git Alicia," diye çıkışıyorum, kapının kolunu tutup çekerek açıyorum.

"Seni mahvedebilirim, Rory." Sesi peşimden geliyor. "Banka hesap özetleriniz? Sovereign'den değil, birkaç adamdan gelen ödemeler. Bu detayları kolayca paylaşabilirim." Nabzım hızla atarken arkamı dönüyorum. Sırtışı beni çileden çıkarıyor. "Ya o fotoğraflar? Baban küçük kızının sıradan bir fahişeden başka bir şey olmadığını bilse ne düşünürdü bir düşünsene."

"Buna cüret edemezsin." Kalbim hızla çarpmasına rağmen sesim sabit.

"Yapamaz mıyım?" Ses tonundan sahte bir tatlılık damlıyor. "Baban, senin Kardeşim, Axel bile, hepsi dehşete düşerdi. Gerçekten öğrenmelerini istiyor musun?"

"Ben fahişe değilim," diye çıkışıyorum, öfkem kabarıyor.

"Oh, lütfen. Erkekleri para için beceriyorsun - bu bir fahişenin ders tanımıdır. Herhangi bir hükümdara sahip olabilirdin, ama bunun yerine en düşük seviyedekilerin peşinden gidiyorsun. Neden, Rory?"

"Siktir git," diye hırlayarak yaklaştım. "Kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez."

"Hayır, tatlım. Hükümdar olmayan erkekleri beceriyor olman beni ilgilendirir. Ve bunun için para alıyorsun. Bu seni bir hain yapar. Hükümdarın düşmanı."

"Yeminimde Hükümdar olmayanlarla yatamayacağımı söyleyen bir şey yok."

"Ama sadece onları becermiyorsun. Kendini satıyorsun. Ve yemine göre, bu seni bir düşman yapar."

"Ben düşman değilim," diye karşılık veriyorum ama sesime şüphe karışıyor.

"Hizmetkârlar *her şey* için Hükümdar'a güvenmelidir. Yemin böyle.

Söyle bakalım Rory, sence Hükümdar bir Siren'in fahişelik yaptığını öğrenirse ne yapar? Sırf zevk için kendi parasını mı yiyor?"

"O fotoğrafları nasıl aldın?"

"Fark etmez," diyor yüzünde tokat isteği uyandıran bir gülümsemeyle. "Önemli olan onlarla ne yapacağım. Tabii..."

"Neye kadar?"

"Annenin Venedik'teki villasını istiyorum. Tapusunu, anahtarlarını, her şeyini." "Ne?" Şok sesimden belli oluyor. "Babam orayı sattıktan sonra o öldü."

"Hayır, bırakmadı. Annen vasiyetinde bunu sana bıraktı."

"Yok artık. Yalan söylüyorsun!" Sesim titriyor ve kendimi toparlamakta zorlanıyorum.

"Değilim," diyor muzaffer bir edayla. "Annen zekiydi. Babandan çok şey sakladı ama o mülk her zaman onun oldu. Tapuda senin adın var, onun değil."

"Bu imkansız... Biliyor olmalıydım."

"Artık biliyorsun. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Kollarını kavuşturuyor, sıkıntımın tadını çıkarıyor.

"Villayı neden istiyorsun?"

"Bu seni ." Umursamazca omuz silkiyor.

"Sana inanmıyorum. Babam bir konuda asla yalan söylemez."

"İstediğinize inanın. Ama villa senin. Yani, küçük sırrınızı açıklamamı istemiyorsanız, bana devredeceksiniz."

"Bana şantaj yapamazsın. Bu saçmalık."

"Evet, yapabilirim," diyor, gülümsemesi hınzırca bir bükülme. "Ve yapacağım da. Peki, ne olacak Rory?"

"Bunu neden istiyorsun ki?"

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye tersledi. "Şimdi, kararın nedir?"

"Siktir git," diye tükürdüm, yumruklarım iki yanımda toplanmıştı.

"İşte anlaşma, Rory. Villayı teslim etmek için ay sonuna kadar vaktin var. Aksi takdirde, o fotoğrafları ve banka hesap özetlerini babana, Spencer'a, Yüksek Şansölye'ye ve Axe'a göndereceğim."

"Beni öldürecekler," diye yalvarıyorum, panik içinde.

"Bu karmaşayı sen yarattın. Kuralları biliyordun, yeminini bozdun."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü yapabilirim." Ayağa kalkıyor ve kapıya doğru ilerliyor. "Ay sonu. Yoksa kirli sırrın her yere yayılır." Kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden son bir buzlu bakış atmak için duraklıyor. "Ve bir şey daha: Siren liderliğinden istifa ediyorsun."

"Cesedimi çiğnemen lazım."

"Bu ayarlanabilir." Omuz silkiyor, gözlerinde soğuk bir parıltı var. "Eminim baban ve Hükümdar anlayışla karşılayacaktır."

Gülerek, soyunma odasından çıktı.

Korku, öfke ve utanç içimde dönüp duruyor. Harekete geçmeliyim ama nasıl? Yanlış bir hareket yaparsam, işim biter. Hükümdar bunu affetmeyecek; babam beni evlatlıktan reddedecek. Beni öldürürler. Yemini bozmak hoş görülmez.

Göğsümden bir hıçkırık fışkırırken gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Titreyerek lavaboya doğru sendeliyorum.

Bir plana ihtiyacım var. Ama ne? Kapana kısıldım.

Lavaboya tutunarak aynadaki yansımamı yakalıyorum; kan çanağına dönmüş gözler, gözyaşı dolu bir yüz. Alicia doğruyu mu söylüyor? Villa gerçekten benim mi? Babam bunu neden benden saklasın ki?

Peki ya annem? Onun da sırları var mıydı? Babamı görmeliyim. Şimdi.

Kendimi toparlamaya çalışarak yüzüme su sıçratıyorum. Paniklemin faydası olmaz. Sakin kalmam gerekiyor. Derin nefesler alarak içimdeki fırtınayı dindirmeye çalışıyorum, ancak midemdeki çukur her geçen saniye daha da derinleşiyor.

Soyunma odasından fırlıyorum, nabzım amansız sağanakla senkronize bir şekilde atıyor. Şehirde yoluma çıkan her trafik kuralını ve yayayı hiçe sayarak ilerlerken yağmur ön camıma çarpıyor.

Otoparka giriyorum ve gelişigüzel park ediyorum. Düğmelere basarken ellerim titriyor. Asansörün kapıları kayarak açıldı ve içeri girdim. Hayır, yalan söylüyor olmalı. Babam bunu yapmazdı. Yapmazdı.

Ofisine doğru ilerliyorum. Babam masasının başında, yanında yüksek rütbeli hükümdarlar var. Spencer yukarı baktı, şaşkınlığı açıktı.

"Rory!" Babamın şaşkınlığı öfkeye dönüşüyor. "Ne halt ediyorsun sen? Buraya öylece dalamazsın."

"Annem villayı bana mı bıraktı?" İddialı görünme çabama rağmen sesim titreyerek talep ediyorum.

Çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor.

"Bunu nereden duydun?"

"Cevap ver bana!" Israr ediyorum, soğukkanlılığımı korumak için savaşıırken sesim titriyor.

"Onu sattım," diye tersledi, yüz ifadesi taştan bir maskeye dönüşmüştü.

"Yalan söylüyorsun! Onu hiç satmadın!" Çaresizlik içinde bağıriyorum.

Ayağa kalkar, öfkesi apaçık ortadadır ve soğuk bir emirle diğerlerini kovar.

"Bu toplantı sona ermiştir." Hükümdarlar bana dikkatli bakışlar atarak dışarı çıktılar.

"Cevap ver bana! Annem villayı bana mı bıraktı?"

"Rory, şimdi bunun zamanı değil." Babam tersliyor, hayal kırıklığı nefes verişinden belli oluyor,

"Ama gerçeği bilmeyi hak ediyorum!" "Yeter, Rory!"

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken sesim çatlıyor. "Baba, bana mı bıraktı?"

"Evet." Cevabı sanki önemli bir şey değilmiş gibi .

"Ve bana hiç söylemedin? Bunu neden benden sakladın?" "Rory, sakın ol," diyor küçümseyici bir ses tonuyla.

"Neden bana söylemedin?"

"Kendimce sebeplerim vardı," diyor, çenesi gergin. "Ne sebepleri?"

"Bu kadar yeter! Gitmeniz gerekiyor." Sesi sert ve gözleri uyarı dolu bir şekilde bana bakıyor.

"Gerçeği istiyorum!" Bağırıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken ellerim kontrolsüzce titriyor.

"Annen seni oraya hiç götürmemeliydi," diye , öfkeyle. "Ona güvenilmemesi gerektiğini bilmeliydim."

"Bu ne anlama geliyor?" Talep ediyorum, şaşkınlık ve incinmişlik birbirine karışıyor. "Bir şeyler saklıyorsun. Bunu bilmeye hakkım var!" Sesim titriyor ama yerimde duruyorum.

"VICTORIA!" diye kükrer, yüzü öfkeyle kızarır. "YETER! Bu bir emirdir!"

"Ama-"

"DEFOLUN DEDİM!" Sesi o kadar yüksek ki camlar titriyor.

"Peki," diye fısıldadım. "Zaten bana hiçbir zaman babalık yapmadın."

Sözlerinin acısını derinden hissederek arkamı döndüm ve koridorda koşmaya başladım.

Spencer'in acil bağırıışları takip ediyor, ayak sesleri arkamdan geliyor. "Rory! Rory, bekle!" Kolumu tutup kaçışımı durdurdu.

"Biliyor muydun?!" Sesim titriyor, gözyaşlarımın arasından gözlerim hançer gibi fırlıyor. "Bunca yıldır bana yalan söylediğini biliyor muydun?!"

Acı çekmiş gibi görünerek başını sallıyor. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Bana yalan söyledi," diye boğuluyorum, ihanetin acısıyla titreyerek. "Bunca yıldır yalan söylüyordu."

Spencer beni kucakladı.

"Benden nefret ediyor, Spencer. Benden hep nefret etti," diye göğsüne hıçkırıyorum, gözyaşlarım gömleğini ıslatıyor.

"Bu doğru değil," diyor, beni tutarken sesi sabit. Başıma bir öpücük konduruyor. "Her ne olursa, nedeni ne olursa olsun, seni seviyor."

"Bu kadar önemli bir şeyi benden nasıl saklayabilir? Bu konuda nasıl yalan söyleyebilir?" Fısıldıyorum, inançsızlık göğsümü sıkıyor. "O villa ondan bana kalan tek şeydi ve onu da benden aldı."

"Bilmiyorum. Ama bir nedeni olmalı."

"Fark etmez," diyorum gözyaşlarımı silerek. "Artık ona güvenemem."

"Rory, ama. Ona açıklaması için bir şans vermelisin." "Evet, açıklamak için pek acele etmedi."

"Ona biraz zaman verin. Önemli bir toplantıya daldınız. Sakinleşmek için zamana ihtiyacı var. Her şey yoluna girecek. Eve git ve biraz dinlen."

CHAPTER 35

RORY

I Sürücü koltuğuna yığıldım, alnımı direksiyona dayadım, gözyaşlarım gözlerimin kenarlarını yakıyordu.

Alicia'nın tehdidi ezici olduğu kadar nettir - ya villayı ele geçirir ya da Hükümdar'la yüzleşir. Bu bir seçim değil. Bu bir ölüm cezası.

Axe'ın adı aklımdan geçiyor, ama onu aşağı itiyorum.

Beni hiç umursamıyor. Ben bir fahişeyim. Bir hainim. Asla bilemez.

Hükümdar affetmez. Hainlere müsamaha göstermezler. Ne yaptığımı , hiç düşünmeden bağırsaklarımı deşerler. Hizmetkarları çok daha azı için öldürdüler.

Kendimi kurtarmanın bir yolunu bulmalıyım ama nereden başlayacağımı bilmiyorum. Arabayı çalıştırıyorum ve amaçsızca sürüyorum, gözyaşlarım serbestçe akıyor.

Saatler sonra, bir zamanlar gurur duyduğum evime bakarak evimin garaj yoluna giriyorum. Ne kadar yalnız olduğumun acı verici bir hatırlatıcısı.

Kendimi içeri sürüklüyorum, kapıyı kilitliyorum ve misafir yatak odasına gidiyorum. Eski hayatımın mobilyaları ve parçaları hâlâ burada, hiç dokunulmamış, sanki hiç sürüklenmemişim gibi. Dolabı karıştırarak eski giysilerin ve unutulmuş ayakkabıların altına gömülmüş kutuyu çıkarıyorum. Onu mutfığa taşıyarak masanın üzerine koyuyorum ve ellerim titreyerek kapağıyla boğuşuyorum.

Onu kaldırdığımda anılar sel gibi üzerime akıyor ve kalbim kurşun gibi oluyor. İçinde İtalya'da geçirdiğim yazların kalıntıları var.

Çocukluğum. Annemin çerçevesi bir resmini çıkarıyorum, canlı gülümsemesi ve parlak sarı saçları güneş ışığında parlıyor.

"Neden?" Gözyaşlarımın arasından fısıldıyorum. "Neden bana yalan söyledi?"

Hatıra defterlerini ve küçük kil heykelcikleri gözden geçiriyorum. Günlüğü tutarken, çocukluğumdan kalma masum yazıları gözden geçirirken parmak eklemlerim beyazlaşıyor. Gözyaşları sayfaları bulanıklaştırıyor ve kitabı sinirli bir şekilde yere çarpıyorum.

"Siktir et," diye hırlayarak dergiyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum. Duvara çarpıyor, sayfalar yere dökülüyor.

Benim ne olduğumu bilen sadece bir kişi var ve onu da çok az tanıyorum. Telefonumu çıkarıp cevapsız çağrılar ve mesajları siliyorum. Pervasızca ama umurumda değil. Maskeli adama mesaj atıyorum:

Ben: Lütfen. Sana ihtiyacım var.

Gönder tuşuna basıp konumumu paylaşıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. Hamptons'dan beri ondan haber almamıştım. Bu gece neden farklı olsun ki?

Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyor, titreyen bedenimi ve hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Axe ve Griffen Pavyon'da olmadığımı anlayacaklardır - tabii zaten bilmiyorlarsa. Ne yapıyorum ben böyle?

Bir şişe şarap alıyorum, ağır bir kadeh dolduruyorum ve geri çarpıyorum. Yanık boğazımı yakıyor ama göğsümü kemiren ağrıya dokunmuyor bile. Alicia'ya villayı veremem, annemden kalan son parça o.

Telefonum çalıyor, beni sarsıyor. Dondum kaldım, bardak dudaklarımın yarısına kadar geldi. Yavaşça yere bıraktım ve telefona uzandım. Kahretsin, Axe arıyor. Şimdi olmaz. Ekranı bakıyorum, elim titriyor. Yine arıyor. Görmezden gelip sesli mesaja yönlendiriyorum. Axe eninde sonunda beni bulacak, ama belki, sadece belki, önce maskeli adamdan ihtiyacım olanı alacağım.

Uzun bir yudum daha alıyorum, bir bardak daha dolduruyorum ve telefonu arkamda bırakarak oturma odasına gidiyorum.

Kanepeye çöküp kıvrılıyorum, kanepenin arkasından bir battaniye alıp omuzlarıma örtüyorum. Şarap damarlarımı ısıtıyor ve gözlerimi kapatıp dışarıdaki fırtınayı engellemeye çalışıyorum.

Dalların pencerelere çarparak çıkardığı sesler beni sarsarak uyandırıyor. Gözlerimi cama vuran yağmur ve ağaçların arasından uğuldayan rüzgârla açıyorum. Vücudum uyuşmuş gibi ve zihnim sisli.

Ne zamandır dışarıdayım? Saate baktım, neredeyse 12:30 olmuş. Maskeli adamdan iz yok. Gelmiyor.

Hayal kırıklığı üzerime çöktü. Neden öyle düşünmüştüm ki?

Bir araba kaldırıma yanaşıyor ve nabzım hızlanıyor. Ön kapı kolunun tıkırtısını duyuyorum.

"Rory! Aç şu lanet kapıyı!" Griffen'in sesi fırtınanın içinde kükrüyor. Kapının kilidini açınca panikledim. Sırılsıklam ve öfkeli bir şekilde içeri daldı. "Bu da ne, Rory?! Delirdin mi sen?!"

"Griffen, burada ne yapıyorsun?"

"Ben burada ne yapıyorum? Senin burada ne işin var?! Az önce ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Kanım donuyor; oda dönmeye başlıyor.

"I-"

"Az önce büyük bir hata yaptın Rory. Axel çok öfkeli!" "Griffen, ben-"

"Siktir, Rory! Aklından ne geçiyordu? Başın büyük belada!"

"Griffen, lütfen," diye yalvarıyorum, sesim titriyor. "Seni öldürecek!"

"Sadece beni dinle. Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"Araba kullanabiliyor musun yoksa sarhoş musun?" Bakışları şarap şişesine takılıyor, ifadesi kararıyor.

"Sarhoş değilim," diye çıkışıyorum ama bu sadece öfkesinin daha da alevlenmesine neden oluyor.

"Eşyalarını topla. Biz gidiyoruz. Şimdi." Dişlerini gıcırdatıyor ve ben tartışmak yerine daha iyisini biliyorum. Yenilmiş bir şekilde mutfaktan çantamı ve telefonumu alıp evime son bir kez bakıyorum.

"Rory!"

"Peki," diye karşılık veriyorum ve o da kolumdan tutup beni fırtınanın içine sürüklüyor.

Beni Range Rover'a doğru iterken yağmur yağıyor, rüzgâr uğulduyor. Sürücü koltuğuna tırmanıyorum, midem korkuyla çalkalanıyor. Griffen'in Bugatti'si gecenin içinde kükrüyor, lastikler ıslak kaldırımda gıcırıyor.

Titreyerek nefes alıyorum ve arabayı vitesle takıyorum, içimdeki korku daha da artıyor. Griffen haklı-Axe beni öldürecek.

Araba kullanırken ellerim kontrolsüzce titriyor.

Garaj yoluna girerken, güvenlik ışıkları duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyor. Fırtına şiddetleniyor, yağmur çatıya vuruyor ve ön cam

silecekler sessizliği bozan tek sestir.

Kapı kayarak açıldı ve ben gözyaşlarımdan bulanıklaşan görüşümle içeri girdim. Bunu nasıl açıklayabilirim? Hıçkırıklar bedenimi sarsıyor ve her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Direksiyonu kavrarken korku beni sıkıyor. Araba duruyor ve önümdeki garaj kapısını görmek için başımı kaldırıyorum.

Ben seçimlerimi yaptım ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorundayım. Ya cesur olup itiraf edeceğim ya da korkak olup annemin bana bıraktığı her şeyi kaybedeceğim.

Arabadan dışarı adım attığımda yağmur ve rüzgâr beni hırpalıyor. Giysilerim sırlıklam bir şekilde üzerime yapışıyor ve saçlarım yüzüme yapışıyor.

. Axe'ın arabası garaj yolunda.

Paniğe kapıldım ve midem bulandı. Daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ama artık bundan kaçış yok. Merdivenleri tırmanırken kapı açıldı. Kapıda duruyor, gözleri saf bir öfkeyle parlıyor, bu bakışı daha önce de görmüştüm. Beni damgaladığı gece.

Göğsüm sıkışıyor ve boğazıma oturan yumrudan nefes alamıyorum.

Beni öldürecek.

Kendimi yaklaştırmaya zorluyorum, bedenim titriyor. En üst basamağa ulaştığımda bakışları sertliğini koruyor. Geçmeme yetecek kadar kenara çekiliyor, sesi sessizliği yarıyor.

"İçeri gir."

İçeri girerken bakışlarıyla karşılaşmaya cesaret edemiyorum. Sırlıklam kıyafetlerim yerde su izleri bırakıyor. Kontrolsüzce titriyorum, dişlerim takırıyor.

"Rory," diyor, alçak sesle ve tehditkar. "Neden aramalarımı görmezden geldin?"

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım düğümleniyor, kelimeler takılıyor. Ben kendimi toparlayamadan eli dışarı fırlıyor, boğazımı kavlıyor ve beni duvara çarpıyor. Acı keskin bir şekilde patlıyor, ciğerlerimdeki havayı sıkıyor.

"Cevap ver bana," diye homurdanıyor, yüzü benden birkaç santim uzakta. Öfkesinin sıcaklığı yüzünden yayılıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. Kavrayışı sıklaşıyor, beni duvara daha sıkı yapııştırıyor.

"Sana bir soru sordum. Cevap vereceksin. Bana tekrar sordurtma." "I-" Sesim kesiliyor ve gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor. "Axel, ben çok

Üzgünüm." Parmakları daha sert giriyor, havamı daha fazla

alıyor. "Senin üzüleceğin kadar değil," diye hırlıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çaresizlik beni pençeliyor.

"Şansın vardı. O zaman konuşmak istemedin. Artık çok geç." Beni acı çektirerek duvardan uzaklaştırıyor ve bodruma doğru sürüklüyor. Direnmeye çalıştıkça panik artıyor.

"Axe!" Ona karşı savaşıyor ağlıyorum. "Lütfen, bunu yapma!" Cevap vermiyor. "Özür dilerim!" Kolunu tutarak hıçkırıyorum.

"Olmalısın. Kuralları çiğnedin. Bedelini ödeyeceksin."

"Axel, lütfen dur! Beni önemseydiğini biliyorum. Bunu yapmak zorunda değilsin. Özür dilerim! Lütfen!" Beni bodrum merdivenlerine doğru sürüklerken yalvarıyorum.

Aniden durdu ve dönüp bana baktı; gözleri simsiyahtı. "Seni önemseydiğimi mi sanıyorsun?" Eğilirken nefesi yüzüme karşı sıcak. "Seni neden umursayayım ki?"

"Ama sen..." Çenemi kabaca kavıyor ve beni ona bakmaya zorluyor.

"Ne? Seni tuttum mu? Dokundun mu? Boşalmanı mı sağladın?"

Başımı sallarken ağzım titriyor.

"Bunu her amcıkla yapabilirim. Sen sikilecek bir delikten başka bir şey değilsin."

Kalbim onun zalimliğinin ağırlığı altında paramparça oluyor. Bana soğuk, duygusuz gözlerle bakıyor.

"Sana inanmıyorum," diye boğuluyorum. "Yalan söylüyorsun. Eğer umursamıyorsan neden benim için o arabayı aldın?"

Kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor ve yüzü öfkeyle çarpılıyor.

"Sana bir araba aldım çünkü sen bir eşyasın. Bir nesne. Bir oyuncak. Tıpkı araba gibi. Sahip olduğum, oynayabileceğim bir şey. Seni önemseydiğim için değil."

Acımı gizlemeye çalışıyorum ama göğsüme saplanan bir hançer gibi hissediyorum. Bana karşı bir şeyler hissetmesini hiç istemedim ama onun için bir hiç olduğumu onayladığını duymak hâlâ dayanılmaz.

Beni bodrum merdivenlerine doğru çekiyor ve savaşmanın anlamsız olduğunu biliyorum. Kuralları çiğnedim, onun ve Hükümdar'ın kurallarını.

En altta, ağır ahşap bir kapının kilidini açtı ve beni içeri itti. Soğuk beton, rutubet ve küf beni bir duvar gibi çarpıyor. Tökezliyorum, o kapıyı arkamdan çarparken kendimi yakalıyorum. Kilidin tıkırtısı kaderimi mühürlüyor ve zifiri karanlık tarafından yutuluyorum.

Tek

başına.

Boş.

Babam tarafından ihanete uğradım, Alicia tarafından şantaja uğradım ve şimdi de Axe tarafından cezalandırıldım.

Hiç kimsem yok. Hiç kimsem yok.

CHAPTER 36

AXE

"Fuck!" Kükreyerek yumruğumu duvara vuruyorum. Lanet kuralları neden çiğnediğini aklım almıyor. Oturma odasına girdim, bir şişe viski aldım ve içki.

"Ne dedi o?" Griffen'in sesi öfkemin gürültüsünü kesiyor. "Hiçbir şey," diye homurdanıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. Bir içki daha, Öfkesini bastırmak için bir girişim daha. "Onu umursadığımı sanıyor." "musun?" Sanki bir espri bekliyormuş gibi kaşını kaldırıyor. "Ne? Hayır," diye çıkışıyorum. "O sadece bir düzüşme. Başka bir şey değil." "Gerçekten mi?" Başını sallayarak gülüyor. "Axe, eğer ona karşı bir şeyler hissetmeseydin, bu kadar sinirlenmezdin."

"Siktir git." Gözlerini deviriyor ve ayaklarını masaya dayayarak arkasına yaslanıyor. "Oraya gittiğimde içki içiyordu. Bir şeyler oldu ve tabii ki döndüğünüz gece kuralları çiğnedi."

"Artık endişelenmesi gereken kurallardan daha fazlası var," diyorum ve bir içki daha dolduruyorum. Gözlerimi ateşe dikiyorum, alevler öfkemle alay ediyor. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Maskeli adama mesaj atmış. *Ona* sadece canı yandığında mesaj atıyor. İhtiyacı olduğunda. Peki *ona* neden ihtiyacı vardı?

Beni önemsemediğini biliyorum. Zihnimde tekrar tekrar çalıyor. Önemsemediğimi düşünüyor. Neden? Onu umursamıyorum. Hiç kimseyi umursamadım. Benim odak noktam kurallar, onun itaatsizliği ve aksini düşünecek kadar aptal olması.

Titreyen bedeni, gözyaşı dolu yüzü ve o korku dolu mavi gözleri zihnimde canlanıyor. Cevaplara ihtiyacım var. Öfke adımlarımı körükleyerek kapıdan fırladım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Cevapları alıyorum," diye omzumun üzerinden şaklatıyorum. Telefonu Range Rover'da olmalı ve belki de lanet olası cevapları vardır.

Garajın önüne park edilmiş SUV'ye ulaştığımda adımlarım duraksıyor. Ön tarafı buruşmuş, yüzeyinde büyük bir göçük var. Kanım donuyor. Bir şeye mi çarptı? Aracın etrafında dönerek daha fazla hasar olup olmadığına bakıyorum. İşte orada. Arka yolcu kapısı ezilmiş. Darbe şiddetliydi, bu lanet olası zırhlı bir SUV.

Bir kaza geçirmiş. Neden bana söylemedi? Onu buldular mı? Dolore ona ulaştı mı? Bu yüzden mi bu kadar korkuyor?

"Ne oldu lan?!" Kapıyı çarparak açtığımda Griffen içeriden bağıyor.

"Lanet olası bir araba kazası geçirdi," diye homurdanıyorum, öfkemi zar zor bastırıyorum. "Emin misin?"

"Lanet cipi kontrol et!" , bodruma doğru fırlarken her kelimem aciliyetle kesiliyor.

Yaralanmış mıydı? Onu eve geri mi sürüklediler? Neden yalan söyledi? Her olasılık beni pençesine alıyor, bir öncekinden daha karanlık ve çarpık.

Kapıyı açıyorum ve hıçkırıkları karnıma bir yumruk gibi çarpıyor. Soğuk betonun üzerine kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, her kesik nefesinde titriyordu. Onu daha önce de ağlarken görmüştüm ama bu şekilde değil. Bu sadece gözyaşı değil; daha derin, çiğ ve kırık bir şey, sanki içi dışına çıkmış gibi.

Kendimi yaklaştırmaya zorluyorum, hareketlerim sert ve doğal değil.

"Rory," diyorum ve ona vurmuşum gibi sarsılıyor, sanki bir tehditmişim gibi geri çekiliyor. Gözleri geniş, dehşet içinde, keskin ve affetmez bir şekilde bana bakıyor.

"Hayır, lütfen," diye fısıldıyor. "Bana zarar verme."

Bu sözler içime bıçak gibi saplandı, işkence ettiğim insanlardan binlerce kez duydum. Ama ondan duymak? Bilmek o

ne anlama geliyor? Bu beklenmedik bir acı; mideme yerleşen ve beni kıvrandıran bir acı.

Öfkem kayboluyor, yerini zar zor tanıdığım bir şey alıyor - onu korumaya yönelik bu ilkel, amansız ihtiyaç. *Bana neler oluyor böyle?* Onun korkusu ve acısı içime işliyor, beni olduğum yere çakılı, işe yaramaz bir halde bırakıyor.

"Rory," diye başlıyorum, sesim niyet etmediğim bir yumuşaklığa ihanet ediyor. "Araba kazasını bilmem gerek."

Bakışlarımla karşılaşmaktan korkuyormuş gibi irkilerek başka tarafa bakıyor.

"Bana bak." Dizlerimin üzerine çöküyorum, ellerim yüzünü kavrayacak şekilde hareket ediyor ve onu bana bakmaya zorluyor. "Söyle bana. Yaralandın mı? Dolore seni buldu mu?"

"Ne?" Sesi o kadar sessiz ki neredeyse oda tarafından yutulacak. "Dolore seni buldu mu?"

"Hayır. Beni bulamadılar."

"Ne oldu? Araba nasıl hasar gördü?"

"Bana bir kamyon çarptı," diyor sonunda, sesi çatlayarak. "Provaya giderken. Kırmızı ışıktaki geçti."

Hissetmiş olması gereken dehşeti hayal ederek içime yabancı bir his çarpıyor.

"Yaralandın mı?" Başparmağım, yapabileceğimi bilmediğim bir şefkatle yanağındaki bir damla gözyaşını siliyor.

"Hayır," diye fısıldıyor ama gözlerim köprücük kemiğinde öfkeden gözden kaçırdığım büyük bir çürüğü yakalıyor.

"Nedir bu?" Çürüğe hafifçe dokunarak soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor, gözlerini benden kaçırıyor.

"Rory, bana bak."

Tereddüt ediyor ama sonunda gözlerime bakıyor. "Sadece emniyet kemerinden." "Hastaneye gittin mi? Sağlık görevlileri seni kontrol etti mi?" "Hayır, iyidim" diyor, bakışları düşüyor.

Öfkem azalıyor, yerini huzursuz bir endişeye bırakıyor.

"Diğer arabayı kim kullanıyordu?" Ses tonumu sabit tutarak kontrolü sağlamaya çalışıyorum.

"Sadece bir adam," diye yanıtlıyor.

"Adını biliyor musun? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

Başını iki yana sallıyor. "Bana kartını verdi ama okumadım. Bunun hakkında düşünmedim. Sadece korkmuştum."

Cipin bilgisayar sisteminin beni uyarmış gerektiğini fark ettim. Ciddi şekilde yaralanabilirdi ya da daha kötüsü olabilirdi...

"Bu yüzden mi kuralları çiğnediniz? Kaza yüzünden mi?" Bastırıyorum.

"Hayır," diyor sessizce.

"O zaman neden?" Sakin kalma çabalarımın rağmen sesim yükseliyor.

"Çünkü," diye tereddüt ediyor, sesi titriyor.

"Çünkü ne?"

"Babam annemin İtalya'daki villasını sattığı konusunda yalan söyledi. Orası benim için çok şey ifade eden bir yerdi. Annem vasiyetinde orayı bana bırakmıştı ama babam benden sakladı."

Geri çekildim, sözlerinin etkisi çok sertti. *Annesi*. Onun hakkında benimle pek bir şey paylaşmadı ama maskeli adama güvenmiş. Ve nedense bu beni rahatsız ediyor.

"Rory," diye başlıyorum, doğru kelimeleri bulmaya çalışarak.

"Ona ait hiçbir şeyim yok," diye fısıldıyor, bakışları başka yöne kayıyor.

"Sadece çok üzgündüm. Arabayı sürdüm ve kendimi evimde buldum."

Bu hikayede daha fazlası var. Bunu hissedebiliyorum.

"Yani, üzgün olduğun için kuralları çiğnedin." Başını sallıyor, gözleri yere sabitlenmiş.

"Bu mı?"

"Evet," diye

mırıldanıyor. "Rory, bana bak."

Gözleri isteksizce benimkilerle buluşuyor.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Bunu yapmamalıydım. Bu bir hataydı."

"Öyleydi," diyorum gözyaşlarını silerek. "

tehlikeli insanlar var. Çağrılarımı görmezden gelemezsin." Elimi itti ve ayağa kalktı. "Umurunda olduğundan değil."

",," diye cevap veriyorum. Çenesini sıkarak bana bakıyor. "Ama sen benim malımsın, Rory. Oyuncağımsın. Ve seninle oynamayı bitirmeden öldürülmeni istemiyorum." Sözlerim karşısında irkilerek bakışlarını başka yöne çevirdi. "Şimdi söyle bana, kimse sana yaklaştı mı? Seni bulan oldu mu?"

"Hayır. Ama umarım seni bulurlar. Ve bunu yaptıklarında, sizi parçalara ayırırlar." "Rory-"

"Beni yalnız bırakın," diye yalvarıyor, sesi gergin ve kırık. Yüzünü dizlerine gömüyor, tekrar yıkılıyor.

Hiçbir şey hissetmemem gerekiyor. Ama onu böyle görmek içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, açıklayamadığım bir şeyleri. Lucas'tan beri yüzeye çıkmasına izin vermediğim bir duygu. Acı, keder, o lanet olası

Hepsi orada, gözlerinde, bana bakışında. Ve bu beni kızdırıyor.

"Odana git."

"Ne?" Kafası karışmış bir şekilde yukarı bakıyor. "Senin odan. Hemen," diye bağıyorum.

Tereddüt ediyor ama sonra sanki dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi kapıya doğru ilerliyor. Adımları yavaş, tereddütlü ama itaat ediyor. Onun uzaklaşmasını izliyorum, içimde bir şeylerin büküldüğünü hissediyorum - hiç hoşuma gitmeyen bir şey.

Ben bir boşluğum, boş bir kabuğum. Babam bundan emin oldu. Ve şimdi, bu kız beni uzun zaman önce gömdüğüm duygularıyla yüzleşmeye zorluyor.

Hiçbir şey ifade etmiyor.

Kesinlikle. Sikeyim. Hiçbir şey.

"Kahretsin," diye hırlayarak ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bana neler oluyor böyle?"

Bir hışımla yukarı çıktım ve Griffen'ı kanepeye yayılmış, parmaklarından bir viski şişesi sarkarken buldum. Uzun bir yudum alıyor, gözleri beni eğlenerek izliyor.

"Seni hiç böyle görmemiştim Axe," diyor kıkırdayarak. "Ne gibi?"

"Bilirsin... önemsemek."

"Siktir git."

Gözlerini deviriyor. ", itiraf . Endişeliydin. Hatta belki de endişeliydin," diye gülüyor ve bir içki daha dolduruyor.

"Hayır, yapmıyordum. Sadece Dolore'nin karımı becerebileceklerini düşünmesini istemiyorum." Çenem hemen sıkıştı, kelime ağzımdan çıkarken yanıyordu. Kahretsin, ağzımdan çıkmamalıydı.

"Karın, ha?" Beni bir yalanın içinde yakalamış gibi sırtıyor.

"Griffen, o lanet çeneni kapasan iyi edersin. O benim demek istedim. Eğer biri onu öldürecekse, bu ben olacağım."

"Hey, duyguların olması normal. Hatırlamanın zor olduğunu biliyorum ama sen de bir insansın." Sırtışı çenesini kırmak istememe neden oluyor. "Büyük kötü Azrail'in bile bir şeyler hissetmeye hakkı var."

"Neden bilmiyorsun," diye hırlıyorum.

"İyi." Omuz silkiyor. "İtiraf etme. Ama belli ki *karına* karşı bir bağın var. Öyle olmasaydı böyle tepki vermezdin."

Ona cevap vermeye tenezzül etmedim. Viski şişesini alıp odama doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sözleri kafamın içinde yankılanıyor, benimle alay ediyor.

Dizüstü bilgisayarımı açıp odasındaki video kaydını açıyorum. orada, yatağa kıvrılmış, yüzü yastığa gömülmüş. Boğuk çığlıkları hoparlörlerden akıyor, her biri içimi bıçak gibi kesiyor.

Ona ne oldu böyle? Sadece babasının ondan sakladığı villayla mı ilgili, yoksa söylemediği başka şeyler de mi var?

Sırf üzgün olduğu için bana itaatsizlik etme riskini almazdı. Başka bir şey daha var. Hissedebiliyorum.

Hıçkırıkları dindikçe ve nefes alış veriş düzene girdikçe aklım maskeli adama kayıyor. Ona güveniyor, bana güvenmediği bir şekilde ona güveniyor.

Kıskanacak bir şey yok. O benim. Kendimi kıskanamam. Bu beni sakinleştirmeli ama sakinleştirmiyor. Beni sinirlendiriyor. *Onunla* arasında bir şey var, aramızda olmayan bir şey. Onun nefretini, öfkesini, hiddetini istiyorum. Ama bir şey hissedecekse, bu benim için olsun.

Aklımı kaybediyorum.

Maskeli adam benim, ama o *ben* değilim.

Odasına girip maskesini çıkarmalıyım. Gerçeği görmesine izin vermeliyim - onu inciten, tehdit eden ve korkutan adamla ona sarılan, onu rahatlatan, onu dinleyen ve en karanlık sırlarını bilen adamın aynı adam olduğunu.

Ben o şeyler değilim.

Ona karşı bir şey hissedemem. Ama ekranda kıvrılmış ve savunmasız bir şekilde uyumasını izlerken, göğsümdeki alışılmadık ağrı bana aksini söylüyor. Dizüstü bilgisayarı kapatıp viskiye uzanıyorum ve yanığın istenmeyen acıyı kovalamasına izin veriyorum.

Huzursuz bir uykuya dalarken, geçmiş beni pençesine alıyor - bir pişmanlık, asla düzeltemeyeceğim tek şey. Mezara kadar taşıyacağım tek başarısızlık.

Rüzgar uğulduyor, kendimi sivri uçlu kayalıklara doğru çekerken derimi kemiriyor. Çiğ ve kanayan parmaklarım soğuk kayaya yapışıyor. Aşağıda dalgalar kıyıya şiddetle çarpıyor ve yüzüme buz gibi sis gönderiyor.

Her adrenalin dalgası beni hareket ettiriyor, kaslarımdaki yanma ve ellerimdeki acıdan başka bir şey hissetmemi engelliyor.

Acıyı kontrol edebilirim. Seçtiğim acı.

"Bunu sen halledersin Axe!" Lucas aşağıda bir yerden bağıyor, sesi okyanusun uğultusunu zar zor kesiyor.

"Senden daha hızlı, ezik!" Ben de bağıyorum.

bizim yerimiz, ağırlığın kalktığı, yumrukların ve öfkenin bize dokunamadığı tek yer. Burada değersiz evlatlar değiliz. Başarısız değiliz. Sadece özgürüz.

"Rüyada görürsün!" diye gülüyor.

Tepeye ulaştığımda sırtıyorum, kalbim küt küt atıyor ve ısırın soğukta nefessiz kalarak çıkıntıya yığılıyorum. Kaburgalarındaki ağrı keskin - dün öğrenemediğim dersi hatırlatan bir ağrı.

Lucas gülmekten hırıldayarak yanıma tırmanıyor. Siyah çoban köpeği Zeus koşarak yanıma geliyor ve yüzünü yalıyor. Lucas kıkırdıyor ve aptal ite bir sopa fırlatıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, yan tarafımı karartan çürüğe bakarak.

"Evet," diye yalan söylüyorum, kararan ufka bakıyorum. Gökyüzü turuncu ve mor renklere bürünüyor ama manzara umurumda bile değil.

Bu anın bitmesini istemiyorum. Ona geri dönmek istemiyorum. "Bir tırmanış daha," diyorum.

Lucas başını sallayarak inledi. "İşim bitti. Kollarım harap oldu." Beni takip edecektir. Hep öyle yapar.

"Korkak olma." Onu dürtüyorum.

Bu uçurum, bu tırmanış bir oyundan daha fazlası. Özgürlüktür. Kaçış. Tırmandığımız her saniye, kemerinin vurmadağı, mükemmel askerler olmak zorunda olmadığımız bir başka saniye.

"Korkmuyorum."

"O zaman kanıtla." Sırtışım beni boğmakla tehdit eden çaresizliği gizliyor. Buna ihtiyacım var. O heyecanı yeniden hissetmeye, yumrukların bitmek bilmeyen vuruşlarından başka bir şey hissetmeye ihtiyacım var.

"Axe, hadi. Griff'in evine geri dönelim." Sesi titriyor ve o çatlağı duymaktan nefret ediyorum. Bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"Bir tane daha." Zaten kenara doğru ilerliyorum, aşağıya bakarken adrenalinim yükseliyor. Aşağıdaki kayalar karanlıkta daha keskin görünüyor. Ama korkuyu bir kenara itiyorum. Korku zayıflıktır. Hep böyle derdi. Kaçarak hayatta kalamazsın; onu iterek, bedeli ne olursa olsun istediğini alarak hayatta kalırsın.

"Aptal olma!" Lucas bağıyor ama ben çoktan inmeye başlamıştım, ellerim daha önceki sıyrıklardan dolayı kan içindeydi.

Her adım daha tehlikeli geliyor ama . Yavaşlayamam.

"Bu çok tehlikeli!" Sesi titriyor, şimdi daha yüksek, panik başlıyor.

"Sorun yok!" Kendimi daha hızlı iterek onun korkusunu bastırmaya, kendi korkumu bastırmaya çalışıyorum.

Bir tutamağa uzanıyorum ama kanlı parmaklarım kayıyor ve tökezliyorum.

"Axe, dur!"

"Kapa çeneni!" Dişlerimi sıkarak bağıriyorum, kızgınım; ona, kendime, tüm dünyaya kızgınım. Ama sonra duyuyorum, çığlığı her şeyi kesiyor. Kalbim durdu.

Tam zamanında kafamı kaldırıp Lucas'ın tutuşunu kaybettiğini, vücudunun kayalara doğru düşmeye başladığını görüyorum.

"Hayır! Lucas!" Vücudu mide bulandırıcı bir çatırtıyla aşağıdaki sivri kayalara çarpıyor.

Böyle bir şey .

Uçurumdan aşağıya tırmanıyorum. Her şey bulanıklaşıyor -kayalar, su, gökyüzü- ta ki tek gördüğüm o olana kadar, kırık ve hareketsiz, dalgalar onu çoktan sürüklüyor.

"Lucas!" Dondurucu suya dalıyorum, soğuk kaslarımı ele geçiriyor ama umurumda değil. Akıntıya karşı, içimi parçalayan acıya karşı savaşıyorum.

Vücudu yüziyor, cansız, gözleri donuk, ağzı gevşek. "Hayır, hayır, hayır."

Onu tutuyorum, gevşek bedenini kıyıya sürüklüyorum ve kumun üzerine yığılıyorum. Göğsüne vururken ellerim titriyor, onu hayata döndürmek için çaresizce çabalıyorum.

", Lucas! Yapma bunu! Beni bırakamazsın!" Sesim çatlayarak ve gözlerim yaşlarla bulanıklaşarak bağıriyorum ama cevap vermiyor. Kulağımı göğsüne bastırıyorum, hiçbir şey yok.

Uzakta Zeus havlıyor, okyanusun sonsuz kükremesi tarafından yutulan içi boş bir ses.

"Yardım edin! Biri yardım etsin!"

Kimse gelmiyor. Sadece ben varım. Tek başıma.

Göğsüne tekrar tekrar ama faydası yok.

"Çok üzgünüm Lucas. Çok üzgünüm," diye hıçkırıyorum, bedenini kucaklıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

Onu ben öldürdüm. En iyi arkadaşımı. Kardeşimi. Gitti. Ve hepsi benim suçum.

CHAPTER 37

RORY

A Pencereden süzülen güneş ışığına karşı gözlerimi kırıştıtırırken göğsüme donuk bir ağrı yerleşiyor. Yataktayım ama her şey yanlış geliyor.

Gözlerim maskeli adamın geride bıraktığı, hâlâ komodinin üzerinde duran bıçağa takılıyor. Görmek beni sinirlendiriyor, bu yüzden onu odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Yere çarpıyor ve çıkan ses öfkemi yatıştırmaya yetmiyor.

"Aptal herif," diye mırıldanıyorum. Bana hiçbir şey borçlu değil ama yokluğu olması gerekenden daha fazla acı veriyor.

Bana bakışı, sanki gerçekten umursuyormuş gibi, bana sarılışı- ne şakaydı. Yaşadığımız şey sadece seksti. Özel bir şey değildi ve kesinlikle bir anlamı da yoktu.

Gittiğine .

Dün geceki karmaşa tekrarlanıp duruyor ve lanet olsun, yine gözyaşları geliyor.

Alicia ve ultimatoları. Annemin bana bıraktığı tek şeyden, sırf bu acınası hayat bahanesi dağılmasın diye gerçekten vazgeçer miydim? Babam daha az umursamayacağını açıkça belirtti. Ve Spencer'in endişelenmesi gereken kendi hayatı var. Siren olarak yerimi kaybetmek mi? Axe onu da elimden almadan önce bu sadece saatli bir bomba.

Duşta duvardan aşağı kayıyorum, sıcak suyun üzerime dökülmesine izin veriyorum, ama artık gözyaşlarım bitti. Hiçbir şey kalmadı.

Axe'in dün geceki sözleri bana saplanıp duruyor, her biri taze bir yara. Öfkesi, şiddeti, insanlıktan tamamen yoksunluğu beynime kazınmış durumda. Bir saniyeliğine bile olsa bana karşı bir şeyler hissedebileceğini düşünecek kadar aptal mıydım?

Artık çok açık. Onun için bir hiçim. Gerçekçi olalım, beni de umursamayan babama karşı oynadığı hastalıklı intikam oyununda bir araçtan başka bir şey değilim.

Suyu kapattım, bir havlu aldım ve yatak odasına geri döndüm. Tam o sırada telefonum çalıyor ve beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor.

Dün geceki fırtınada Pavilion'u su basmış. Bu geceki gösteri iptal edildi ama prova saat 4'te.

Mükemmel değil mi? Aklımı bu tren enkazı hayattan uzak tutacak bir şey. Alicia'nın karmaşasını çözmek için neredeyse bir ayım var, en azından provaya odaklanabilirim. Belki Axe'in peşindeki pislikler beni de haklar. Kaybedecek pek bir şeyim kalmadı.

Aşağı inmeden önce bıçağı alıp komodinin üzerine geri koyuyorum. Ev sinir bozucu bir şekilde sessiz ve taze kahve kokusu havada asılı duruyor. Mutfığa giriyorum, bir fincan dolduruyorum ve biraz yulaf sütü ekliyorum. Tezgâha yaslanıp uzun bir yudum alıyorum, sıcaklığın midemdeki düğümleri çözmeye pek faydası olmuyor.

"Range Rover dükkânda. Seni provalara götüreceğim," diyen Axe'in sesi sessizliği böldü.

Yürürken ayak seslerini duyuyorum -yavaş, kasıtlı-. Ona bakmıyorum. Ama varlığı üzerime baskı yapan bir ağırlık gibi, havayı kalınlaştırıyor. Şimdi yakınımda, çok yakınımda.

Kolumu okşuyor ve ben kaskatı kesiliyorum. "Bana bak."

Titrek bir nefes alıyorum, sakın kalmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen ellerim titriyor. Her parçam onu görmezden gelmek, gözlerimi ondan başka bir yerde tutmak için çılgılık atıyor.

"Rory."

Dişlerimi sıkıyorum ve sonunda bakışlarına karşılık veriyorum. Çenemi kavrayıp yüzümü yukarı kaldırmaya zorluyor. Kapüşonumun yakasını aşağı çekerek köprücük kemiğimdeki çirkin çürüğü ortaya çıkarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Peki." Beni ne kadar etkilediğini ona göstermeyeceğim. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor ama onları . Onda hâlâ bu duygunun olmasından nefret ediyorum.

gücü, hala bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettiriyor. "Başka bir yerin morardı mı?"

"Bir şey yok."

"Göster bana."

"İyiym dedim ya." Kavrayışı sıkılaşıyor, parmakları derimi kazıyor. "Göster bana. Şimdi." Sesi tartışmaya yer bırakmıyor. Bir Sinirlenerek kahvemi bıraktım ve kapüşonumu kaldırdım, kalçamda emniyet kemerinin girdiği yerdeki çürük ortaya çıktı.

Başparmağı kenarlarında geziniyor ve diken diken oluyor.

"mu?" "Evet."

Gözlerimiz kilitleniyor ve bir anlığına bakışlarında bir şeyin titreştiğini görüyorum.

Ne olduğunu bilmiyorum ve de umurumda değil.

Gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor ama onları ısıtıyorum. Üzgün değilim, çok öfkeliyim. Ona, maskeli adama, babama, tüm lanet dünyaya.

Ben durduramadan aptalca küçük bir burun çekme sesi kaçıyor. "Ağlıyorsun," diyor, sesi neredeyse şaşırması gibi çıkıyor.

"Hayır, değilim." Gözlerimi siliyorum ve kapüşonumu aşağı çekiyorum. Geri çekilip mesafe koyuyorum, bu kadar açıkta olmanın verdiği hissi üzerimden atmaya çalışıyorum.

Bir yanım kollarımı ona dolamak, yüzümü göğsüne gömmek ve bana sarılmasına izin vermek istiyor. Diğer bir yanım ise ondan olabildiğince uzağa kaçmak istiyor.

Ortadan kaybolmasını, beni rahat bırakmasını istiyorum.

Beni becermesini, unutturmasını, bu aptal duygu karmaşasından başka bir şey hissettirmesini istiyorum.

Onun gitmesini istiyorum.

Onu burada istiyorum.

Aynı anda hem her şeyi hem de hiçbir şeyi istiyorum ve bu beni parçalıyor.

Onun için hiçbir şey ifade etmiyorum. Bana sadece sikilecek bir delik olduğumu söyledi, ama işte buradayım, hala onu istiyorum - dokunuşunu, ilgisini. Bu beni hasta ediyor. Bunun için kendimden nefret ediyorum, derimin altında sürünen bu zayıflık için.

Ama beni asıl yakan, duygularımı nasıl zahmetsizce çarpıttığı, üzerimdeki bu gücü nasıl hiçbir şey değilmiş gibi elinde tuttuğu.

Dökülmek üzere olan gözyaşlarımı siliyorum ve uzaklaşmak için çaresizce kahvemi alıyorum. "3:30'da çıkmam gerekiyor."

"Yemek yemelisin," diye sesleniyor arkamdan.

"Aç değilim." Onun yanında bir saniye daha geçirmektense açlıktan ölmeyi tercih ederim.

Odama çekiliyorum, sanki kalbimde yarattığı karmaşayı dışarıda tutabilecekmiş gibi kapıyı arkamdan çarpıyorum. Düşüncelerim karmakarışık, ona ve onun için önemli olmadığım soğuk gerçeğine karışmış durumda.

Gün uzuyor ve provaya gitmek için dakikaları sayıyorum. Nihayet vakit geldiğinde dans çantamı alıp aşağıya iniyorum. Arabadaki sessizlik boğucu, onun gözleri yola sabitlenmiş, benimkiler ondan başka her şeye.

Sonunda vardığımızda, neredeyse kendimi arabadan dışarı atacaktım, umutsuzca uzaklaşmak istiyordum. Ama sonra sesi havayı bir bıçak gibi kesiyor.

"Rory."

Duraksıyorum, güneş gözlüklerinin koyu renkli kalkanının ardından isteksizce bakışlarını karşılıyorum.

"Seni aldığımında konuşuruz."

Bunun bir tehdit mi yoksa bir vaat mi olduğunu anlayamıyorum ama her iki durumda da bunun bir parçası olmak istemiyorum. Dönüp uzaklaşıyorum, içimde sıkılaştan korku düğümünü görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dom bizi zorluyor ve bir kez olsun minnettarım. Kaslarımdaki yanma kafamdaki kaostan uzaklaşmamı sağlıyor. Zaman akıp gidiyor ve Dom nihayet son provadan önce bize bir mola verdiğinde, terden sırılsıklam olmuş kıyafetlerimi çıkarmak için çaresizce soyunma odama koşuyorum.

Ama içeri adımımı atar atmaz eldivenli eller ağzımı ve boğazımı kapatıp hava akışımı kesiyor. Mücadele ediyorum, kolları pençeliyorum. Adamın tutuşu sıkılaşıyor, vücudu benimkine bastırıyor, içimdeki yaşamı sıkıyor. Her şey kararmadan önce gördüğüm son şey maskeli adamın aynadaki yansıması, soğuk gözleri bana bakıyor.

CHAPTER 38

AXE

I Cansız bedenini yere bırakıyorum, yüzü solgun, gözleri sımsıkı kapalı. Bir rulo koli bandı çıkardım ve bir şerit kesip ağzına yapıştırdım. Hızlı, pratik hareketlerle bileklerini iple bağlıyorum, yukarı çekiyorum ve başının üstündeki bir kirişe sabitliyorum. Orada sallanıyor, gevşek bir bez bebek gibi, vücudu gerilmişti.

Üstünü çıkarıp göğüslerinin serbest kalmasını sağlıyorum. Ayak parmakları yeri zar zor sıyrıyor, meme uçları serin havada sertleşiyor. Geri çekilip manzarayı seyre dalıyorum. "Çok güzel," diye hırlıyorum maskenin içinden, sesim bozuk ve sert.

Eldivenli ellerim kıvrımlarını keşfediyor, göğüslerinin dış hatlarını, belinin kıvrımlarını, kalçalarının kabarıklığını izliyor.

Bıçağı kemerimden çıkarıp derisi boyunca sürüklüyorum. Keskin kenarı ardında ince, kırmızı bir basınç çizgisi bırakıyor. İçinden geçen ürpertinin, derisine yayılan tüylerin tadını çıkarıyorum.

Sikim zonklıyor, pantolonumu zorluyor.

İnliyor, başı yana düşüyor. Gözleri irkilerek açılır ve yüzünde bir tanıma ifadesi belirir. Şok içinde gözleri genişler, sonra karşısında duranın kim olduğunu anlayınca bakışları daralır. Koli bandı öfkeli itirazlarını susturuyor.

Onu becerdikten sonra istediği kadar atıp tutabilir.

Bağlarına karşı mücadele ediyor, ip bileklerine battıkça ve bant derisini kestikçe kıvranıyor. Vücudu sallanıyor, göğüsleri hareketle birlikte sallanıyor. Boğuk çığlıkları maskenin arkasından gülümsememe neden oluyor.

Onu bu şekilde görmekten zevk alıyorum - tamamen merhametime kalmış, meydan okuması elinden alınmış. Onun üzerinde sahip olduğum güç bağımlılık yapıyor, istediğim her şeyi almamı engelleyemeyeceğini bilmek. Bunu ne kadar arzuladığını bilmek daha da tatlı.

Bıçağı boynundan aşağıya, köprücük kemiğinin üzerinden göğsüne doğru sürüklüyorum. Kenarı külotunun bel bandı ile teni arasında kaydırarak kumaşı kesiyorum. Külotu ve taytı yere düşüp son giysisi de atılınca inlemeleri daha da yükseliyor.

Önüne geçiyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta. Gözlerinde yaşlar parıldıyor ve dudaklarından boğuk bir protesto kaçıyor.

Ona tam olarak istediğini vereceğim.

Neye ihtiyacı varsa.

Yavaşça bir parmağımı içine kaydırıyorum, duvarlarının etrafında gerildiğini hissediyorum. İnliyor, kalçaları elime karşı yuvarlanıyor, gözleri ihtiyaçtan çıldırıyor. Bağlarını çekiştiriyor, vücudu sallanıyor.

Bir parmağımı daha içine sokup onu geriyorum. Son sevişmemizin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve sıırıslık olmuştı, suları yere damlıyordu. Hızım kasıtlı olarak yavaş ve onun sızlanmaları sadece açlığını körüklüyor.

İnliyor, sesi koli bandını zar zor aşıyor.

Tam orada, uçurumun kenarında sallanıyor. Parmaklarımı kıvırıyorum, tatlı noktasına vuruyorum ve banda doğru çığlık atıyor. Çekiyorum, onu eşikte bırakıyorum, işkencesinin her anının tadını çıkarıyorum.

O mükemmel.

Pantolonumun düğmelerini çözdüm, ağrıyan sikimi serbest bıraktım, ucu precum ile kayganlaşmıştı. Arkasına geçip kalçalarını kavriyorum ve onu kaldırıyorum, sikimin ucu ona doğru bastırıyor. Ayakları sallanıyor, vücudu tamamen benim kontrolüm altında.

Kasılıyor, kasları sertleşiyor. Kalçalarını sıkıca kavradığımda içine doğru itiyorum.

Onu beceme dürtüsü yavaş gitmek için çok yoğun.

Her hamlede daha da sertleşip derinleşerek geri çekilirken homurtularım odanın içinde gümbürdüyor. Boğuk çığlıkları beni onu daha sert sikmeye itiyor. Vücudu sallanıyor, göğüsleri her harekette zıplıyor.

Aynadaki yansımasını izliyorum; başı geriye eğik, gözleri sımsıkı kapalı, saçları karmakarışık. Muhteşem bir kadın.

Alnımda ter boncukları, nefeslerim düzensiz pantolonlarla geliyor. Onu bir vahşi gibi beceriyorum, serbest bırakılma ihtiyacım ilkel bir dürtü. Bunu bana o yapıyor, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

Birlikte ham, mükemmel bir ritimle hareket ediyoruz. Onun zirveye yaklaştığını hissediyorum, vücudu kıvranıyor ve kısıtlamalarına karşı çırpınıyor. Klitorisinin etrafında dönüyorum ve kasete doğru çığlık atıyor.

Çöküyor ve gerginliğin arttığını hissediyorum ve sonra doruk noktam onunkini takip ederken kırılıyor, spermim onun içine dökülüyor, iç duvarlarını kaplıyor. Onu sıkıca tutuyorum, her damlasını alması için zorluyorum.

Öylece kalıyoruz, bedenler birbirine dolanmış, hava seks ve ter kokusuyla yoğun. Yüzüm onunkinin yan tarafına yaslanıyor, maskemin serin dokunuşu kızarmış tenini sıyrıyor. İnkâr edemem, bunu özlemiştim... onu özlemiştim.

İçinden çıkıp pantolonumun fermuarını çektim. Başı kolunun üzerine düşmüş, bitkin bir halde sarkıyor. Belimdeki bıçağı çıkarıp ipleri kesiyorum. Bana doğru yığılıyor ve ağırlığını destekliyorum, göğsü sık nefeslerle kabarıyor.

Bandı sıyırdığımda dudakları zayıf bir nefesle aralanıyor.

"Sana ihtiyacım vardı!" Beni itmeye çalışırken sesi çatlak, ve kırılğan. "Sana ihtiyacım vardı," diye tekrarlıyor, sesi artık neredeyse bir fısıltı. "Neden geri gelmedin?"

Tutuşumu sıkılaştırdım, onu daha yakına çektim.

Bana doğru yığılıyor, sessizce hıçkırıyor, gözyaşları kapüşonumu ıslatıyor.

Ellerim sırtında geziniyor, rahatlatmaya yönelik ama yabancı hissettiren bir dokunuşla omurgasının kıvrımlarını izliyor. Bizi yere indiriyorum, vücudu benimkine sıkıca oturuyor.

"Sana ihtiyacım var. Lütfen, beni bir daha bırakma."

Parmaklarım saçlarını örüyor, yumuşak teller eldivenli parmaklarımın arasından kayıyor. Ona sarılmak, onu güvende tutmak, korumak istiyorum. Ama aynı zamanda onu kendimden uzaklaştırmak, bu duyguları bastırmak istiyorum.

Bildiğim acımasız versiyonum ile bu beklenmedik, huzursuz edici yeni parçam arasında bir çatışma var. Ona karşı derin bir şeyler hissediyorum, tehlikeli bir şeyler, kontrolüm dışında bir şeyler.

Griffen haklı; bunu inkar edemeyiz. Ona aşık oluyorum.

Ben babam değilim, ama bazen keşke olsaydım diyorum. Vicdansızlığı, soğukkanlılığı... Kimseye ihtiyaçı yoktu, kendi oğullarına bile. Bizler onun için sadece birer aratık, Hükümdar'ın gündemi için şekillendirilmiş varlıklar. Askerler, oğullar değil.

Ama şimdi, onu kollarımda tutarken, kendime hiç hissettirmediğim kadar çok şey hissederken, bundan nefret ediyorum.

"Dün gece neden gelmedin?"

Onu göğsüme doğru çekiyorum, kalbinin benimkine çarptığını hissediyorum. Sessiz, nefes alış verişi düzensiz. Daha fazlasını söylemesini bekliyorum.

-Dün gece neden bu kadar zgn olduğunu açıklayan herhangi bir şey.

Gözleri kapanıyor, yüzü gömleğimin içine gömülüyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, "geri döndüğün için. Burada olduğun için."

Cevap vermeyeceğim. Maskeyi ıkarmalıyım ama çıkarmayacağım. Mesafemi korumak, kontrolü elimde tutmak için buna ihtiyaım var. Yüzümü ortaya çıkarmak, etrafımda inşa ettiğim her şeyi riske atmak demek.

Kıpırdanıyor, gözleri benimkilerle buluşmak için aralanıyor. "Maskeyi çıkar," diye fısıldıyor, parmakları gömleğimi kavırıyor. "Lütfen."

İim daralıyor, nefesim kesiliyor.

"Sadece bir kez," diye yalvarıyor, gözleri çaresizlikle dolu.

Bu maske gittiği an... Bu her ne sikimse onu kaybedeceğim.

Ona bakıyorum, her saniyenin ağırlığını hissediyorum. Bakışlarımı tutuyor, bekliyor, yalvarıyor.

"Peki," diye tersliyor. "Eğer sen bana karşı açık olmayacaksan, ben de olmayacağım. Hayatımdaki her erkek tarafından bok gibi muamele görmekten bıktım." Benden ve şifonyerinden temiz bir çift kıyafet alıp üzerine geçiriyor.

Yeni bir duygu beni pençesine aldı. *Bu lanet duygu da ne?*

Gitmesine izin veremem.

Ona ihtiyaım var ve bunun farkına varmak beni korkutuyor.

Bir şeyler mırıldanıp arkasını dönüyor. Bir anda üzerine atıldım, birkaç uzun adımla odayı geçtim. Tişrt elinden çekip alıyorum ve onu duvara yaslıyorum. Hızlı bir hareketle, gömleği sıkıca bağlayarak gözlerini bağladım.

"Ne yapıyorsun?"

Onu duvara daha sert bastırıyorum ve sonra maskemi ıkırıyorum. Bir saniye bile kaybetmeden dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp her türlü itirazı susturuyorum. İrkilerek çıkardığı inilti içimde titreşiyor ve içimdeki yangını körüklüyor.

Dilim zorla ağızına giriyor ve o da beni aynı vahşî, umutsuz ihtiyaçla karşılıyor.

Öpücük acımasız, açlık ve öfkenin çarpışması, vücutlarımız ham bir tutku fırtınasında birbirine çarpıyor.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Maskeyi takıyorum, nefesim hâlâ kesik kesik ve derme çatma göz bağıını çözüyorum. Bana yapışıyor, titriyor, kolları boynuma sıkıca sarılmış.

Bu lanet bir hata.

"Teşekkür ," diye fısıldıyor, yanağını göğsüme bastırarak. Ona teşekkür etmeye değmeyeceğini söylemek istiyorum.

Bunu onun için
yapmıyorum. Ama sessiz
kalıyorum.

Her şey yerle bir olduğunda, benim gerçekte ne olduğumu göreceğ
am.

Kötü adam.

DEVAM EDECEK...

AUTHOR'S END NOTE

Vay canına, ne uçurum ama! Bir Zamanlar Kötü Adam, çılgın Egemen Suikastçı Evreni'nin sadece başlangıcı. Bu sonun acımasız olduğunu düşünüyorsanız, sadece gelecek kötü kargaşayı bekleyin. Yeni yayınlarla ilgili güncellemeler (ve daha fazla keyifli zalimlik) için lütfen web sitemi ziyaret edin.

ABOUT THE AUTHOR

Saige Parker, her zaman destekleyici olan kocasıyla birlikte yağmurlu Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor. Hayatı boyunca bir kitap kurdu olan Saige, karanlık aşk hikayelerini tutkulu bir okuyucu grubuyla paylaştıktan sonra bağımsız yayıncılığa adım attı ve artık daha büyük işler yapmanın zamanının geldiğini fark etti.

Hikâye anlatımının uğursuz tarafına çekilen Saige, yardım edemeyeceğiniz ama *çoğunlukla* aşık olacağınız kötü karakterlerin yer aldığı zifiri karanlık aşk hikâyeleri yaratıyor. Bizi insan yapan dağınık, karmaşık duyguların derinliklerine dalma tutkusuyla, genellikle kurtarılamaz, seviemez ve tamamen kaotik olarak görülen karakterler yaratarak insanları oldukları kişi yapan şeyleri keşfetmeyi seviyor.

Onun karanlık kalpler ve karanlık aşklarla dolu kötü dünyasına hoş geldiniz.

